

SYLVIA DAY

AUTORICA
BESTSELERA #1
CROSSFIRE
SERIJAL

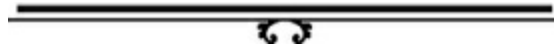

Dodir grimiza

znanje

SYLVIA DAY

Dodir grimiza

SERIJAL POSRNULI ANDELI

Posvećeno čitateljima mog serijala *Marked*. Nadam se da će vam se svidjeti.

ZAHVALE

Hvala Danielli Perez, Claire Zion, Kari Welsh, Leslie Gelbman i svima u izdavačkoj kući NAL na entuzijazmu koji su pokazali za moje Posrnule anđele od aukcije pa sve do objave.

Skidam šešir Beth Miller za sve male stvari koje je učinila.

Tripud hura za Erin Galloway za njen doprinos, i za ono što jest.

Hvala umjetničkom timu što su mi ispunili želju da Tony Mauro oblikuje naslovnicu.

Obožavam Tonyja Maura i nevjerojatnu ljepotu koju je podario Adrianu. Zahvaljujem mu jer mi je dopustio da se koristim njegovim umjetničkim djelom na svaki zamislivi način kako bih podijelila Adrianovu priču.

Hvala Monique Patterson što je hranila moju muzu.

Veliko hvala Shayli Black i Cynthiji D'Alba što su pročitale prve skice ove priče i pomogle mi da je sastavim.

Šaljem zagrljaj svojoj prijateljici Lori Leigh, zahvaljujući kojoj se rodila Lindsay/Shadoe.

Lara Adrian, Larissa Lone, Angela Knight i Cheyenne McCray redom su veoma zaposlene žene, pa ipak su podarile djelić svog dragocjenog vremena priči o Adrianu i Lindsay. Puno vam hvala, cure! Zahvalna sam na tome.

POJMOVNIK

PROMJENA - proces koji smrtnik mora proći kako bi postao vampir.

POSRNULI - Čuvari nakon pada. Oduzeta su im krila i duše, nakon čega su postali besmrtni krvopije koje se ne mogu razmnožavati.

LIKANI - podskupina *Posrnulih* koji su pošteđeni vampirizma jer su pristali služiti *Sentinelima*. Ubrizgana im je demonska krv koja je sačuvala njihove duše, ali ih je učinila smrtnima. Mogu mijenjati oblik i razmnožavati se.

SLUGA - smrtnik kojeg je *Posrnuli* promijenio u vampira. Većina smrtnika ne prilagodi se dobro pa pobijesni. Za razliku od *Posrnulih*, ne podnose sunčevu svjetlost.

NEFILI - djeca nastala iz ljubavi smrtnika i Čuvara. Činjenica da piju krv doprinijela je i potaknula vampirsku kaznu koja je nametnuta *Posrnulima*.

(»Okrenuli su se protiv ljudi kako bi ih proždrli.« - Knjiga Enohova 7:13)

(»Neće jesti hranu, i bit će žedni.« - Knjiga Enohova 15:10)

SENTINELI - elitna jedinica *serafa* čiji je zadatak provoditi kaznu nad Čuvarima.

SERAFI - najviši red u anđeoskoj hijerarhiji.

VAMPIRI - izraz koji obuhvaća i *Posrnule* i njihove *sluge*.

ČUVARI - dvjesto *serafa* poslanih na Zemlju na početku svijeta kako bi promatrali smrtnike. Prekršili su zakon tako što su se parili s ljudima te su

kažnjeni vječnošću na Zemlji koju će provesti kao *vampiri*, bez mogućnosti iskupljenja.

Recite Čuvarima neba, koji napustiše uzvišena nebesa i svoje sveto mjesto u vječnosti, koje su zagadile žene i koji postupiše kao sinovi čovječji, uzevši za sebe žene, i koji su se strašno pokvarili na Zemlji; da na Zemlji nikad neće steći mir niti oprostjenje grijeha. Neće uživati u potomstvu, gledat će pokolj voljenih, oplakivati smrt svojih sinova i preklinjati zauvijek, ali nikad im neće biti podarena ni milost ni mir.

Knjiga Enohova 12:5-7

1. POGLAVLJE

»Finej je mrtav.« Adriana Mitchella ta je obavijest zaskočila poput fizičkog udarca. Pridržavajući se za rukohvat kako bi povratio izgublenu ravnotežu, prošao je zavoj na stubištu i ugledao serafa koji se penjao prema njemu. Čim su saznali, Jason Taylor promaknut je na Finejevo nekadašnje mjesto i postao Adrianov zamjenik. »Kad? Kako?«

Jason je s lakoćom pratio Adrianov neljudski brz korak dok su se približavali krovu. »Prije otprilike sat vremena. Kažu da se radi o vampirskom napadu.«

»Nitko nije primijetio vampira unutar dometa? Kako je to jebeno moguće?«

»I ja se pitam. Poslao sam Damiena da to istraži.«

Došli su do posljednjeg ravnog dijela stubišta. Likan koji je stražario ispred njih gurnuo je teška metalna vrata i otvorio ih, a Adrian je stavio sunčane naočale na oči prije nego je izašao na žarko sunce Arizone. Gledao je čuvara kako uzmiče pred paklenom vrućinom, a potom čuo glasno zanovijetanje drugog likana otraga na začelju. Kao bazična, instinktivna bića, bili su osjetljivi na fizičke podražaje, za razliku od serafa i vampira. Adrian uopće nije osjećao visoku temperaturu, Finejeva smrt rashladila mu je krv.

Helikopter je čekao na čistini ispred njih, a bučne elise miješale su nesnosno suh zrak pun pijeska. Sa strane je bio ukrašen natpisom AERONAUTIKA MITCHELL kao i Adrianovim krilatim logotipom.

»Sumnjaš u nešto.« Usredotočio se na detalje jer si trenutno nije mogao dopustiti da ispuše vlastiti bijes. Iznutra ga je kidala tuga zbog gubitka najboljeg prijatelja i pouzdanog poručnika. No, kao vođa Sentinela, ni u kojem slučaju nije se smio pokazati oslabljenim. Vijest o Finejevoj smrti odjeknut će redovima elitne jedinice serafa. Sentineli će u njemu tražiti snagu i vodstvo.

»Jedan od njegovih likana preživio je napad.« Usprkos buci koju je proizvodio motor letjelice, Jason nije morao podizati glas kako bi ga se čulo.

Nije ni pokrio svoje serafske plave oči, premda je na vrhu njegove zlatne glave stajao par dizajnerskih sunčanih naočala. »Malo mi je... *čudno* da je Finej upravo istraživao veličinu čopora kod jezera Navajo, a onda su ga zaskočili i ubili na putu kući. A jedan od njegovih pasa preživi i proglaši to vampirskim napadom?«

Adrian je stoljećima koristio likane kao čuvare Sentinela i goniče koji su tjerali vampire u određena područja. No najnovije naznake nemira među likanima značile su da mora ponovno razmisliti o tome. Likani su stvoreni isključivo zato da služe njegovoj jedinici. Ako bude potrebno, Adrian će ih podsjetiti na pakt koji su sklopili njihovi preci. Svi redom mogli su biti pretvoreni u bezdušne, krvožedne vampire, kao kazna za njihove zločine, no on ih je poštedito onda kad su potpisali ugovor. Premda su neki likani smatrali da su njihovi prethodnici već vratili taj dug, nisu shvaćali da je ovaj svijet stvoren za smrtnike. Nikad neće moći živjeti među ljudima, zajedno s njima. Njihovo jedino mjesto je ono koje im je Adrian stvorio.

Jedan od njegovih čuvara nisko se sagne i progura kroz zračne turbulencije koje su stvarale elise helikoptera. Kad je došao do letjelice, likan otvori vrata.

Adriana je njegova snaga štitila od turbulencija, omogućivši mu da se provuče bez mnogo truda. Pogledao je Jasona. »Morat ću ispitati likana koji je preživio napad.«

»Reći ću Damienu.« Vjetar koji je šibao kroz zapovjednikove plave uvojke odnese mu naočale.

Adrian ih zgrabi u letu pokretom brzim poput munje. Uskočivši u kabinu, smjesti se na jedno od dva razdvojena sjedala koja su gledala prema natrag.

Jason sjedne na drugo. »Moram pitati, vrijedi li uopće pas čuvar koji ne može čuvati? Možda bi ga morao maknuti i pokazati im to primjerom.«

»Ako je kriv, molit će da ga ubijem.« Adrian mu dobaci naočale. »Ali dok ne utvrdim suprotno, on je žrtva i moj jedini svjedok. Potreban mi je ako mislim uloviti i kazniti one koji su to učinili.«

Dva likana bace se na red sjedala nasuprot njihovog. Jedan je bio zdepast, razbijač. Drugi je bio gotovo jednako visok kao Adrian.

Viši čuvar pričvrsti sigurnosni pojas i reče: »Partner tog 'psa' poginuo je pokušavajući zaštititi Fineja. Da je mogao nešto učiniti, to bi i učinio.«

Jason zine.

Adrian podigne ruku kako bi ga ušutkao. »Ti si Elijah.«

Likan kimne. Imao je tamnu kosu i blistave zelene oči bića koje u sebi ima demonske krvi. Bila je to jedna od točaka oko koje su se Adrian i likani sukobljavali - njihovim serafskim precima ubrizgao je demonsku krv kad su pristali služiti Sentinelima. Upravo ih je ta demonska krv činila polu-ljudima, a polu-zvijerima i poštedila duše koje su trebale umrijeti onda kad su im oduzeta krila. Također ih je činila smrtnima i ograničila njihov životni vijek, što su mu mnogi zamjerali.

»Izgleda da ti znaš više o onome što se dogodilo od Jasona«, primijeti Adrian proučavajući likana. Elijah je poslan u Adrianovu jedinicu na promatranje jer je pokazivao neprihvatljive karakteristike alfe. Likani su bili obučeni da se predaju vodstvu Sentinela. Ako bi se ijedan od njih ikad uzdigao na neki značajan položaj, to bi moglo dovesti do podjele odanosti i potaknuti razmišljanja o pobuni. Najbolji način rješavanja problema bio je spriječiti da se uopće pojavi.

Elijah je gledao kroz prozor i promatrao kako se krovovi smanjuju dok se helikopter dizao visoko u vedro, plavo nebo iznad Phoenixa. Dlanove je stisnuo u šake, što je odavalo strah od letenja urođen pripadnicima njegove vrste. »Svi znamo da likanski parovi ne mogu živjeti jedan bez drugog. Nijedan likan nikad ne bi namjerno gledao kako mu partner umire. Ni iz kojeg razloga.«

Adrian se nasloni, nastojeći smanjiti napetost nastalu susprezanjem krila koja su se željela rastegnuti i raširiti i tako fizički demonstrirati njegovu bol i bijes. Elijahove su riječi bile istinite, što je značilo da mu ostaje mogućnost vampirske ofenzive. Glava mu padne na naslon sjedala. Želja za osvetom pekla ga je poput kiseline. Vampiri su mu oduzeli toliko toga - ženu koju je volio, prijatelje, kolege iz Sentinela. Finejev gubitak bio je kao da su mu otkinuli desnu ruku. Namjeravao je otkinuti mnogo više onome tko je kriv za to.

Znajući da sunčane naočale ne mogu sakriti vatrene zjenice koje su odavale njegove uzburkane osjećaje, sklopio je oči...

... i umalo propustio odbljesak sunčeve svjetlosti na srebru. Instinktivno skoči u stranu, za dlaku izbjegavši bodež koji mu je proletio pokraj vrata.

Sine mu. *Pilot.*

Adrian uhvati ruku koja je posegnula oko njegova naslona za glavu i slomi kost. Ženski vrisak prolomi se kabinom. Slomljeni ud pilotkinje mlohavo padne na kožnati naslon pod neprirodnim kutem, a oštrica bučno padne na pod. Adrian otkopča pojas i okrene se, izbacivši kandže. Likani skoče prema naprijed, svaki s jedne strane.

Bez ruke na upravljaču, helikopter se ljuljao i gubio na visini. Iz pilotske kabine dopiralo je luđačko zujanje.

Pilotkinja je ignorirala svoju beskorisnu ruku. Koristeći se drugom, gurnula je još jedan srebrni bodež kroz prolaz između dva sjedala koja su gledala prema natrag.

Iskeženi očnjaci. Pjena na ustima. Krvave oči. Prokleti bolesni vampir. Dekoncentriran Finejevom smrću, počinio je golemi previd.

Likani su se djelomično promijenili i oslobodili zvijeri u sebi kako bi odgovorili na prijetnju. Njihovi agresivni urlici odzvanjali su u ograničenom prostoru. Elijah, pogrbljen pod niskim krovom, zabaci šaku unatrag i zamahne. Udarac obori pilotkinju na upravljački štap koji poleti naprijed. Nos helikoptera potone i povuče ih prema tlu.

Alarm za uzbunu bio je zaglušujući.

Adrian jurne naprijed, udari vampiricu u trbuh i gurne je kroz prozor pilotske kabine. Hrvali su se u slobodnom padu.

»Samo jedan griz, Sentinelu«, pjevušila je kroz pjenu na ustima, divljeg pogleda u očima dok ga je pokušavala ugristi očnjacima oštrim poput igle.

On je odalami u rebra, trgajući meso i razbijajući kosti. Zgrabivši njeno još živo srce u šaci, osmjehne se i pokaže zube.

Eksplozivno je raširio krila, u nijansama bijele s grimiznim mrljama. Kao padobran kad se raširi, s promjerom od gotovo deset metara, njegovo padanje

iznenada se zaustavi, istrгнуvši tako organ koji je još kucao iz nemirnog vampirskog tijela. Ono se sunovrati na zemlju, ostavljajući za sobom trpki dim i pepeo. U njegovoj ruci, srce je i dalje kucalo, izbacujući viskoznu krv prije nego je eksplodiralo u plamenu. Zgnječio je mesnati organ u kašastu masu, a potom ga bacio. Goruća žeravica nestala je u oblacima.

Helikopter je cvilio, vrteći se i padajući prema pustinjskom tlu.

Usko stisnuvši krila, Adrian poleti kroz zrak prema letjelici. Jedan je likan provirivao kroz razbijeno staklo pilotske kabine, blijeda lica i svjetleće zelenih očiju.

Jason izleti iz oštećenog helikoptera poput metka. Kružio je otraga, a njegova tamnosiva krila s nijansama burgundca ostavljala su sjenu na nebu. »Što radite, Kapetane?«

»Spašavam likane.«

»Zašto?«

Oštar pogled bio je jedini odgovor koji mu se Adrian udostojao dati. Shvativši poruku, Jason se makne sa strane.

Znajući da će zvijeri trebati nagovarati da zanemare svoj urođeni strah od visine, Adrian se kratko obrati onom koji je stajao u pilotskoj kabini. »Skoči.«

Andeoska rezonanca njegova glasa odjeknula je pustinjom poput groma, zahtijevajući neprijepornu poslušnost. Bez razmišljanja, likan se baci u zrak. Ciljajući ravno prema njemu, Jason ulovi čuvara i spasi ga.

Elijaha nije trebalo nagovarati. Pokazavši iznimnu hrabrost, čuvar je sam elegantno iskočio iz nesretne letjelice.

Adrian ukliže ispod njega, zagundavši kad mu je mišićavi likan pao na leđa. Bili su jedva metar od tla, dovoljno blizu da lepet njegovih golemih krila podigne oblake pijeska u zrak.

Sekundu potom, helikopter udari o pustinjsko tlo i eksplodira u mutnom plamenom tornju kojeg se moglo vidjeti na kilometre.

2. POGLAVLJE

Utjelovljeni erotski san na međunarodnom aerodromu Phoenix Sky Harbor.

Lindsay Gibson opazila ga je kod ukrcavanja, letimično proučivši svoju neposrednu okolinu. Privučena njegovom sirovom senzualnošću, usporila je i zaustavila se usred mnoštva ljudi. Pobjegne joj tihi zvižduk oduševljenja. Možda joj se konačno sreća osmjehnula. Svakako bi joj dobro došlo malo sunca nakon tako oblačnog dana. Let iz Raleigha kasnio je gotovo sat vremena pa je izgubila originalni povezani let. Kako stvari stoje, dobro da je uspjela dobiti mjesto na novom letu, ako je suditi prema broju putnika koji su čekali na ukrcavanje.

Nakon što je proučila gomilu ljudi oko sebe, Lindsay se ponovno usredotočila na najdekadentnijeg čovjeka kojeg je ikad vidjela.

Hodao je rubom čekaonice, a njegove duge noge u trapericama kretale su se precizno kontroliranim korakom. Gusta crna kosa bila je malčice preduga i uokvirivala je divlje muško lice. Kremasta majica kratkih rukava s V-izrezom prekrivala je snažna ramena, dajući naslutiti tijelo dostojno cijelog tog paketa.

Lindsay s čela makne pramen kose vlažne od kiše i prouči svaki detalj. Čisti seksipil - ovaj je tip to imao. Onu vrstu seksipila koju se nije moglo odglumiti ili kupiti, ona kod koje je dobar izgled tek bonus.

Kretao se ne gledajući oko sebe, pa ipak je bez greške izbjegao čovjeka koji mu je prepriječio put. Pažnju mu je privukao BlackBerry; palcem je ritmično klizio preko ekrana zbog čega je Lindsay osjećala trnce u donjem dijelu trbuha.

Kap kiše klizne joj niz vrat. Hladan, spor mlaz pojačao je njezinu fizičku svjesnost o tipu kojeg je proždirala pogledom. Iza njega, pogled na asfalt otkrivao je turobno sivo nebo kasnog poslijepodneva. Kiša je u slojevima pljuštala po prozorima terminala. Surovo vrijeme bilo je neočekivano i to ne samo zato što vremenska prognoza nije najavila kišu. Oduvijek je pogađala vremenske prilike tajanstvenom točnošću, no ovu oluju nije naslutila. Bilo je

sunčano kad je sletjela, a nedugo zatim kiša je počela ljevati kao iz kabla.

Inače je voljela kišu i ne bi joj smetalo da mora iskočiti van kako bi ulovila bus koji vozi do ulaza za vezni let. No danas, vrijeme je imalo neku zlovoljnu nijansu. Težinu melankolije, ili žaljenja. I nije joj se sviđalo.

Otkako zna za sebe, vjetar je razgovarao s njom. Bilo da je urlao kroz oluju ili šaputao u tišini, uvijek je prenosio svoju poruku. Ne riječima, već osjećajima. Njen je otac to nazivao šestim čulom i svojski se trudio ponašati kao da je to simpatična crta karaktera, a ne nešto čudno.

Taj unutarnji radar ju je i privukao k zanosnom muškarcu pokraj ulaza jednako koliko i njegov izgled. U njemu je bilo nečeg zamišljenog što ju je podsjećalo na nadolazeću oluju koja prikuplja snagu. To ju je snažno privuklo k njemu... to, i činjenica da nije imao prsten na ruci.

Lindsay se okrene ravno prema njemu i natjera ga da pogleda u nju.

On podigne glavu i pogledi im se sretnu.

Osjećala se kao da ju je zahvatila oluja, kao da joj naleti vjetra šibaju kroz kosu. Ali nije bilo nikakve hladnoće. Samo toplina i zavodljiva vlažnost. Lindsay izdrži njegov pogled nedefinirano dugo, prikovana snagom privlačnosti briljantnih plavih šarenica, očiju koje su bile olujne i drevne kao i vrijeme koje je vani bjesnilo.

Duboko dišući, okrene se i ode do obližnje delikatesne pekarnice, dajući mu priliku da iskoristi njen očiti interes... ili ne. Instinktivno je znala da se radi o muškarcu koji dolazi po ono što hoće.

Stigla je do pulta i pogledala jelovnik. Od mirisa toplog, napuhanog kruha i rastopljenog maslaca curile su joj sline. Posljednje što joj je trebalo prije nego idućih sat vremena provede sjedeći na guzici bila je ugljikohidratna bomba u vidu golemog pereca. S druge strane, možda će nalet serotonina smiriti živce nadražene tolikim osjetilnim podražajima zbog velikog broja ljudi oko nje.

Naručila je. »Perc s umakom od rajčice i dijetalni sok.«

Prodavač izračuna cijenu. Lindsay počne prekapati po torbi tražeći novčanik. »Dopustite mi.«

Bože... taj glas. Primamljiv, zvučan. Lindsay je znala da je to *on*. Pružio je ruku kraj nje, a ona udahne njegov egzotičan miris. Nije to bio parfem. Samo prirodan, muževan miris. Svjež i čist, poput zraka pročišćenog olujom.

Gurnuo je novčanicu od dvadeset dolara preko pulta. Ona se nasmije i pusti ga da plati.

Šteta što je odjenula najstariji par traperica koji je imala, široku majicu i vojničke čizme. Izvrsno za lako kretanje, ali bilo bi joj draže da je pokraj ovog tipa izgledala zanosno. Zbilja je bio van njene lige, od izgleda filmske zvijezde do sata Vacheron Constantin na zapešću.

Okrenula se prema njemu i pružila ruku. »Hvala vam, gospodine...?«

»Adrian Mitchell.« Prihvatio je njezin dlan i palcem je pogladio po zglobovima prstiju.

Lindsay je cijelim tijelom reagirala na njegov dodir. Zastane joj dah, a ritam otkucaja se ubrza. Izbliza je bio fatalan. Istodobno opako muževan i strašno lijep. Savršen. »Bok, Adrian Mitchell.«

On posegne i dohvati etiketu na njenoj prtljagi svojim dugim, elegantnim prstima. »Drago mi je, Lindsay Gibson... iz Raleigha? Ili tamo ideš?«

»Idem u tvom smjeru. U istom smo avionu.«

Oči su mu bile neobične plave boje. Poput živopisnog plavetnila usred ognja. Na maslinastoj koži, uokvirene gustim tamnim trepavicama, hipnotizirale su.

I promatrale su je kao da je se ne mogu nagledati.

Proučio ju je od glave do pete prodornim pogledom. Osjećala se golo, zarumenjeno, ogoljena skidanjem koje se odvijalo u njegovoj glavi. Njeno je tijelo odgovorilo na tu provokaciju. Grudi su joj nabrekle, sve drugo se smekšalo.

Žena se morala smekšati pred njim jer nije bilo ničeg ni približno popustljivog u njegovom tijelu. Od obrisa njegovih ramena i bicepsa, do fino oblikovanih crta njegova lica, svaki kut bio je oštar i precizan.

Pružio je ruku iza nje kako bi uzeo ostatak, krećući se okretno, nekom iskonskom gracioznošću.

Kladim se da je u krevetu životinja.

Zagrišana tom pomisli, Lindsay dohvati ručku svog kovčega. »Onda, živiš u Orange Countyju? Ili ideš tamo poslovno?«

»Idem kući. U Anaheim. A ti?«

Pomaknula se do drugog dijela pulta. On ju je pratio nešto sporijim korakom, no bilo je nečeg tako odlučnog u načinu na koji je došao za njom. Njegova grabežljivost u njoj je izazvala trnce iščekivanja. Sreća joj se definitivno promijenila - i njezino konačno odredište bio je Anaheim.

»Orange County bit će dom. Selim se zbog posla.« Nije htjela ići u detalje i navoditi grad. Znala je zaštititi se ako je to bilo potrebno, ali nije htjela na sebe navlačiti dodatnu nevolju.

»To je veliki korak. S jednog kraja zemlje na drugi.«

»Bilo je vrijeme za promjenu.«

Njegove se usne iskrive u poluosmijeh. »Večerao sam sa mnom.«

Baršunasti prizvuk njegova glasa dodatno je potaknuo njen interes. Posjedovao je karizmu i magnetsku privlačnost, dvije kvalitete koje su kratkoročne veze činile nezaboravnima.

Dohvatila je vrećicu i sok koji joj je dodao prodavač iza pulta. »Odmah prelaziš na stvar. To mi se sviđa.«

S razglasa se čulo kako prozivaju njen let, što joj je skrenulo pažnju natrag na prostor za ukrcavanje. Najavljeno je kraće kašnjenje zbog čega su se putnici u čekaonici počeli nemirno komešati. Adrian nije skidao pogled s nje.

Pokazao je prema redu stolica u blizini. »Imamo vremena za upoznavanje.«

Lindsay ga je pratila do stolica. Ponovno je skenirala okolinu, kratko primijetivši brojne žene koje su pogledima pratile Adriana. Više nije tako intenzivno osjećala da je Adrian poput zarobljene oluje, a vani se kiša smirila i pretvorila u blago rominjanje. Zanimljiv odnos.

Njena žestoka reakcija na Adriana Mitchella i njegova jedinstvena sposobnost da aktivira njen unutrašnji radar za vrijeme učvrstila je njenu

odluku da mu se približi. Anomalije u njenom životu uvijek su povlačile za sobom pomnija istraživanja.

Pričekao je dok se nije udobno smjestila, a potom upitao: »Čekaju te prijatelji? Obitelj?«

Nitko je nije čekao. Rezervirala je mjesto u autobusu s aerodroma koji će je odvesti u hotel, gdje će odsjesti dok ne pronađe prikladan stan. »Nije pametno dijeliti takve informacije sa strancima.«

»Onda dopusti da se pobrinem za taj rizik.« Premjestio se uglađenom gipkošću, posegnuvši u stražnji džep kako bi dohvatio novčanik. Izvukao je posjetnicu i pružio joj je. »Nazovi one koji te očekuju. Reci im tko sam i gdje me mogu pronaći.«

»Odlučan si.« I naviknut naređivati. To joj nije smetalo. Imala je snažan karakter i isto to je tražila u drugoj osobi, jer bi u protivnom ona preuzela vodstvo. Poslušni su muškarci bili u redu u nekim situacijama, ali ne i u njenom privatnom životu.

»Jesam«, složio se, nepokoleban.

Lindsay dohvati posjetnicu. Njegovi prsti dotaknu njene, a elektricitet joj prostruji kroz ruku.

Nosnice mu se rašire. Dohvatio joj je ruku, vršcima prstiju dodirujući joj dlan. Mogao ju je jednako tako gladiti i među nogama, koliko se uzбудila samo od tog jednostavnog dodira. Promatrao ju je gotovo opipljivom seksualnom napetošću, mračno i intenzivno. Kao da je točno znao gdje su joj erotske točke... ili je odlučio to otkriti.

»Vidim da će s tobom biti nevolja«, promrmljala je, stisnuvši šaku kako bi umirila njegove lutajuće prste.

»Večera. Razgovor. Obećajem da ću biti pristojan.« Držeći ga tako zarobljenim, drugom rukom dohvati posjetnicu. Krv joj je tutnjala kroz vene, potaknuta uzbuđenjem tako neposredne, razuzdane privlačnosti. »Mitchell Aeronautika«, pročita. »A putuješ komercijalnim letom?«

»Imao sam druge planove.« Ton njegova glasa bio je ciničan. »Ali sam neočekivano izgubio pilota.«

Izgubio je pilota. Ona se nakoso osmjehne. »Zar nije strašno kad se to dogodi?«

»Obično jest... Ali onda si se ti pojavila.« Izvukao je BlackBerry iz džepa. »Uzmi moj telefon tako da osoba koju nazoveš ima i moj broj.«

Lindsay nevoljko pusti njegovu ruku i uzme telefon, iako je imala svoj. Spustivši sok na pohabani tepih, ustane. Adrian ustane skupa s njom. Bio je bogat, elegantan, pristojan, brižan i zgodan za umrijeti. No, ma kako uglađen bio, u njemu je i dalje bilo one opasnosti koja je gicala najosnovnije ženske instinkte. Možda je krcati terminal dodatno provocirao njena inače oštra osjetila. Ili su jednostavno seksualno bili vraški kompatibilni. Bilo kako bilo, nije se žalila.

Ostavivši vrećicu s perecom na stolici, odmaknula se nekoliko metara i odabrala broj očeva autosalona. Dok se ona bavila time, Adrian je otišao do pulta za ukrcavanje.

»Linds. Već si stigla?«

Iznenadi je hitar odgovor. »Kako si znao da sam ja?«

»Čitač brojeva. Pokazuje u kojoj si regiji.«

»Presjedam u Phoenixu, zovem s tuđeg mobitela.«

»Što ne valja s tvojim? I zašto si još u Phoenixu?« Kao jedini roditelj već dvadeset godina, Eddie Gibson uvijek se ponašao pretjerano zaštitnički, što nije iznenađivalo s obzirom na užasan način na koji je umrla Regina Gibson.

»Sve je u redu s mojim telefonom, propustila sam let. I upoznala sam nekog.« Lindsay mu ispriča priču o Adrianu i prenese podatke s posjetnice. »Ne brinem se. Jednostavno mi se čini kao lik kojemu bi dobro došlo malo opiranja. Mislim da ne čuje 'ne' baš često.«

»Vjerojatno ne. Mitchell ti je kao Howard Hughes.«

Ona podigne obrve. »Kako to misliš? Lova, filmovi, starlete? Sve zajedno?«

Procijenila je Adriana s leđa, iskoristivši priliku da ga odmjeri dok je zaokupljen drugim stvarima. Pogled odostraga bio je jednako impresivan kao i sprijeda, otkrivajući snažna leđa i zamamnu stražnjicu.

»Da sjediš na miru duže od pet minuta, možda bi to i znala«, reče njen otac.

Bože, nije se mogla sjetiti kad je posljednji put prolistala neki časopis, a već godinama ne plaća kabelsku. Posuđivala je filmove i razne serije po sezonama, budući da su čak i reklame bile luksuz koji si nije mogla vremenski priuštiti. »Jedva pratim vlastiti život, tata. Gdje da nađem vremena da pratim nečiji tuđi?«

»Uvijek zabadaš nos u moj«, zadirkirao ju je.

»Tebe znam. Tebe volim. Slavne ličnosti? Ne baš.«

»On nije slavna ličnost. Zapravo prilično strogo čuva svoju privatnost. Živi na nekom zajedničkom imanju u Orange Countyju. Jednom sam to vidio u nekoj TV-emisiji. Neka vrsta arhitektonskog čuda. Mitchell je kao Hughes po tome što je povučeni milijarder koji voli avione. Mediji ga prate zato što je javnost fascinirana avijatičarima. Oduvijek. A navodno je i zgodan, ali o tome ne mogu suditi.«

Kad se samo sjeti da ga je pronašla usred gomile. »Hvala na informacijama. Nazvat ću te kad se smjestim.«

»Znam da se možeš brinuti za sebe, ali svejedno budi oprezna.«

»Uvijek. Nemoj jesti brzu hranu za večeru. Skuhaj nešto zdravo. Ili još bolje, nađi zgodnu koku i neka ti ona kuha.«

»Linds...« upozori je kroz šalu.

Smijući se, ona završi razgovor, a potom ode u popis poziva i izbriše broj.

Adrian joj priđe s jedva vidljivim osmijehom. Kretao se s lakoćom, zračeci snagom i samopouzdanjem, što joj je bilo još privlačnije od njegova izgleda. »Sve u redu?«

»Sasvim u redu.«

Pružio joj je kartu za ukrcavanje. Lindsay ugleda svoje ime i namršti se.

»Bio sam slobodan,« objasni, »i sredio nam mjesta jedno do drugog.«

Ona uzme kartu. Prvi razred. Sjedalo broj dva, što je bilo više od

dvadeset redova bliže prednjem dijelu aviona nego je prije imala. »Ja to ne mogu platiti.«

»Ne očekujem da plaćaš promjenu koju nisi tražila.«

»Treba ti dokument sa slikom da bi mijenjao nečiju kartu.«

»Povukao sam par veza.« Uzme natrag telefon koji mu je pružila. »To je u redu?«

Kimnula je, no njen se unutrašnji alarm aktivirao. Uz Sigurnosnu transportnu administraciju takvu kakva jest, sam se Bog trebao uplesti da bi netko promijenio kartu bez njena dopuštenja. Možda je službenica na ulazu jednostavno podlegla Adrianovim čarima ili ju je opako podmitio, no Lindsay nikad nije ignorirala unutrašnji alarm. Morat će malo dublje prokopati njegovu povijest i još jednom dobro promisliti o vezi za koju se nadala da će biti kratka i slatka, vruća i paprena, bez obveza.

Ruku na srce, tip poput Adriana nije se morao puno truditi da joj se uvuče u gaćice. Svaka žena na terminalu ga je promatrala, neke čak i pogledom koji je govorio - *daj mi i najmanji znak i tvoja sam*. Kvragu, čak su ga i neki muškarci tako gledali. A on se tako spretno snalazio s tim pohotnim zanimanjem prisutnih da je Lindsay znala kako mu je sve to skupa normalno. Njegov je pogled stalno lutao, nigdje se ne zadržavajući, uz dozu indiferentnosti koja je djelovala poput štita. Ona je uspjela probiti taj štit svojim izravnim dođi-po-to pogledom, premda joj uopće nije bilo jasno zašto je zagrizao mamac. Bila je mokra od kiše i loše odjevena. Da, samopouzdanje je mamac za moćne muškarce, i ona ga je imala, ali to svejedno nije objašnjavalo zašto se osjećala kao da je ona ta koja je ulovljena.

»Samo da razjasnimo,« otpočne, »odgojena sam tako da očekujem da muškarac otvara vrata, izvlači stolicu, plaća račun. Zauzvrat, lijepo se odijevam i nastojim biti šarmantna. I to je kraj priče. Seks sa mnom ne možeš kupiti. To ti odgovara?«

Usta mu se iskrive u sad već poznati poluosmijeh. »Savršeno. Imamo sat vremena u avionu za razgovor. Ako se ne budeš osjećala sasvim ugodno u mom društvu dok ne sletimo, pristat ću i na to da razmijenimo brojeve. U

protivnom, na aerodromu me čeka auto pa možemo otići zajedno.«

»Dogovoreno.«

U njegovom je pogledu bilo naznake zadovoljstva postignutim. Lindsay je sličnu reakciju ipak malo obuzdala. Tko god on bio i kakvi god bili njegovi motivi, Adrian Mitchell je bio izazov u kojem je željela polako uživati.

3. POGLAVLJE

Imam je. Adrian je uživao u silovitom naletu trijumfa. Da je Lindsay Gibson bila svjesna koliko je njegov osjećaj pobjede bio zapravo predatorski i lakomo seksualan, možda bi još jednom promislila o pozivu na večeru. Njegov prvi instinkt kad ju je ugledao bio je da je pritisne o najprikladniju ravnu površinu i uzme brzo i žestoko. Što se nje tiče, sreli su se prvi put. A istina je bila da su se ponovno našli nakon dvjesto godina razdvojenosti. Dva paklena stoljeća čekanja i žudnje.

I to baš danas, od svih mogućih dana. Život ga je baš znao uhvatiti za jaja u jebeno nezgodnom trenutku. No, nije se smio žaliti - nikad se neće žaliti zbog toga.

Shadoc, ljubavi.

Nikad prije nisu bili toliko dugo razdvojeni. Njihovi su ponovni susreti uvijek bili nasumični i nepredvidivi, no svejedno neizbježni. Njihove su duše privlačile jedna drugu unatoč različitim putevima kojima su im išli životi.

Beskonačan ciklus njenih smrti i njene nesposobnosti da se prisjeti što su značili jedno drugom bio mu je kazna zato što je prekršio zakon zbog kojeg je stvoren i koji je morao štititi. Bila je to bolno učinkovita kazna. Umirao je polako i postepeno, njegova duša, srž njegova anđeoskog postojanja, bila je izmučena tugom, bijesom i željom za osvetom. Svaki put kad bi izgubio Shadoc, svaki dan u kojem je bio prisiljen živjeti bez nje, mogućnost da ispuni svoju misiju dodatno se smanjivala. Njena je odsutnost ometala predanost dužnosti koja je bila kamen temeljac onoga što je bio - vojnik, vođa i tamničar bića moćnih poput njega samog.

Dvije stotine prokletih godina. Bila je odsutna dovoljno dugo da bi on postao opasan. Seraf čije je srce bilo okovano ledom predstavljao je opasnost za sve i svakog oko sebe. Bio je opasan i za nju, jer je njegova žed za njom bila tako golema da je sumnjao u svoju sposobnost da je kontrolira. Dok nje nije bilo, svijet je za njega bio mrtav. Tišina u njemu zaglušivala ga je. A onda bi se vratila i nalet senzacija eksplodirao bi oko njega - kucanje

srca, toplina njenog dodira, snaga njegove želje. *Život*. Kojeg nije bilo kad nije bilo nje. Kad su se vratili na svoja mjesta, Lindsay reče: »Moj stari kaže da si ti Howard Hughes moje generacije.«

Nestrpljenje ga je izjedalo. Raspravljanje o toj nužnoj, ali besmislenoj fasadi nakon svega što se tog dana dogodilo istovremeno je bilo i perverzno i mučno. Bio je i više nego uzrujan, a krv mu je uzavrela od bijesa i neizdržive gladi.

»Mislim da ipak nisam toliko ekscentričan«, odgovorio je glasom koji nimalo nije odavao njegovo nestrpljenje. Svaka stanica njegova tijela bila je usklađena s Lindsay Gibson - tijelom koje je nosilo dušu koju je volio. Zabranjene potrebe njegove ljudske ljuštore uzbudile su se pakosno brzo, podsjećajući ga na to koliko je vremena prošlo otkako je posljednji put bila u njegovu naručju. Nikad ne bi mogao zaboraviti koliko je dobro bilo ono što su imali. Jedan vatreni pogled mogao je zapaliti plamen gladi kojem su trebali sati da dogori do kraja.

Žudio je za tim intimnim satima s njom. Žudio je za *njom*.

Premda je Shadoein fizički oblik odražavao genetiku Lindsayne obitelji, osjećao ju je i prepoznavao usprkos tijelu u kojem se rodila. Tijekom godina, njen izgled i nacionalnost značajno su se mijenjali, pa ipak je njegova ljubav, usprkos svemu, gorila jednakim žarom. Ta se privlačnost rađala iz povezanosti koju je osjećao s njom, osjećaja da je pronašao svoju drugu polovicu.

Lindsay je slegnula ramenima. »Ekscentričnost mi ne smeta. Čini stvari zanimljivijima.«

Kapi kiše svjetlucale su joj u kosi. U ovoj je inkarnaciji bila plavuša, s razbarušenim kovrčama koje su bile vraški seksipilne. Nije bila duga, oko deset centimetara sa svake strane. Stiskao je šake od želje da dotakne tu bujnu kosu, da je drži nepomičnom dok se njegove usne naslanjaju na njene i tako gase njegovu očajničku žeđ za njenim okusom.

Bio je zaljubljen u Shadoeinu dušu, no Lindsay Gibson picala je njegovu eksplozivnu požudu. Kombinacija je bila razorna, iznenadivši ga u trenutku kad je već bio na rubu. Kralježnica mu se nemirno trzala,

prisiljavajući ga da stišće krila koja su se željela izviti od podatnog zadovoljstva što je može vidjeti i namirisati. Sjediti pokraj nje u avionu bit će istovremeno i raj i pakao.

Imao je tu prednost da pamti ama baš svaku od njihovih prijašnjih veza, no Lindsay se mogla osloniti samo na vlastiti instinkt, a on joj je očigledno slao znakove koje nije znala kako protumačiti do kraja. Nosnice su joj se lagano širile, zjenice su joj bile velike, a govor njenog tijela potvrđivao je uzajamnu privlačnost. Pomno ga je promatrala i procjenjivala. U njoj nije bilo sramežljivosti. Bila je hrabra i sigurna u sebe. Definitivno joj je bilo ugodno u vlastitoj koži. Već mu se strašno sviđala i znao je da bi to bio slučaj i da nema prošlosti sa Shadoe.

»Koji ti je grad u Orange Countyju odredište?« upita je. »I zbog čega si se odlučila preseliti?«

Premda ju je Adrian poznavao onoliko koliko jedan muškarac može poznavati svoju ženu, na mnoge je načine počinjao ispočetka svaki put kad bi je ponovno pronašao. Ono što je Lindsay voljela, što nije, njena osobnost i temperament, njene *uspomene*, sve je to bilo jedinstveno za nju. Svaki ponovni susret bio je ponovno otkrivanje.

Odljepila je tanki plastični poklopac sa šalice sa sokom i otpila gutljaj. »Anaheim. Radim u hotelijerstvu pa je turizam Južne Kalifornije točno ono što mi treba.«

Pretvarao se da poseže u stražnji džep. S rukom otraga, izvukao je slamčicu i pružio joj je. »Restorani ili hoteli?«

Kakvu je kavu pila? Voli li uopće kavu? Spava li na leđima ili na trbuhu? Gdje voli da je se dira? Je li noćna ptica ili ranoranilac?

Lindsay je zurila u slamčicu, a zatim se namrštila. Prihvatila ju je i skinula zaštitnu ambalažu, očito se pitajući odakle ju je izvukao. »Hvala.«

»Nema na čemu.«

Toliko je toga trebalo naučiti u još neodređenom vremenu na raspolaganju. Jednom mu se vratila na dvadeset minuta, drugi put na dvadeset godina. Njen otac uvijek bi je pronašao. Vođu vampira privlačila je

jednako koliko i Adriana, a Syre je naumio dovršiti ono što je započeo. Želio je učiniti svoju kćer besmrtnom kroz vampirizam, što je značilo da će ubiti dušu koja ju je vezala za Adriana.

To se jebeno nikad neće dogoditi dokle god je Adrian živ.

»Hoteli«, odgovorila je na njegovo pitanje. »Sviđa mi se energija. Nikad ne spavaju, nikad se ne zatvaraju. Beskonačne rijeke putnika uvijek osiguravaju nove izazove.«

»Koji hotel?«

»Belladonna. To je novi resort blizu Disneylanda.«

»U vlasništvu tvrtke Gadara.« To nije bilo pitanje. Raguel Gadara bio je mogul nekretnina i glavna konkurencija Steveu Wynnu i Donaldu Trumpu. Svi njegovi novi poduhvati naširoko su se promovirali, no čak i bez tolikog publiciteta, Adrian je dobro poznao Raguela. Ne samo u njihovim sekularnim utjelovljenjima, već i kroz njihove nebeske živote. Raguel je bio jedan od sedam arkandela osuđenih na zemlju, nekoliko redova ispod Adrianovog reda serafa u anđeoskoj hijerarhiji.

Lindsayne tamne oči zasvjetlucaju. »Čuo si za njega.«

»Raguel je stari poznanik.« Počeo je planirati korake koji će biti potrebni da istraži njenu prošlost, od rođenja do tog trenutka. U njegovom svijetu nije bilo slučajnosti. Pronašao je Shadoe u svakoj reinkarnaciji, ne pukim slučajem, već zato što je bilo suđeno da im se putevi susretnu. No, da se kreće tako blizu njegova sjedišta, da radi za jednog anđela...? Raguel je imao posjede diljem svijeta, uključujući resorte blizu njena doma na Istočnoj obali. Nemoguće da ju je puka slučajnost dovela u Orange County.

Adrian je morao istražiti prilike i odluke koje su je tako izravno dovele u njegov život. Otkrivao je njenu priču svaki put kad bi se vratila. Tražio je rutinu ili uzorke koji su se mogli primijeniti na njene prijašnje živote. Stjecao je znanje koje je koristio kako bi stekao njeno povjerenje i privrženost. Tražio je znakove da se njima manipulira, jer se vrijeme kad će morati platiti za svoju oholost munjevito približavalo. Počinio je prijestup zbog kojeg je druge osuđivao: zaljubio se u Shadoe - u nefilku, dijete smrtnice i anđela, što je njen otac nekoć bio, i podlijegao je, bezbroj puta, pred dekadentnim

grijesima njenog tijela.

Osobno je kaznio njenog oca za isti prekršaj. Otkinuo je krila palom anđelu, čin koji je Syreu oduzeo dušu i učinio ga prvim među vampirima.

Posljedice Adrianovog licemjerstva s vremenom će ga sustići, bila je to sudbina koju je odavno prihvatio. Ako je Raguel bio sredstvo koje je Stvoritelj namjeravao iskoristiti kako bi ga ukorio, Adrian je to morao znati i pripremiti se. Morao se pobrinuti za to da Shadoe bude na sigurnom kad njemu dođe vrijeme.

Pogled mu se susretne s pogledima likanskih čuvara koji su sjedili nekoliko redova dalje, po jedan sa svake strane. Promatrali su ih znatiželjno. Nisu mogli a da ne primijete da je reagirao drugačije na Lindsay nego na druge žene. Posljednji put kad je Shadoeina duša bila s njim, nijedan od dva likana još se nije rodio, no bili su upoznati s njegovim privatnim životom, znali su koliko je malo pažnje pridavao suprotnom spolu.

Trebat će mu više od dva čuvara sad kad je mogao nastaviti s lovom na Syrea, a i Lindsay će trebati vlastita zaštita. Adrian je znao da će to morati pažljivo organizirati. Bila je mlada, imala je najviše dvadeset pet godina, i započinjala je iznova u novom mjestu, sama. Sad je vrijeme da širi svoje vidike, a ne da sazna kako joj njen novi ljubavnik upravlja životom.

Lindsay je vrtjela slamčicu među prstima, a njene mekane ružičaste usne kratko su se trznule prije nego su se razmaknule i otpile gutljaj.

Oblije ga nalet vrućine. Čak ni saznanje da će je ponovno izgubiti, da ponovno zanemaruje svoju dužnost, nije moglo smiriti želju koja mu je ubrzavala kolanje krvi. Želio je te usne na svojoj koži, želio je osjetiti kako klize niz njegovo tijelo, kako šapuću istovremeno grube i nježne riječi dok ga nemilosrdno zadirkuju. Iako je Sentinelima bilo zabranjeno voljeti smrtnike i spavati s njima, Adriana ništa nije moglo razuvjeriti od toga da je Shadoe rođena da pripada njemu.

Razgovarala je s ocem preko telefona...

Sasvim se umirio.

Adrianovo je lice ostalo ravnodušno, no bio je itekako pripravan.

Shadoeine različite inkarnacije uvijek je odgajala samohrana majka, nikad otac. Kao da je Syre označio njenu dušu onda kad je započeo Promjenu koja ju je trebala pretvoriti u vampira, želeći osigurati da nijedan drugi muškarac nikad ne zauzme očinsku ulogu u njenom životu. »Tvoji roditelji su u Raleighu?«

Sjena priđe preko njena lica. »Moj otac jest. Majka mi je umrla kad mi je bilo pet.«

Nemirno je savijao prste. Redosljed smrti njenih roditelja nikad prije nije se mijenjao.

Njegov dugo stabilan svijet tog se jutra poremetio, a Lindsay Gibson nastavila je narušavati njegovu ravnotežu, tjerajući stvari oko njega da polako otkližu sa svojih mjesta. Likani su postajali sve nervozniji kako je dan odmicao, vampiri su prešli granicu s Finejevom smrću i napadom u avionu, a sad se još vratila i Shadoe, nakon predugačkog odsustva, s izmijenjenim osnovnim uzorkom svih dotadašnjih reinkarnacija.

»Žao mi je zbog tvog gubitka«, promrmljao je, odabravši uobičajeni komentar koji se daje ožalošćenom smrtniku koji tako često promatra smrt kao tužan kraj.

»Hvala ti. A što je s tvojom obitelji? Velika ili mala?«

»Velika. Mnogo braće i sestara.«

»Zavidim ti. Ja nemam ni braće ni sestara. Moj se otac nije ponovno oženio. Nikad nije prebolio moju mamu.«

Adrian je postao spretan u očaravanju njenih majki. Muškarci su se, s druge strane, uvijek držali na distanci ma koliko truda uložio u to da ih uvjeri u svoje dobre namjere. Instinktivno bi osjetili snagu u njemu. Na jednom je mjestu mogao biti samo jedan alfa mužjak, i to je bio on. Dobiti pristanak njenog oca moglo bi iziskivati dosta posla, no bit će vrijedno vremena i ulaganja. Obiteljska podrška bila je samo jedan od mnogih puteva koje je koristio kako bi osigurao njeno potpuno predavanje, što je bio jedini način na koji ju je mogao imati. Nesputano.

Dotakne gornji dio njenog dlana koji se ležerno odmarao na naslonu za

ruke, uživajući u naboju koji je osjetio od običnog kontakta. Čuo je ubrzano kucanje njenog srca kao da joj je uho prislonio na prsa. Između razglasa i informacija o letu, poziva i promjena oko ukrcavanja, snažan i ujednačen ritam kucanja njenog srca čuo je kristalno jasno, i duboko ga je volio. »Neke žene su nezaboravne.«

»Zvučiš kao pravi romantičar.«

»To te iznenađuje?«

Njene se usne blago iskrive. »Ništa me ne iznenađuje.«

Srce ga je boljelo od tog osmijeha. Predugo je bio bez nje, a čekanje nije bilo ni blizu kraju. Premda je ona nesumnjivo osjećala privlačnost među njima, nije ga voljela. Neko će vrijeme imati samo njeno tijelo, što će smanjiti najveću napetost njegove potrebe, ali i dalje će htjeti još.

Prebacio je pažnju na Elijaha koji je skočio na noge i pomaknuo se od tepihom prekrivene čekaonice do glavnog dijela gdje je bila većina ljudi. Likanima je bilo neugodno u zatvorenim, krcatim prostorima. Adrian je mogao zakupiti let ili pričekati jedan od vlastitih aviona - i jedno i drugo poštedjelo bi njegove čuvarne neudobnosti - no morao je poslati poruku svim vampirima dovoljno glupima da pomisle da ga je oslabila zasjeda u zraku ili gubitak podređenog. *Samo dođite i ponovno me iskušajte.*

»Voliš iznenađenja«, pogađala je.

Adrian je pogleda. »Mrzim ih. Osim ako iznenađenje nisi ti.«

Lindsay se nježno nasmije. Neka zaboravljena toplina uskomeša mu se u prsima.

Mlada žena koja je gurala kolica i nosila nemirno djetesce u naručju krene prema pultu za ukrcavanje preko tepiha točno ispred njih. Dok se svađala s djetetom koje je hodalo pokraj nje i vuklo mali kovčeg, Adrianu zazvoni telefon. Ispriča se i malo odmakne od Lindsay.

Čitač broja na njegovom telefonu pokazivao je broj, ali ne i ime. »Mitchell«, odgovori.

»Adrian.« Istog trena prepozna ledeni glas. Neka iskonska agresija ubrza mu puls. Odmah potom, munja raspara nebo, nakon čega je uslijedio i tutanj

groma. »Syre.«

»Imaš nešto što pripada meni.«

4. POGLAVLJE

Okrećući glavu lažnom nonšalantnošću, Adrian potraži špijune. Je li moguće da je Syre prvi pronašao svoju kćer i počeo je pratiti? »A što bi to moglo biti?«

»Ne budi stidljiv, Adrian. Ne pristaje ti. Krasna brineta. Žensko. Sitna. Vratit ćeš je natrag - neozlijeđenu.«

Adrian se opustio. »Ako misliš na ludu, bijesnu kučku koja me danas napala, iščupao sam joj srce. Zdrobio ga šakom, da budem precizan.«

Nastala je duga, strašna tišina. A onda, »Nikki je bila najsrdačnija žena koju sam ikad sreo.«

»Ako je to tvoja definicija 'srdačnog', onda sam bio i previše blag. Još jednom pokušaj takvo nešto,« blago ga upozori, »i sve ću vas srediti.«

»Nemaš ni autoritet ni pravo na to. Pripazi na taj svoj kompleks boga, Adrian, ili ćeš završiti poput mene.«

Okrećući se od Lindsaynog budnog pogleda, Adrian je pažljivo disao kroz kipući bijes. Bio je seraf, Sentinel. Od njega se očekivalo da se izdigne iznad hirova ljudskih emocija. U protivnom - ako bi se ponašao ili govorio drugačije - pokazao bi nesavjesnu ranjivost. Ono što je učinjeno nije se moglo ispraviti, a njegova smrtna ljubav svezala ga je za zemlju i odvukla od mira na nebesima.

»Nemaš ti pojma nad čime sve ja imam autoritet«, reče ravnodušno. »Napala me usred bijela dana, što dokazuje da ju je netko iz redova Posrnulih, možda čak i *ti*, ugrizao u posljednjih četrdeset osam sati. To mi omogućuje da branim sebe i svoje Sentinele kako god mislim da je prikladno. Bolje razmisli prije nego pošalješ još jednog samoubilačkog podanika na mene. Ja nisam Finej, ti i ja već smo ustvrdili da u borbi sa mnom ne možeš pobijediti.«

To je bila istina, premda prilično pojednostavljena. Syreu je nedostajala formalna obuka u borbi koju su Sentineli izbrusili, ali imao je stoljeća i

stoljeća na raspolaganju da usavrši gerilske taktike. Stariji i mudriji, s više pogreški iz kojih je mogao učiti, postajao je sve nemirniji, kao i likani. Njegovi će ga vampiri pratiti u pakao ako to od njih zatraži. Sve to činilo ga je sve opasnijim. Premda je Adrian znao da opet može pobijediti Syrea, idući put to neće biti tako lako.

A Lindsay Gibson zateći će se u srcu te borbe.

»Možda pobjeda nije cilj«, rugao se Syre.

Posesivno pogledavši u Lindsay, Adrian je bio bolno svjestan boli koju će unijeti u njen život. Ali nije mogao samo tako otići. Između njega i Syrea, on je bio manji od dva zla.

»Ako želiš umrijeti,« reče Adrian, a grom se prolomi nebom, »posjeti me. Rado ću ti pomoći.«

Lindsay se namrštila zbog nečega, a on pogleda u smjeru u kojem je gledala. Žena s nemirnom djecom i dalje se svađala sa starijim djetetom. Dječak je postao tako glasan da je privlačio pažnju svih u neposrednoj blizini.

Vođa vampira se nasmijao. »Ne dok ne budem siguran da je moja kćer slobodna od tebe.«

»Tvoja će smrt to osigurati.«

Adrian će zauvijek proklinjati slabost koja ga je odvukla k Syreu onda kad je Shadoe bila smrtno ranjena. Pogrešno je vjerovao da će ljubav vođe Posrnulih prema vlastitom djetetu biti jamac da će postupiti onako kako je najbolje za nju, no Syreova žed za osvetom bila je snažna koliko i njegova žed za krvlju. Sve bi učinio kako bi spriječio da njegova kćer učini sretnim Sentinela koji ga je kaznio. Pokušao ju je pretvoriti u vampira, poput sebe - u bezdušnu krvopiju koja će zauvijek morati živjeti u tami - radije nego da joj dopusti da voli Adriana svojom smrtnom dušom.

Jednom kad je Adrian shvatio kakve su Syreove namjere, zaustavio je Promjenu, uz nepredviđene posljedice - njeno tijelo je umrlo, ali njena nefilska duša postala je besmrtna. Djelomična Promjena prouzročila je to da se Shadoe iznova i iznova vraća, u beskonačnom ciklusu reinkarnacija, jer je,

za razliku od smrtnika, njena duša bila napola anđeoska, ali bez krila. Smrtne duše umirale su prilikom Promjene, a anđeoske duše umirale su kad bi izgubile krila, no nefilima se nije moglo dogoditi ni jedno ni drugo. Kad je Shadoeino tijelo spriječeno da dovrši transformaciju, njena nefilska duša preživjela je i ostala vezana za onog tko ju je poveo u vampirizam. Smrt njena oca oslobodilo bi je i raskinula Syreovu vezu s njenom dušom, a samo vampir koji je započeo Promjenu mogao je to i dovršiti.

No, vrijeme je bilo Adrianov neprijatelj. Na raspolaganju je imao samo vremenski neodređen Lindsayn životni vijek. Bio je to strašno malen prostor za jednog besmrtnika.

»Sebični gade«, siktao je vampir. »Radije bi da Shadoe umre nego da živi zauvijek.«

»A ti bi radije da trpi tvoju kaznu, iako je ne zaslužuje. Ti si prekršio zakon, ne ona.«

»Zar ga nije prekršila, Adrian? Namamila je i tebe da posrneš.«

»Odluka je bila moja. Stoga je moja i krivnja.«

»Pa ipak ne trpiš kao mi.«

»Ne trpim?« Adrian ga je izazivao. »Kako ti možeš znati što ja trpim, Syre?«

Ponovno pogleda u Lindsay. Promatrala ga je sa svoje stolice tim tamnim očima koje kao da su sve hvatale. Bile su odveć mudre za osobu njenih godina.

Podigla je obrve, upitno ga gledajući.

On namjesti ohrabrujući osmijeh. Bila je usklađena s njim koliko i on s njom, premda se ona nije mogla sjetiti povijesti koju su dijelili i koja je stvorila tu usklađenost. Morat će se pobrinuti da je ne zabrine ili uznemiri. Njegovi nepostojani osjećaji bili su znak koliko duboko je zaglibio. Bili su dokaz koliko ga je nalik čovjeku njegova ljubav prema njoj učinila. Nebesa su oplakivala njegovu smrtničku slabost preko vremena - kišilo je kad bi žalio, gromovi su sijevali kad bi bjesnio, temperatura rasla i padala ovisno o vrelini ili hladnoći njegova raspoloženja.

»Žudiš za njenom dušom,« preo je Syre, »jer je to jedino što je veže za tebe.«

»I za tebe.«

»Pa ipak ne želiš da je učinim potpuno svjesnom. Zašto, Adrian? Čega se bojiš? Da će te opet učiniti slabim?«

U blizini, prkosni je dječak udario majku u potkoljenu. Ona zajauče. Iznenadeno djetešce u njenom naručju zaljulja se unatrag. Izbačena iz ravnoteže, očigledno i više nego frustrirana, mlada žena ispusti dijete.

Adrian pojuri naprijed, natjeravši samog sebe da se kreće normalnom ljudskom brzinom.

No, Lindsay je prva uhvatila bebu. Prebrzo. Toliko vraški brzo da se doimalo kao da beba nikad nije ni bila u opasnosti da padne na pod. Majka trepne, njena rastvorena usta odavala su koliko je iznenadena činjenicom da se Lindsay zatekla tik ispred nje, umjesto na stolici nekoliko metara dalje.

»Ne zaboravi,« nastavi Syre, »da duša za kojom žudiš izlazi na površinu sa svakom novom inkarnacijom, pomagao joj ja pritom ili ne. Stigneš li doći do mene prije nego moja kćer ponovno postane svjesna? Što će Shadoc misliti o tebi kad joj se sve vrati, kad se sjeti boli mnogih života koje si joj ti priskrbio? Hoće li te i dalje voljeti?«

»Ništa ja ne zaboravljam. A sigurno neću zaboraviti što mi duguješ za sve gubitke s kojima sam se danas morao nositi.« Adrian prekine poziv i usredotoči se na ženu koja je upravo prouzročila goleme komplikacije svojom nadnaravnom brzinom. Nefilski darovi koje je posjedovala Shadoc u Lindsay su bili izraženi i sugerirali su dublju povezanost dviju žena nego što je bilo manifestirano u prijašnjim inkarnacijama.

Ponestajalo mu je vremena. Duše su postajale snažnije s godinama i iskustvom. Činjenica da će Shadoc jednog dana imati dovoljno snage da nadjača dušu tijela koje je zauzimala bila je neizbježna.

Nitko od njih nije bio spreman za to. Gurnuvši mobitel u džep, Adrian joj se približi.

Adrian Mitchell imao je besprijekorna stopala.

Sa svog smiješno udobnog mjesta u prvom razredu, Lindsay je zurila u krajeve Adrianovih dugih, ispruženih nogu i shvatila da nikad prije nije obraćala mnogo pažnje muškim stopalima. Obično ih je smatrala ružnima: zadebljana koža, iskrivljeni prsti, nemarno podrezani, požutjeli nokti. Ali ne i u Adrianovom slučaju. Njegova su stopala bila besprijekorna u svakom pogledu. Zapravo, sve u vezi s njim bilo je precizno simetrično i majstorski izrađeno. Njegova je *savršenost* ostavljala bez teksta.

Podigavši pogled, susretne se s njegovim i osmijehne. Nije objasnila zašto se toliko zainteresirala za njegova stopala u sandalama. Nije se činilo potrebnim, s obzirom na to kako ju je promatrao. Seksualna privlačnost bila je očita. Bila je vrela i napeta, tijelo joj se uzvrpoljilo, ali bilo je tu i nečeg nježnijeg. Nečeg mekšeg, gotovo intimnog. Nečeg na što je jednostavno morala reagirati. Neki primitivni dio u njoj režao je, *on je moj*.

»Ne jedeš svoj perec«, primijetio je on onim dubokim zvučnim glasom od kojeg se samo htjela ušuškati i ostati tako neko vrijeme.

Bio je tako neumoljivo suzdržan, sav kontroliran. Čak i kad bi naslutila nekakav nemir u njemu, ničim to nije odavao. Glas mu je uvijek bio gladak i ravan, stav opušten i samouvjeren. Čak i dok je hodao, to je radio ležerno. Kombinacija te njegove kratke uzice i nesputane seksualnosti bila je moćan afrodisijak.

U njenoj je prirodi bilo da pokreće valove i komeša situaciju, a to je namjeravala učiniti i s njim. Prokopat će ispod te mirne površine jer je bila vraški sigurna u to da u njemu - tiha voda brege dere.

»Želiš li ga ti?« ponudila je. »Ne želim pokvariti apetit.«

Oči mu veselo zasvjetlucaju, a ona shvati da se još nije osmijehnuo kako treba. Njen život već je bio dovoljno mračan, pa je obično padala na tipove koji su bili bezbrižni, uvijek spremni za zabavu. Dokaz njegove privlačnosti bio je i taj što njegov obuzdani intenzitet nije umanjio njeno zanimanje.

»Što bi htjela za večeru?« upita.

»Bilo što. Ja sam laka cura.« Čim su joj te riječi prešle preko usana,

požalila ih je. »To je ispalo pogrešno.«

»Nemoj se nikad brinuti oko toga što kažeš u mom društvu, dokle god si iskrena.«

»Iskrenost je moja misao vodilja, zbog čega često upadam u nevolje.«

»U neke nevolje vrijedi upasti.«

Ona se uzvrpoljila ispod stisnutog pojasa i nagnula prema njemu. »U kakve nevolje ti upadaš?«

»Epske«, reče ironično.

Blaga natruha humora aktivirala je sve njene erotske točke. »Zaintrigirana sam. Reci mi više.«

»To je materijal za treći spoj. Morat ćeš izdržati dotad.«

Kako bi bilo imati muškarca poput Adriana? *Samo neko vrijeme...* »To je ucjena.«

Izgledao je kao da se nimalo ne kaje zbog toga. »Nemilosrdan sam kad nešto želim, što me vraća natrag na temu što ćemo kuhati za večeru. Koji je tvoj slatki grijeh?«

»Ti kuhaš?«

»Osim ako ti to ne smeta.«

Ona iskrivi usne. Adrian je očigledno bio naviknut da dobije što hoće bez dodatnih pitanja. »Vjerojatno bih ti trebala koji put i prigovoriti, samo kako bih te držala na mjestu.«

Njegov pogled se rasplamsao. »A gdje bi to bilo? Mjesto na kojem bi me htjela držati.«

»Mjesto na kojem ja diktiram raspored.«

»Već mi se sviđa.«

»Dobro«, Lindsay kimne s odobravanjem. Iz minute u minutu postajao je sve pristupačniji. Stvarniji. »Što se tiče večere kod tebe, meni odgovara. Ali želim da ti odabereš jelovnik. Zadivi me.«

»Nisi alergična na nešto? Ništa nije zabranjeno?«

»Nisam ljubitelj jetrica, kukaca ili mesa koje još krvari.« Namreška nos.
»Osim toga, imaš slobodne ruke.«

Njeni uvjeti izvukli su iz njega prvi pravi osmijeh. »Ni ja nisam ljubitelj krvi.«

Senzualan osmijeh na njegovim usnama potakne vrućinu van iz njenog trbuha, neka tromost obuzme joj udove i osjeti snažan nalet topline u glavi. Osjetila je da je porumenjela, da je potpuno očarana njime.

Jasno da je jedini tip koji ju je mogao upaliti kao raketu također bio tip s mnogo više od onog što se vidi na prvi pogled.

Kao da prvi pogled nije dovoljan...

»Zašto ti trebaju zaštitari?«

Adrian je ležerno slegnuo ramenom, pogleda prikovanog za Lindsay, kao što je bio otkako su ušli u trgovinu organske hrane. Bila je visoka i vitka, atletske građe. Njeno tijelo bila je zasluga Stvoritelja, a ona ga je održavala u savršenoj formi. Način na koji ga je nosila primjećivao se u njenoj predatorskoj ljupkosti. Iako je izvana bila opuštena, osjetio je neku oštrinu u njoj. Njegovo raspoloženje snažno je utjecalo na nju, pa ipak je išla ukorak s njim, zadržavajući dojmljivu razinu kontrole.

Bila je u mnogo boljem stanju od njega.

Shadoein povratak narušio je njegovu staloženost. Kupovanje namirnica za večeru doimalo se apsurdnim, s obzirom na žestoku želju koja je napinjala svaki mišić u njegovom tijelu. Tu je, napokon, bila jedina žena koja je u njemu budila i glad i žudnju i *osjećaje*, kako nijedna druga nije mogla. Jedina žena koja ga je mogla učiniti itekako svjesnim svake sekunde dvostoljetnog celibata... I nije ju mogao imati. Ne još.

»Loš glas privlači neželjenu pažnju«, objasnio je namjernom nonšalantnošću.

Zato je izbjegavao izlaziti u javnost kad Shadoe nije bila s njim. Sad je to činio iz nekoliko razloga - bio je to nastavak njegova plana da se doima

ravnodušnim prema napadu ranije tog dana, uspostavljao je normalan i intiman odnos s Lindsay, a ona je dobila priliku da odabere namirnice koje je htjela.

Ona se osvrne prema likanima koji su stajali na kraju svakog reda namirnica. »Opasnu pažnju? Tvoji hvatači metaka su prilično krupni dečki.«

»Ponekad. Ništa zbog čega bi se morala brinuti. Pobrinut ću se da budeš sigurna.«

»Da se lako dam prepasti,« Lindsay dohvati slatki krumpir i ubaci ga u plastičnu vrećicu, »ne bih izašla s aerodroma u nepoznatom gradu s tipom kojeg ne poznajem.« Poznavala ga je, iako nije shvaćala zašto ili kako. Bilo je očito da se pouzdaje u instinkt više nego u zdrav razum, i da intuicija popunjava praznine umjesto njega. Jedan jedini put ga je pogledala i znala je što želi. Bez oklijevanja. Jednostavan, izravan, direktan pogled koji kaže *želim te*, koji je premjestio loptu u njegove ruke munjevitim bacanjem.

Lindsay pokaže rukom prema gotovo prepunoj košarici koju je nosio. »Veselim se što ću te gledati kako kuhaš sve to, da vidim mogu li pokupiti koji savjet kako pripremiti tempuru, jedno od mojih najdražih jela.«

»Kuhaš?«

Ona se nasmije. »Okrenem par stvari na štednjaku. Ništa komplicirano. Sa samohranim ocem i ludim rasporedom na faksu, više sam jela vani nego doma.«

»To ćemo promijeniti.« Posegnuo je za slatkim lukom, a potom ga namjerno pustio da mu padne iz ruke.

Ona ga zgrabi u zraku gotovo istom brzinom kojom je on ranije uhvatio Jasonove sunčane naočale.

»Izvoli«, Lindsay mu dobaci povrće, a potom se okrene kao da se ništa neobično nije dogodilo.

On stisne šaku, a luk u njegovom dlanu raspukne se poput ljuške jajeta. Dok mu je mirisni sok klizio niz prste, opsuje i jednom mišlju odbaci otpatke u koš za smeće na drugoj strani prostorije.

Začuvši to, Lindsay se okrenula toliko glatko da joj se platnena torba nije

ni zanjihala na boku. Bila je izvukla veliku torbu iz ostale prijavljene prtljage čim ju je skinula s pokretne trake. Takva je žurba potaknula njegovu znatiželju. Zašto je nije ponijela sa sobom u avion ako joj je tako hitno trebala?

Adrian ju je proučavao. Njeni su pokreti bili impresivni. I zabrinjavajući. »Imaš izvrsne reflekse.«

Ona spusti pogled. »Hvala.«

»Mogla si se profesionalno baviti sportom.«

»Razmišljala sam o tome.« Zgrabivši vrećicu mrkava, ubaci mu je u košaru. »Ali nisam dovoljno izdržljiva.«

Znao je zašto. Lindsayno smrtno tijelo nije bilo građeno za Shadoeine nefilske darove. Ono što nije znao bilo je posjeduje li samo brzinu ili ima i druge talente.

Oblije ga osjećaj hitnoće. Morao je eliminirati Syrea što je prije moguće.

Premda je znao koliko će se drastično, možda čak i katastrofalno, svijet promijeniti kad ubije vođu vampira, Adrian se nije kolebao. Shadoe je imala prednost pred svim. Počinio je pogrešku stavivši sebe na prvo mjesto one noći kad je pokušao izbjeći njenu smrt, ali drugi put neće biti tako sebičan.

No, cijena će biti visoka.

Njegova misija bila je obuzdavati i kontrolirati Posrnule, a ne ubijati ih. Nakon što okonča Syreov život, maknut će ga sa zemlje zato što nije poštivao vlastite zapovijedi, zbog čega će Sentineli ostati bez kapetana kojem su služili otkako su začeti. Obje skupine - i vampiri i anđeli - neko će vrijeme biti bez vođe, zbog čega će u svijetu nastati privremeni kaos. No, Shadoeina će duša biti oslobođena spona koje su je vezale uz oca, a Adrianovom licemjerju doći će kraj. Pogreška koju je davno počinio konačno će biti ispravljena.

Na mnoge načine, njegovi će postupci uspostaviti novu ravnotežu. I on i Syre dokazali su da nisu zaslužili biti vođe. I Posrnuli i Sentineli zaslužuju kapetane kojima se ništa ne može prigovoriti, pojedince koji mogu vladati primjerom.

Zazvonio mu je mobitel. Kad ga je izvukao iz džepa, vidio je da ga zove Jason. Ispričao se što mora preuzeti poziv, no Lindsay ga je samo otjerala i nastavila dalje bez njega.

»Mitchell«, odgovori.

»Damienov avion samo što nije poletio. Bit će doma za nekoliko sati.«

Adrian je znao da svi rade brzo koliko mogu, no to nije umanjilo njegovo nestrpljenje. Finejeva smrt zahtijevala je brzu osvetu, no trebale su mu detaljne informacije prije nego će početi svoju potjeru. Damien je bio prvi Sentinel na liniji obrane, a s njim će biti i likan koji je preživio. Otamo će početi. »Imam Shadoc.«

Pauza. Zatim zvižduk. »Savršen tajming. To nam daje malu prednost u slučaju da je Syre konačno odlučio krenuti u borbu.«

»Da.« Adrianu se kraljeznica nakostriješi od napetosti. Koliko god neukusno bilo koristiti Lindsay kao mamac za Syrea, nije se moglo poreći da je ona bila najbolji način da se njenog vampirskog oca dovede u ranjiviju poziciju. »Sad smo vani.«

»Da kažem Damieniu da se ujutro javi u tvoj ured?«

»Želim ga vidjeti čim dođe. To nam je glavni zadatak dok ne nađemo onog tko je odgovoran.«

»Kužim.«

»A pilot? Znamo li što je s tim?«

»Bacili su ga s krova netom prije nego smo mi raščistili stepenice. Novine u Phoenixu već bruje o tome.«

Sranje. Adrian zabaci ramena unatrag. »Neka mi PR-ovci pošalju njegov dosje, želim da njegova obitelj bude dobro zbrinuta. Odnosi s javnošću neka se pobrinu za kontrolu štete. Njegove voljene ne moraju odmah proganjati mediji.«

»Primljeno na znanje, Kapetane. Čujemo se brzo.«

U želji da odvede Lindsay u Kuću anđela što je brže moguće, ponovno se okrenuo prema njoj i primijetio da je nema u odjelu s hranom. Priđe drugom likanu. »Zašto je ne držiš na oku?«

»Elijah je s njom.«

»Dovezi auto i čekaj nas vani.«

Likan kimne i ode. Adrian prošeta prednjim dijelom trgovine, zavirujući u svaki red u potrazi za kratkim zlatnim kovrčama i gracioznom figurom. Uočio je Elijahu kako stoji pokraj stražnjeg zida, što je bio pomalo zastrašujući prizor, s obzirom na njegov široki stav i prekrižene ruke. Lindsay nije bila s njim.

Približivši mu se brže nego je oku trebalo da trepne, Adrian upita: »Gdje je ona?«

»U zahodu. Gdje je Trent ?«

Adrian je ponovno bio zapanjen samopouzdanjem i zapovjedničkim stavom likana, njegovom urođenom sigurnošću u samoga sebe koja je Elijahu omogućila da iskoči iz helikoptera koji je jurio prema zemlji usprkos strahu od visine. Isto ga je činilo i mogućim kandidatom za alfu među likanima.

Namjerno ga testirajući, Adrian odgovori provokativnim ignoriranjem i neodređenošću. »Slijedi zapovijedi.«

Elijah kratko kimne, prikrivajući svaku nepovoljnu reakciju koju je mogao imati na takav odgovor. »Demon je u trgovini. Jedan od noćnih radnika.«

»To nije naš problem.« Sjeverna Amerika bila je teritorij Raguela Gadara. Sedam arkanđela bilo je odgovorno za demone. Adrian je stvoren isključivo da lovi odmetnute anđele. Osim Sammaela - ili Sotone, kako su ga smrtnici nazivali - većina demona nije bila dostojan plijen za jednog Sentinela.

»Mislim da bi nam ovaj mogao zadavati brigu. Pratio je neku ženu po trgovini.«

»Drži ga na oku. I dovedi Lindsay do mene čim izađe.«

»Želiš da je ja pratim? Što je s tobom?«

Zastavši kad su bili rame uz rame, Adrian okrene glavu i pogleda likana u oči. Znao je da se Elijah ne brine za njegovu dobrobit koliko ga zanima Lindsay i sve što ona predstavlja. »Mogu se sam snaći nekoliko minuta.«

Nastavio je dalje, zaustavivši se u odjeljku s azijskom hranom prije nego je zaokrenuo za ugao. Bio je na pola reda s pekarskim proizvodima kad se Lindsay pojavila na kraju reda. Elijah je bio odmah iz nje.

»Imamo sve što nam treba,« reče joj Adrian, »osim ako nemaš još neke želje.«

Ona se zaustavila na pola puta. Iako se njen stav na površini doimao ležernim i opuštenim, osjetio je u njoj napetost oštru poput britvice. Neobjašnjivi povjetarac razbarušio je najveći plavi pramen koji joj je prekrivao čelo.

Osjetio je demona iza sebe i prije nego je Lindsay progovorila.

Njene smeđe oči postanu tamne i krute poput crnog oniksa. »Dalje od njega, seronjo.«

Struja prožme Adrianovu kralježnicu i eksplodira prema van, uništivši sigurnosne kamere u trgovini električnim nabojem. Elijah izbacila očnjake divlje zarezavši.

»Obuzdaj svog psa i kuju, serafe«, demon prosikće iza njega. »Ne želim probleme.«

»Sereš«, prasne Lindsay. »*Osjećam* zlo u tebi.«

Adrian se djelomično okrene, kako bi istovremeno mogao vidjeti i Lindsay i biće na koje se nakostriješila - zmaja koji je savijao ruke pokraj bedara, pripremajući se da ispljune golemu vatru koju je Adrian naslutio u njemu. Što se demona tiče, bili su sitna prepreka za biće Adrianove dobi i snage, ali nije mogao tolerirati grabežljivi pogled kojim je promatrao Lindsay i nepoštovanje koje je iskazao prema njoj.

»Ako se ispričaš dami zbog svoje nepristojnosti,« Adrian će blago, »možda se predomislim i ne iščupam ti utrobu.«

»Jebiga.« Zmaj podigne obje ruke, strijeljajući očima. »Žao mi je, gospođo. Samo joj reci da se povuče, serafe, i odlazim odavde.«

Demonov smrtnički oblik bio je tinejdžer s repićem boje pijeska, u vrećastoj odjeći i oznakom za ime na kojoj je pisalo SAM, no u njegovom je pogledu bilo reptilske hladnoće koja je odavala daleko mračniju unutrašnjost.

Zmajevi su bili opaka vrsta demona, skloni teroriziranju smrtnika iz puke zabave prije nego bi ih pojeli. No, ovaj je tip bio Raguelov problem, Adriana je čekao mnogo veći plijen.

Adrian nezainteresirano odmahne rukom, ozlojeđen cijelom tom smetnjom. »Odlazi.«

»Neće ići«, zareži Lindsay.

Srebrna zraka proleti pokraj Adrianovih očiju. Njegov je pogled poletio za njom istom brzinom.

Na trenutak, zmaj se zaljulja, s bodežom posred čela, usta rastvorenih i pogleda zamrznutog u nevjerici. Potom se njegovo tijelo raspadne i pretvori najprije u žeravicu, a potom u hrpu pepela visine pola čovjeka. Oštrica koja je iznenada ostala bez uporišta propadne kroz te ostatke, a onda bučno padne na pod u tišini zapanjenih promatrača.

Adrian čučne i dohvati nožić koji se nije činio dostatnim da dokrajči zmaja - koža njegove vrste bila je neprobojna. Da je »Sam« samo na trenutak posumnjao da ga netko napada, promijenio bi se kako bi se zaštitio. No Lindsay ga je uhvatila nesprenog, kao i Adriana.

Nalet vruće želje vrati Adriana natrag k sebi, nakon čega je brzo uslijedio bijes muškarca koji je upravo vidio kako je razlog njegova postojanja doveo samog sebe u nevjerojatnu opasnost. Ustane i pogleda je.

Ona mu uzvratu pogled nepopustljivim osmijehom. »Izgleda da imamo jedno drugom štošta za objasniti.«

5. POGLAVLJE

»Namjeravaš li to koristiti?« Lindsay dohvati jedan od noževa za bacanje koje je nosila u svojoj torbi, ne ispričavši se ni za što. Kad su se iskrcali iz aviona u zračnoj luci John Wayne, sreća je Adrianove čuvare i shvatila da nisu ljudskog porijekla. Nisu bili ni neljudi niti zli, jer to bi osjetila - jednako kao što je i radnik u trgovini privukao njenu pozornost poput neonske reklame. Za svaku sigurnost, zgrabila je torbicu s oružjem istog trena kad se njen kovčeg pojavio na traci s prtljagom.

Slegnula je ramenima, namjerno hineći nonšalantnost nalik njegovoj. »Smirenija sam kad mi je u ruci.«

Klala je zla neljudska... *bića* još od svoje šesnaeste, i davno se prestala brinuti zbog toga. Ono što ju je sad izjedalo bio je Adrian. Taj odvratni stvor u trgovini s namirnicama poznavao ga je - *pokorio* mu se - pokazao je *strah* kad mu je Adrian zaprijetio. Dok se ona, luda kakva je bila, pokraj Adriana osjećala sigurnijom nego ikad otkako joj je bilo pet godina.

Bože... Znala je kako odvratiti pogled, kako pričekati najpovoljniju priliku. Znala je gdje Sam radi, mogla je otići tamo u neko bolje vrijeme i srediti ga kad budu nasamo. Umjesto toga, potpuno se razotkrila, jednako kao da je skinula svu odjeću sa sebe.

Učinila je to zato što nije mogla *ne* učiniti. Bila je premlada kad je trebalo spasiti njenu majku, no u godinama koje su uslijedile obećala je samoj sebi da nikad više neće stajati sa strane i promatrati kako netko nevin gine. Pogled u Samovim očima kad se povlačio bio je pogled koji je poznavala - tražio je nevolju. Nema šanse da će dopustiti da ode odatle u takvom stanju. Nikad se ne bi prestala pitati tko bi postao žrtvom njegova poniženja i frustracije, i je li mogla spriječiti posljedice svega toga.

»Smirenija si kad nosiš oružje«, ponovio je Adrian, proučavajući je sa susjednog sjedala. Njegov ulašteni crni Maybach preo je penjući se uzbrdo, prateći vijugavu cestu koja je ostavljala grad iza sebe.

»Što si ti?« Srce joj je prebrzo kucalo, prisiljavajući je da prizna koliko

je zaglibila. Čvrsto se usredotočivši, natjerala je mozak da prestane raditi kao lud ne bi li dokučio ono što još ne može shvatiti.

Nije se mogla vratiti natrag do one tamne provalije u svom umu, do onog mjesta gdje su ludost i podsvijest šaputali jedno drugom kao ljubavnici. Terapeut kojeg je posjećivala kao dijete smatrao ju je jednim od svojih najvećih uspjeha. Vjerovao je da je izuzetno dobro prilagođena za ženu koja je posvjedočila brutalnom umorstvu vlastite majke u dobi od svega pet godina. Nije znao da je, kad su temelji stvarnosti otrgnuti od nje, stvorila nove. Stvarnost u kojoj bića s neobjašnjivim moćima rade u trgovinama s namirnicama i kolju roditelje djeci ispred očiju. Postala je ratnica u tom crno-bijelom svijetu, u tom svijetu ljudi i opakih stvorenja.

Pa ipak su Adrian i njegovi hvatači metaka pretvorili u laž ono što je prihvatila kao istinu. Što je on? Što je *ona*? Kako se uklapala u taj svijet u kojem stvorenja koja nisu bila ljudi nisu bila ni zla?

Lindsay proguta knedlu nesigurnosti i zbunjenosti koja joj je zapela u grlu.

Adrian jedva primjetno napući usnice. Vruća, titrajuća energija u nabijenom zraku oko njega bila je u potpunom neskladu s njegovim drsko ravnodušnim stavom. Elegantno se ispružio na svom sjedalu, ljupko ugladen i krajnje smrtonosan. Kad je Adrian onim svojim nježnim glasom zaprijetio Samu, nije mogla okriviti što-god-to-stvorenje-bilo zato što je izgledalo kao da će se upišati u hlače.

Premda u Adrianovom stavu nije bilo ni mrve kolebanja, njoj se doimao poput tornada, poput žestoke i nezaustavljive razorne sile koja ruši sve pred sobom.

Ako smrt ima lice, onda je nalik Adrianovom kad je ljut, a taj se užas doimao još strašnijim zbog njegove nevjerojatne ljepote.

»Ne znaš što sam ja,« reče, a neponovljiva nijansa njegova glasa još više dođe do izražaja, »ali znala si što je bio radnik u trgovini?«

»Prva otkrivam asa u rukavu samo ako od protivnika iznenada doleti nož.«

Kretao se jako brzo. U jednom trenu bio je nadohvat ruke, u drugom joj je već onemogućio da se kreće. Zapešće ruke kojom je držala nož bilo je prikovano za kožnato sjedalo, dok je druga bila željeznim stiskom prikovana za njegov naslon. Njegove plave oči se rasplamsaju, doslovno sjajeći u tami.

Srce joj je tuklo od strahopoštovanja i bojazni. Nije imala pojma što je on, ali znala je da je može slomiti dok kaže keks. Snaga je zračila iz njega poput toplotnog vala, od čega joj se rumenila koža i pekle je oči. »Pusti me.«

Adrianov pogled bio je vruć od bijesa i seksipila. »Vidjet ćeš da ću s tobom biti izuzetno popustljiv, Lindsay. Popuštat ću ti i prilagođavati ti se onako kako ne bih ni za koga drugog. Ali kad je u pitanju tvoja sigurnost, neće biti ni igrica ni izmotavanja. Upravo si sredila zmaja koji te nije napao prvi. Zašto?«

»Zmaja?« dah joj je drhtao od šoka. »Zezaš se?«

»Nisi ni znala što je prije nego si ga ubila?«

Shvativši da je ozbiljan, Lindsay utone u sjedalo, a sva borbenost i otpor u trenu nestanu iz nje. »Znala sam da je zao. I da nije čovjek.«

Kao što je znala i da Adrian nije čovjek. Nije čovjek, ali nije ni zao. Sposoban je užasnuti nekog, pa ipak nije izazivao ledeni, paralizirajući strah koji je osjetila kad joj je majka ubijena. Lindsay ga je tražila, čekala je da naraste i uguši je svojom bolesnom strepnjom.

Ali zebnja se nikad nije pojavila. Oluja koju je osjetila u njemu nije bila nasilna, no čak i to - njegov učinak na njen unutrašnji radar - bilo je jedinstveno. Čitala ga je kao što bi čitala vrijeme, kao da je bio glas vjetra koji joj se obraćao otkako je pamtila. U njemu je bilo nečeg poznatog što nije mogla objasniti ili zanijekati. I premda je htio da mu se pokori, radio je to nepopustljivo, ali nježno, a izraz njegova lica bio je ispunjen čežnjom i rastrganošću... Način na koji je postupao s njom činio ga je čovječnijim.

Što god da je bio, promatrala ga je kao muškarca. Ne kao čudovište.

Adrian je zurio u nju, napete vilice. Iznad njih, panoramski stakleni krov pružao je pogled na tamno nebo i zvijezde. Trenutak se rastegnuo u dva, zatim u tri, a nijedno od njih dvoje nije moglo odvratiti pogled. Naposljetku,

šapnuo je nešto na jeziku koji nije prepoznala, a glas mu je bio pun emocija koje su izazvale drhtaj toplog iznenađenja. Nagnuo je glavu. Njegove sljepoočnice nježno dotaknu njene. Njegove usne očešu se o njeno uho, a kosa mu je klizila poput guste svile po njenom čelu. Njegov miris - zemaljski, divlji miris zraka nakon oluje - cijelu je obavije. Razmaknula je usne duboko dišući, slijepo tražeći njegove usne, obuzeta neobjašnjivom željom da ga okusi.

On se odmakne natrag, ponovno na svoje mjesto. Okrenuo je glavu od nje i mirno upitao: »Kako si znala?«

Lindsay je nepomično sjedila, uništena tim trenutkom nježnosti i žudnje toliko prolaznim da se pitala je li ga samo umislila. Nastojala se sabrati, teško gutajući kako bi opet pronašla glas. »Osjetim to. Znam da ni ti nisi čovjek.«

»Namjeravaš li i mene ubiti?«

Njegovo prijeteće predenje ju je nerviralo. Uspravila se. »Ako budem morala.«

»Što čekaš?«

»Više informacija.« Namjerno je premetala svoj maleni bodež preko ruku, nastojeći povratiti ravnotežu nekom poznatom radnjom. Nije mu namjeravala ispričati ništa o vjetru i pričanju s njim. Koliko ona zna, to je mogla biti i golema mana koju bi znao iskoristiti. »Ti si... Drugačiji. Nisi kao ostali.«

»Što točno znači 'ostali'?«

»Vampiri.«

»Vampiri«, on ponovi.

»Da. Oštri zubi, pandže, krvopije. Zlo.«

»Koliko dugo već ubijaš vampire?«

»Deset godina.«

Duga tišina. »Zašto?«

»Dosta pitanja«, odvrati.

»Što si ti?«

»Čujem kako ti srce lupa«, nježno ju je bockao. »Previše si pametna da budeš toliko oprezna. Ne znaš ni što sam ni što mogu. A nestao je i element iznenađenja. Sad znam što možeš.«

Lindsay namjesti osmijeh, pristajući na izazov. Mijenjao je raspoloženja, što je šibalo njena osjetila poput naleta tropske kiše. »*Nemaš ti pojma* za što sam sposobna. Nisi još vidio ništa.« Nagnuvši se prema njemu, ponovi: »Što-si-ti?«

On okrene pogled prema naprijed. »Kad dođemo u kuću, pokazat ću ti.«

Lindsay je zurila u njega i ležerno se igrala bodežom. Dobio ju je trenutak ranije, uhvatio je potpuno nespremnu, a čak ni to nije bilo dovoljno da podigne uzburu. Na svaki ju je mogući način razoružavao, iako je znala koliko je opasan.

Što god još otkrila o Adrianu Mitchellu, nije mogla poreći da ju je očarao. A to je za nju bilo opasnije od ikakvih pandži, očnjaka ili ljuski koje je mogao imati. I daleko strašnije.

Koncentrirala se na njegov čudesan profil. Čak i nakon što joj je posljednjih nekoliko sati posvetio svoju potpunu pažnju, i dalje ju je zaokupljala snaga njegove vilice i aristokratska linija njegova nosa. Obožavala je oblik njegovih usana, koje su bile tako prekrasno oblikovane kao da su same po sebi umjetničko djelo...

Mentalne slike tih zavodljivih usana kako dodiruju njenu kožu, kako šapuću vrele, erotične riječi, kako se iskrivljuju u veliki osmijeh, stisnule su njeno srce kao u šaku. U glavi joj je već bio cijeli repertoar intimnih, zamagljenih slika koje su bile tako živopisne da su se činile gotovo kao uspomene. Uzbudjenje joj prožme cijelu kožu, stisne bradavice i potakne polagan, topli mlaz među nogama.

Odljepivši pogled od njega, pogledala je kroz prozor, boreći se da smiri ubrzano disanje. *Jebote*. Što *ne valja* s njom? Bila je u rasulu. Nestabilnom, razjarenom, napaljenom, napetom rasulu.

Udaljenost između raštrkanih imanja na brežuljku povećavala se kako su

se penjali sve više. Uskoro su i rijetka ulična svjetla nestala, a večernje nebo progutalo je sve osim uske trake svjetla farova. Podsjetila je samu sebe da je Adrian poznata ličnost i da njen otac zna gdje je, no njegovi čuvari nikako nisu mogli umiriti dio nje koji je vrištao, *on nije čovjek*.

Automobil je usporio kad su stigli do željeznih glavnih vrata koja su dijelila cestu na pola i zaustavio se pokraj nazubljene, granitne ploče na kojoj su bile uklesane riječi KUĆA ANĐELA. Trnci nelagode prođu joj niz kralježnicu.

Iz stražarske kućice izašao je krupni stražar, pogledao Adrianova vozača, Elijah, i kimnuo, a zatim se vratio unutra kako bi otvorio vrata. Maybach se vozio otprilike još jedan kilometar prije nego se pojavila kuća. Koliko god noć bila tamna ovako visoko iznad gradskog smoga, Lindsay je vrlo lako zamijetila kuću. Bila je okupana svjetlom reflektora u tolikoj mjeri da se večer naoko pretvorila u dan. Nitko nije mogao nezamijećeno prići kući ni s jedne strane, kao ni odozgo.

Rezidencija se spuštala niz padinu litice u tri reda, svaki s vlastitom širokom terasom. Razbacane drvene plohe, kamene terase i nepokrivene drvene grede stvarale su dojam da je kuća dio brežuljka. Nije imala pojma o arhitekturi, ali Kuća anđela zračila je imućnošću - kao i sve u vezi s Adrianom.

Auto se zaustavi, a vrata joj otvori drugi čuvar. Lindsay upravo htjede iskoračiti van kad se ispred nje pojavi Adrian i pruži joj ruku. Nije mogla ne zamijetiti njegovu brzinu, koju se očito više nije trudio skrivati, ali nije ništa rekla. Cijenila je to što se prestao pretvarati da je čovjek, ali ga nije namjeravala hvaliti zbog toga.

Cipele su joj krckale po šljunčanom prilazu. Dok je pokušavala upiti svu grandioznost kuće, neki pokret u perifernom vidu odvрати joj pozornost pa okrene glavu. Golemi vuk prikrađao se sa strane.

Iznenadeno ustuknuvši i instinktivno zadrhtavši, Lindsay se bacila pokraj automobila. Adrian je uhvati za laktove, a njegovo tijelo koje je postavio kao štit ispunilo ju je neizrecivom sigurnošću i olakšanjem. Zvijer je ponjušila gumu, a potom podigla svoju veličanstvenu glavu i proučila je s neporecivom

inteligencijom. Njena preneražena osjetila radila su punom parom, pripremajući tijelo za obranu.

»To ti neće trebati«, promrmljao je Adrian, na što je i sama postala svjesna brzine kojom je zgrabila nož.

Elijah zaobide auto s prednje strane. Tiho rezanje dopiralo mu je iz grudi dok je promatrao vuka. Zvijer se povuče unatrag, spuštajući pogled.

Pojavilo se još vukova. Cijeli čopor, možda dva. Lindsay nije znala koliko vukova čini čopor, ali više od deset raznobojnih zvijeri hodalo je preko prilaza. Njihova je veličina bila zadivljujuća. Svaki je izgledao kao da redovito pojede po jednu kravu.

Nebo raspara munja, savršeno odražavajući električni naboj oko Adriana.

Isuse, uzbuđeno je uzdahnula.

Zadrhtala je pri pomisli koliko nezemaljski izgleda to mjesto i muškarac pokraj nje. Vjetar ju je milovao, mrsio joj kosu, ali nije donosio ni upozorenje ni utjehu. Bila je prepuštena sama sebi i osjećala se kao da je upala u zečju rupu - zbunjeno, fascinirano, skamenjeno.

Adrian pokaže prema kući. »Dođi unutra.«

Pratila ga je. Ušli su kroz dvostruka vrata, prešli preko popločanog predvorja i spustili se u golemi dnevni boravak. Kamin impresivne veličine dominirao je jednim zidom, a Lindsay je bila prilično sigurna da bi njen automobil s lakoćom mogao stati unutra.

»Sviđa ti se?« upita puštajući je i pomno promatrajući, kao da je njeno mišljenje važno.

Unutrašnjost Adrianovog doma bila je potpuno muški prostor, uređen u nijansama smeđe i sive, uz pokoji dio plamenocrvene koja ju je podsjećala na hrđu. Obnovljivi ekološki materijali slobodno su korišteni - rezbareno drvo, debeli pamučni prekrivači, osušena trava. Točno nasuprot ulaznih vrata nalazio se stakleni zid kroz koji se pružao pogled na manje brežuljke i doline. U daljini, svjetla grada svjetluca su u raznim plamenim nijansama, no metropola se doimala svjetovima daleko od ovog transcendentnog mjesta. Nazvati kuću čudesnom bilo je premalo. Tako je dobro pristajala Adrianu.

Usprkos njegovom gradskom stilu, osjećala je da ima i neku zemaljsku povezanost s prirodom.

Držeći torbu čvrsto uza se, okrenula se prema njemu. »Što bi mi se moglo ne sviđati?«

»Dobro«, carski je kimnuo. »Jer do daljnjega ostaješ ovdje.«

Njegova bahatost bila je zapanjujuća. »Molim?«

»Moram te držati tamo gdje znam da si sigurna.«

Moram te držati... Kao da ima pravo na to. »Možda ja ne želim da me se drži.«

»Trebala si razmišljati o tome prije nego si ubila zmaja na javnom mjestu.«

»Ti si taj koji me odao. Ti ili tvoji čuvari. Da nisam bila s tobom, ne bi ni obratio pažnju na mene. Ako sam ja meta, ti si za to kriv.«

»Bez obzira na to tko je kriv,« reče mirno, »Elijah je primijetio da te netko slijedi. Jedan kraći vremenski period, dok si bila u zahodu, nije se znalo gdje je Sam. Moguće je da je obavijestio nekog da te vidio s nama. Ako jest, njegov nestanak može izazvati sumnje i prvo mjesto gdje će ga doći potražiti bit će kod nas.«

Ona se namrštila. »Zašto bi cura koja se druži s vama zanimala njega ili ikog drugog? Ti si bogat i zgodan k'o sam vrag. Sigurna sam da te stalno viđaju sa ženama. Misliš da je možda zvao paparazze? Ili prijatelje zmajeve?«

Adrian graciozno ispruži ruku i pokaže niz hodnik. »Da ti pokažem tvoju sobu. Možeš se malo osvježiti, a onda ćemo popričati.«

»Ti ćeš pričati«, ispravi ga Lindsay. »Ja ću slušati.«

Naslonio je ruku na donji dio njenih leđa, a ona osjeti snagu koja je tutnjala kroz njega - golemu energiju suzbijenu žestokom snagom volje koja ju je očaravala.

Ovdje je i on bio nekako drugačiji. Snaga koju je od početka osjećala u njemu bila je oštija, rafiniranija. Ili je možda jednostavno bila očitija. Možda je namjerno bio takav. Bilo kako bilo, uzbuđenost koja je zračila iz njega u

automobilu sada je bila na kratkoj uzici. Zašto je otkrio taj svoj nemir pred njom, strancem, a suzdržavao se u vlastitoj kući, gdje bi mu trebalo biti najudobnije?

Osvrnula se oko sebe i shvatila da nisu sami. Bilo je tu još mišićavih tipova kao i nekih elegantno građenih, poput Adriana. Također, nekoliko žena - sve redom toliko lijepe da su izazivale osjećaje ljubomore i posesivnosti. Sve u svemu, u kutevima sobe bilo je desetak promatrača koji su je proučavali i dobacivali pomalo neprijateljske poglede.

Gurnula je ruku u torbu i dohvatila dršku drugog noža. Bili su daleko nadmoćniji, a ona, kao čovjek, definitivno slabija. Srce joj je lupalo u iščekivanju.

»Lindsay«, Adrianova ruka uhvati je za drugo zapešće i njezin puls odmah uspori. Mirnoća je zračila iz mjesta gdje ju je dotaknuo. »Ne treba ti to. Nigdje na svijetu nisi sigurna koliko ovdje. Ovdje ti nitko neće nauditi.«

»Sama ću se pobrinuti za to«, zakune se, obraćajući se cijeloj sobi. To je vjerojatno bila prazna prijetnja, s obzirom na to da nije imala pojma s čim se uhvatila u koštac.

»Budi oprezna. Smrtna si. Krhka.«

Prostrijelila ga je zločestim pogledom. Mogla se nositi s ostalim »smrtnicima«, čak i s muškarcima tripud većim od sebe. Ali kad ju je Adrian nazvao »krhkom«, potvrdio je njeno uvjerenje da je, što god on bio, jači od nje na način koji nije mogla ni pojmiti. »Još nismo utvrdili što si *ti*.«

On izdahne, popuštajući. »Spomenula si vampire. Za koja još bića znaš?«

»Zmajeve. Zahvaljujući tebi.«

On je pusti i zakorači unatrag. »Kad bi postojali anđeli, bi li bili dobri ili zli?«

Zavrtjelo joj se u glavi. Anđeli su imali biblijsku konotaciju, a religiji je odavno okrenula leđa. Morala je. Previše bi se razljutila kad bi pomislila da je netko mogao spriječiti smrt njene majke, a nije učinio ništa.

Prisilila je svoja napeta ramena da se opuste. »Ovisi o tome rade li aktivno na tome da ubiju vampire i zmajeve.«

Tanke vitice dima podignu se iza njega. Maglica se rasprši, poprimajući oblik i teksturu krila - čistih, netaknutih, bijelih krila s grimiznim vrhovima, kao da ih je obrubio svježje prolivenom krvlju.

Lindsay posrne unatrag, jedva se oslonivši rukom o zid. Čistoća njegova istinskog oblika umalo ju je zaslijepila. Snaga je isijavala iz njega u toplim zrakama koje gotovo da su bile opipljive i osjećala se kao da se kupala na podnevnom suncu.

Suze su je pekle u očima, a koljena joj klecala. Sve se doimalo kao dejavu, milisekunde sličica Adriana s krilima. U drugoj odjeći... Kose drugačije dužine... Na različitim pozadinama...

Na trenutak se preplašila da će se onesvijestiti. A onda se sve spojilo u jednu jedinu misao: *andeo*.

Sranje. Toliko se udaljila od religije da je zaboravila da taj koncept postoji i u potpuno drugačijem svemiru. Čak i sad, pred njegovim krilima, u čudesnom zlatnom sjaju, ono što je osjećala manje se ticalo poštovanja koliko primitivne, grešne požude. Ako išta, još se više zaljubila u Adriana sad kad je raširio svoja krila, sad kad ga je vidjela bez krinke, razotkrivenog, baš kao što se i ona razotkrila u trgovini.

Cijeli je život bila neobična. Brža, jača, sposobna osjetiti neznatne promjene u vjetru koje bi joj govorele kad bi neko *zlo* bilo u blizini. Kao dijete, često se osjećala kao mutant, uvijek je morala misliti na brzinu kojom se kretala i biti svjesna iste. Posljednje je desetljeće provela pokušavajući biti »normalna«, istovremeno ganjajući i ubijajući opasne stvorove. Odustala je od nade u ozbiljnu romantičnu vezu. Potreba da sakrije sastavni dio sebe otjerala ju je u samoću u najosnovnijem smislu te riječi.

A sad se našla licem u lice s nekim tko je znao da je drugačija. Nekim tko bi je mogao prihvatiti takvu jer je i on drugačiji od ostalih. Nikome se nije mogla povjeriti, ispričati o podzemlju za koje je znala da postoji. Ali Adrian je znao...

»Ti bi pustio tog zmaja da ode!« optužila ga je, ljutnjom prikrivajući iznenadnu ranjivost. Samim time što je znao da lovi, Adrian ju je *poznavao* - duboko i intimno kako nitko drugi nije. Iznenada joj je iz tog razloga postao

dragocjen, taj eteričan stvor nemoguće ljepote.

»Tvoja je sigurnost moja glavna briga.«

»Mogu se sama brinuti za sebe. Ti si se trebao pobrinuti za njega.«

»Ja lovim samo vampire«, odvratio je glatko. »Kako rekoh, on je bio zmaj.«

Ulazna vrata se otvore i ona odmah pogleda prema njima. Ušao je Elijah, noseći namirnice. Zaustavio se na pragu, a njegovo privlačno lice ostalo je ravnodušno dok je proučavao napetu scenu koju je zatekao unutra. Pramen guste smeđe kose pao mu preko čela, uokvirujući oči poput dragulja. Iako ga nijednom nije vidjela da se smiješi, nije zračio negativnom energijom. Jednostavno se doimao opreznim i strašno znatiželjnim. Definitivno pametnim. Kladila bi se da je lukav, i da ga je teško uloviti nesprenog.

Osjetila je da joj je Adrian prišao. Miris njegove kože mamio ju je kad je udahnula. *On je anđeo. I lovi vampire...*

»Znam da si gladna«, promrsio je. »Hajde da te smjestimo, pa da možeš doći pričati sa mnom dok spremam večeru.«

Pomisao na krilato nebesko biće kako radi nad vrućim štednjakom bila joj je bizarna, pa ipak je postojao neki tajanstveni osjećaj ispravnosti u druženju s Adrianom na taj način, kao da se u njegovom kuhanju večere za nju odražavala njihova međusobna bliskost.

Bože, mora se sabrati. Mora prokužiti nova pravila i kako ih ili prihvatiti ili izbjeći. Nije si mogla dopustiti da ih ne zna, i definitivno joj nitko neće diktirati gdje će ostati i kamo smije ići a kamo ne. Tamo negdje, vampiri koji su ubili njenu majku sigurno teroriziraju nekog drugog. Toliko su uživali u boli i strahu koje su prouzročili da joj se nije činilo da će stati dok ih netko ne sredi. Htjela je biti ta koja će ih dokrajčiti, i neće ih prestati loviti sve dok ne bude posve sigurna da nikad više neće uništiti nevinost jednog djeteta kao što su uništili njenu.

»U redu«, složila se. »Ali, kako rekoh, ti si taj koji će pričati.«

»Tko je ona?«

»Ne znam.« Elijah se naslonio na gornji dio kreveta na kat u likanskoj sobi i pogledao u muškarce i žene okupljene oko njega. »Nije mi jasno kako Adrian zna. Samo se pojavila na aerodromu i otad je navalio na nju. Nikad ga nisam vidio da je dvaput pogledao istu ženu, ali s ove ne može skinuti oka.«

»Možda je jednostavno njegov tip«, reče Jonas naivnošću šesnaestogodišnjaka.

»Serafi nemaju svoj tip. Nemaju emocije poput nas. Ne osjećaju ni požudu ni glad ni žudnju.« Barem je to bilo ono što su Elijahu učili otkako je bio mali i što je vidio na svoje oči. Ali večeras, tijekom vožnje doma iz trgovine, osjećao je kako iz Adriana zrači sirova energija koja je odavala emocionalnu reakciju na zmajevu prijetnju Lindsay Gibson. A osjećala se i oštra, intenzivna posesivnost u načinu na koji je Adrian postupao s njom. Ponašao se kao da mu nešto znači, iako je bilo očito da ga ona nikad prije nije vidjela.

»Svejedno, zgodna je«, Jonas slegne ramenima. »Ja bih bio s njom.«

»Nemoj se niti šaliti s tim«, odvrati Elijah. »Ubio bi te. Bio je spreman ubiti demona, u javnosti, samo zato što ju je krivo pogledao.«

»Što bi razljutilo Raguela«, istaknuo je Micah, zamišljeno trljajući bradu. »Znaš kako su arkandeli osjetljivi na svoj teritorij, naročito kad su u pitanju serafi. Da i ne spominjem kako bi to vjerojatno naljutilo i vođu demona. Adrian bi prouzročio mnogo nevolja zbog žene koju je navodno tek sreo.«

»Zašto ona? Običan čovjek«, Esther reče zajedljivo na što ostale ženske kimnu glavama.

»Zaklala je zmaja kao da ubija muhu.« Ta im je izjava privukla pažnju. »Kretala se brže nego ijedan smrtnik kojeg sam vidio, ali imaš pravo, Esther. Ona je čovjek. U njoj ne mogu nanjušiti ništa drugo.«

»Ali mora biti nešto«, pokušao je Micah, nadovezujući se na nedorečeno.

»Da«, složio se Elijah. »Načuo sam je kako govori Adrianu da može osjetiti demone i vampire, i da ih lovi već deset godina.«

Čopor se uskomešao u nevjerici.

Iskrivio je usta. »Adrian joj je pokazivao svoja krila kad sam ušao u kuću. Tu postoji neka priča. Bilo bi dobro znati kakva.«

»Što da radimo?« upita Jonas tražeći od Elijaha odgovor, kao i svi ostali likani u sobi.

Prečesto su se oslanjali na njega. Bio je to teret koji Elijah nije želio, koji si nije mogao dopustiti. Svi kao da su zaboravljali da je preseljen u Adrianov čopor radi promatranja. Govorio je samom sebi da su jednostavno previše naviknuli na njegovu tvrdoglavost. Trebao ih je odviknuti od toga da mu neprestano dopuštaju da bude po njegovom. Ali čak je i to značilo moć kojom on ne bi smio raspolagati.

»Primirite se«, reče konačno. »Klonite se nevolja. Jason je natuknuo da bi Finejeva smrt mogla imati veze s likanima. Ne želimo im dati razlog da to misle.«

Esther frkne. »Jason nam nikad nije vjerovao.«

»A sad je glavni zamjenik«, podsjeti je Elijah. »Njegovo je mišljenje važno.«

Bacio je pogled niz dugu, usku sobu. Bio je to praktičan prostor, ispunjen redom maslinastozelenih kreveta na kat i ormarića iste boje. Među svim čoporima, Adrianovom čoporu bilo je najmanje udobno. Većina ostalih nalazila se na udaljenim lokacijama gdje su Sentineli držali vampire pod kontrolom, lokacijama gdje su likani mogli trčati i loviti i pretvarati se da su slobodni. Ali Adrianov su čopor smatrali najprestižnijim. Kapetan Sentinela dobro je plaćao i hranio svoje likane i, još važnije, lovio je samo najveće zločince, najopakije, najprepredenije, najopasnije vampire. A svaki likan koji je nešto vrijedio žudio je za pravim, izazovnim plijenom.

Elijah zabaci ramena. »Moj savjet je - dobro slušajte sve što se oko vas priča. Ništa nije toliko nevažno da se zanemari. I, molim vas, dvaput promislite prije nego ćete učiniti nešto čime biste mogli privući pažnju.«

Mrmljajući s odobravanjem, grupa se razide prije nego ih je netko otkrio. Tajni dogovori i pobuna bili su opasne optužbe s kojima se nitko od njih nije htio suočiti.

Micah se malo zadržao, prolazeći rukom kroz žarkocrvenu kosu koja bi se pretvarala u vučje krzno. Prije nego je progovorio, osvrnuo se preko oba svoja snažna ramena kako bi provjerio prisluškuje li ih itko. Potom se nagnuo bliže i šapnuo: »Ona bi mogla biti naša karta u slobodu.«

Elijah se ukoči. »Ni riječ više da nisi rekao.«

»Netko to mora reći! Ne moramo ovako živjeti - boriti se protiv vlastite prirode, suzbijati vlastite nagone. Vidio sam te kako nosiš Adrianove jebene *vrećice*. Bolji si od toga. Bolji si od njega!«

»Prestani«, Elijah se okrene. Ništa nije mogao učiniti. Pobuna bi samo dovela do smrti svih do kojih mu je stalo. »Danas mi je spasio život.«

»Jednako lako bi ti ga i uzeo.«

»Znam. Ali trenutno mu dugujem.«

»Ja ne mogu *ne* pokušati, a ne možemo uspjeti bez tebe. Znam da si svjestan koliku priliku imamo sad s tom ženom. Ako joj je Adrian privržen, tko zna čega bi se sve odrekao da mu se ona vrati.«

»Ne bi se odrekao svoje nadmoći nad likanima!« Elijah se bacio na donji krevet. »Ako misliš da je naša zaštita oslabila Sentinele, živiš u zabludi. Serafi su ih istrenirali da pobijede druge serafe, najmoćnija nebeska bića osim Stvoritelja. Adrian živi za svoju misiju. Sentineli treniraju svaki dan kao da će sutra biti smak svijeta. Sve bi nas zaklali.«

»Bolje umrijeti kao likan nego se skutriti poput psa.«

Elijah je znao da Micah nije jedini nepromišljeni likan. Mnogi su vjerovali da borba za prevlast između anđela i vampira više nije likanski problem i da je potrebna revolucija kako bi se osigurala sloboda koju su smatrali da zaslužuju. Elijah se slagao s tim, ali on nije imao partnericu ili djecu za koju bi se borio. Imao je samo sebe i živio je za lov na vampire. Rad za Adriana nudio mu je i informacije i sredstva za ono u čemu je bio najbolji.

»Nismo se skutrili«, reče tiho. »Zaduženi smo za čuvanje nekadašnjeg serafa. To je velika stvar.«

»To je služenje.«

»Što bismo sa sobom da nije toga? Kamo bi išli? Želiš raditi u nekom uredu? Putovati na posao? Da se ljudska djeca dolaze kod tebe igrati s tvojim malim likanima?«

»Možda. Bio bih slobodan. Mogao bih raditi što želim.«

»Bili bismo lovina. Svaki bismo se dan osvrтали oko sebe, čekali da se Adrian pojavi na vratima i sredi nas. Bijeg nije sloboda.«

Crvenokosi je sjeo na krevet nasuprot. »I ti si razmišljao o tome - i to dosta, čini mi se. Nažalost, moram se spakirati, idem natrag u Louisianu zbog nekog lova, ali popričat ćemo još kad se vratim.«

»Nemamo o čemu pričati. Bijeg je uzaludan. Prestani forsirati.«

»Ja sam tvoj beta, El«, Micah se nacerio. »To je moj posao.«

»Ne treba mi beta. Nemam čopor.«

»Samo ti to sebi govori. I dalje neće biti istina. Kontroliraš zvijer u sebi, a na neki način, to je čini dovoljno jakom da gospodari svima nama. Znam da i ti to osjećaš, kako te svaki likan instinktivno sluša. Ne možemo si pomoći. To te čini šefom, sviđalo se to tebi ili ne. Možemo mi sami organizirati svakakva sranja, ali kad pogledaš stvari kakve jesu, treba nam vođa, a ti si jedini koji ima snagu potrebnu za takvo što.«

Elijah ustane. Njegova posebnost mogla bi biti njihov jedini spas. Ako se ne mogu ujediniti bez njega, upravo bi im to moglo spasiti živote. Znao je što se priča o njemu: njegova sposobnost da kontrolira zvijer u sebi u bilo koje doba bila je anomalija među likanima. Strah, ljutnja, bol - sve to moglo je potaknuti neželjenu promjenu, ali on se nikad nije mijenjao ako sam to nije želio. Što se njega tiče, možda je zbog toga bio mutant, ali ga to nije činilo alfom. I definitivno ne služi kao opravdanje da odvede svoju vrstu u pokolj.

»Tražiš od mene da pokrenem krvoproliće,« reče, »znajući da nema smisla. Neće se dogoditi. Nikad.«

»Prekasno je da to izbjegnemo, El. Stoljećima prekasno.«

6. POGLAVLJE

Dok je Lindsay lizala mrvicu s donje usne, misli koje su Adrianu prolazile kroz glavu bile su bez sumnje seksualne naravi. Bila je prekrasna žena - tigrica sa zlatnom kosom i tamnim, budnim očima - ali ono što ga je u tom trenutku uzbudilo bio je užitak kojim je jela. Ponekad je spretno koristila štapiće, a ponekad jela rukama; njen je užitak bio očigledan sudeći po tihim uzdasima zadovoljstva i zdravom apetitu.

»Ovo je *zbilja* dobro«, hvalila ga je. U sebi se nasmijao njenom žaru.

Sentinelu su stvoreni da budu previše neutralni kako bi i u čemu uživali s tolikom strašću. Lepeza ljudskih emocija nije bila za njih. Emocije su bile utezi koji su držali ravnotežu, mač koji je dijelio igru na pola.

Podigla je škampa za rep. »Moj je otac jednom izveo baku na večeru u japanski, *teppanyaki* restoran. Potpuno se udubila u vatru i leteće lopatice sve dok kuhar nije izveo neki otmjeni manevar koji je završio tako što joj je škamp sletio ravno na tanjur. Meni je to bilo super. Tip je bio talentiran. Ali moja je baka samo zurila u škampa, jako dugo - pogledom punim mržnje, vjeruj mi - a onda mu ga je samo *dobacila natrag*. Jako se uvrijedila. Smatrala je da je glavni kuhar najprije trebao naučiti osnove ponašanja prije nego se zaposlio u finom restoranu.«

Adrian podigne obrve.

Lindsay se nagnula unatrag na visokoj barskoj stolici, smijući se. »Trebao si vidjeti lice tog tipa. Tata mu je platio nekoliko sakea samo kako bi mu malo povratio ponos.«

Njen je smijeh bio zarazan. Zvučao je tako otvoreno i slobodno da se više nije mogao boriti protiv njega. Prvi put u toliko stoljeća i njegova se usta iskrive u osmijeh. Sviđala mu se. Želio ju je bolje upoznati.

Ali morao je ostati smiren, ravnodušan domaćin. Što zbog nje, što zbog svojih Sentinelu. Osjećao je njihov oprez i nepovjerenje. Iako ga nikad ne bi na glas optužili, znali su da ga Shadoc čini slabijim. Njihova zabrinutost za njegovu dobrobit mogla je uzrokovati ozbiljne zamjerke ako ne bude oprezan.

Njegova se jedinica sastojala od serafa koji su bili bolji od njega, anđela koji nisu patili od istih emocionalnih slabosti od kojih je on patio. Nisu do kraja shvaćali koliko ga je ranjivim Shadoe činila jer nisu mogli pojmiti smrtnu ljubav koju je osjećao. Ako neki Sentinel pomisli da je Lindsay previše ugrozila njihovu misiju, ubit će je i za to imati opravdanje.

Usredotočivši se na prženje tempure od povrća, Adrian je odolijevao porivu da često pogledava prema Lindsay. Sjedila je na visokoj stolici s druge strane granitnog kuhinjskog radnog stola, ispijajući treću čašu vode. Uzbudivao ga je način na koji je gutala. Dvjesto godina celibata uzelo je svoj danak. Dok Shadoe nije bilo, nije žudio za dodirima nijedne žene. No, kad se njena duša vratila, njegova potisnuta potreba i glad izbijali su van, još jače jer ih je tako dugo suzbijao. Sve ga je boljelo od želje da je okusi, da uđe u nju, da se izvija dok prodire u nju.

Ali to će morati pričekati. Lindsay mu je najprije trebala vjerovati, a onda ga tek željeti onoliko koliko je on želio nju. Kad je konačno bude imao, više neće biti suzdržavanja. Nije ni očekivao da će mu ona to i dopustiti, poznajući njen žar. Kad mu se preda, bit će to bez ustezanja, mislio je. Ta žena sa srcem ratnice i dušom iz koje je zračila tolika bol.

Jednostavno će morati biti strpljiv dok prolaze kroz nužne uvodne korake: paziti na nju, ojačati je, steći njeno povjerenje.

»Ne jedeš«, primijetila je.

»Zapravo jedem. Samo ne na isti način kao ti.«

»Oh?« ton njenog glasa bio je varljivo neutralan. »A kako ti jedeš?«

Čvršće je stisnula lakirane štapiće za jelo. Mogao joj je slomiti kralježnicu jednim dodirima, pa ipak ju je osjećaj za dobro i zlo skupa s potrebom da štiti druge poticao da se pripremi za napad u situaciji u kojoj nikako ne može pobijediti. Divio se njenom borbenom duhu i snazi njena uvjerenja.

Adrian dobro razmisli o svom odgovoru. Ne bi mu išlo u prilog da ga smatra parazitom poput vampira. »Apsorbiram energiju.«

»Iz čega? Kako?«

»Energija je svugdje oko nas - u zraku, u vodi, u zemlji. Ista energija kao ona koju prikupljaju turbine na vjetar ili hidroelektrane poput Hooverove.«

»Kladim se da je to zgodno.«

»Praktično je«, složio se, usredotočivši se ponovno na kuhanje i završnu fazu pripreme pohanih škampa i povrća.

Energija je tutnjala u njemu, kao i uvijek kad je Shadoe bila u blizini. Njeno prisustvo - jedinstvena sila dviju duša u jednom tijelu - omogućavala mu je da dosegne najveću moguću razinu snage. Životna energija jedne duše bila je glavni resurs serafa i razlog zbog kojeg su Posrnuli počeli piti krv - i dalje im je trebala životna energija kako bi preživjeli, no kako su izgubili svoje duše, bili su prisiljeni nabaviti tu energiju na mnogo izravniji način.

»Znači,« počne Lindsay, »loviš vampire.«

»Da.«

»Ali tip u trgovini je bio zmaj.«

»Tako je.«

Duboko je udahнула. »Postoje li i demoni? Mislim, anđeli i demoni nekako uvijek idu skupa.«

Cjedilom je izvadio posljednje komade tempure iz ulja, a onda ugasio štednjak. »Zmaj je bio demon. Ima i drugih bića koja spadaju u demone.«

»Vampiri?«

»Postoje bića koja imaju očajne i piju krv i koja spadaju u demone. Ali ta bića nisu moj problem. Moja odgovornost su drugi anđeli - pali anđeli. Vampiri koje ja lovim nekoć su bili nalik meni.«

»Nalik tebi. Anđeli. Zbilja.« Stisnula je usnice. »Ali nisu li demoni svačiji problem? Oni su negativci, je l' tako?«

»Moja je misija strogo definirana.«

»Tvoja misija?«

»Ja sam vojnik, Lindsay. Imam dužnosti i naređenja, i to slušam. Očekujem da oni čiji je posao da love demone jednako gledaju na svoje odgovornosti. Nije na meni da interveniram, a ne bih to ni učinio. Iskreno,

imam već dovoljno posla.«

»Ali netko je odgovoran i za njih?«

»Da.«

Na trenutak je gledala u njega, a onda polagano kimnula. »Nisam znala. Kad mi je nečija vibra sumnjiva, ja ga skinem.«

Adrian se čvršće uhvatio za rub stola. Pravo je čudo da je još uvijek živa. »Kako osjetiš tu vibru? Kakav je to osjećaj?«

»Kao da hodam kroz kuću strave u lunaparku i svjesna sam da će nešto skočiti na mene. Želudac mi se stisne, kosa mi se nakostriješi na vratu. Ali zbilja intenzivno. Nema šanse da se zabunim.«

»Zvuči strašno. Pa ipak loviš bića koja te plaše. Zašto?«

Lindsay je spojila prste i naslonila bradu na njih. »Ne težim tome da spasim svijet, ako na to misliš. Mrzim ubijati. Ali osjećam zlo u tim stvarima iz nekog razloga. Ne mogu to zanemariti. Kako bih spavala noću?«

»Osjećaš da imaš poziv.«

Polako je i duboko udahnula. Tišina se rastegnula. »Tako nešto.«

»Tko sve zna da loviš?«

»Ti i tvoji čuvari, kao i svi kojima ćeš reći.«

»U redu. Ovo nije neka mudrost, ali svejedno to moram reći. Morat ćeš mi vjerovati«, reče nježno. »Inače ti neću moći pomoći.«

»To namjeravaš učiniti? Pomoći mi?« zabacila je ramena unatrag. »Jesi li znao za mene onda kad si me vidio na aerodromu?«

»Jesam li znao da možeš nanjušiti demone i vampire i da ih aktivno ubijaš?« pojasnio je, namjerno suzivši njeno pitanje kako bi joj mogao iskreno odgovoriti. »Ne. Vidio sam te, poželio sam te, a ti si mi jasno dala do znanja da postoji mogućnost da te dobijem. Pa sam na to reagirao.«

Usnice i kapci joj se namreškaju. Mišić u njenoj vilici napeto se trzao. »A s tom slučajnošću nemaš nikakve veze?«

»Slučajno sam se zatekao na istom mjestu kao i ti u pravo vrijeme. Nakon toga, sreli smo se zato što si ti osjetila da sam ja 'drugačiji', zar ne?«

»Zapravo, ja sam samo pomislila da si najzgodniji muškarac kojeg sam ikad vidjela. Vibru sam osjetila kasnije. A što se tiče pravog mjesta u pravo vrijeme, trebala sam ići ranijim letom. Propustila sam vezni let.«

»A mene je jutros napao vampir, zbog čega mi se srušio helikopter pa sam morao ići komercijalnim letom. Vidiš?« slegnuo je ramenima. »Nasumični kaos.«

»Ti si anđeo. Zar ne bi trebao držati propovijedi o božanskom planu ili nečemu sličnom?«

»Sloboda odabira, Lindsay. Svi je imamo. Danas smo ti i ja bili žrtve posljedica tuđih odabira.« Gledao ju je u oči. »Ali ne želiš ulaziti u teološku raspravu sa mnom. Želiš izbjeći razgovor o događajima koji su doveli do toga da loviš. Neću te siliti, ali svejedno, u slijepoj smo ulici sve dok ne saznam što se događa s tobom.«

Promatrala ga je. »Tako si siguran da ti imam nešto za ispričati.«

»Vidio sam te na djelu. Potrebne su godine prakse da naučiš tako bacati nož. Tko te naučio?«

»Sama sam naučila.«

Istinsko divljenje grijalo mu je krv. »Koje materijale koristiš za izradu svojih noževa? Moraš koristiti srebro, barem u trgovima.«

»Da. Primijetila sam da većina... *stvorenja* ima negativnu reakciju na srebro.«

»Zmajevi ne. Zapravo, osim dvije slabe točke, imaju i neprobojan štit. Tvoj nož bi se odbio od njega da se promijenio.«

Lindsay podigne lijevu ruku i pokaže mu jagodicu palca. Ravna grimizna linija odavala je nedavnu ozljedu. »Neka bića negativno reagiraju na moju krv. Uvijek razmažem malo krvi po nožu prije nego ga bacim, za svaki slučaj. Krv sama po sebi neće ih ubiti, ali pruža mom oružju šansu da obavi posao do kraja. Saznala sam to na teži način.«

Adrianu se vrtjelo u glavi od onog što bi to moglo značiti. Bila je smrtnica, a sve i da je bila nefil poput Shadoe, njena krv ne bi smjela imati učinka na druge.

Nastavila je jesti, blaženo nesvjesna njegove zbunjenosti.

I dalje u svojim mislima, on reče: »Pa si posvetila vjerojatno velik dio svog slobodnog vremena tome da naučiš kako ubiti stvorenja koja te plaše. Imaš snažan osjećaj za dobro i zlo, Lindsay, ali nitko zdrave pameti ne počinje ubijati okolo iz čista mira. Ma kakvo zlo ti u nekome slutila, morala si na svoje oči najprije vidjeti to zlo kako bi pribjela ubijanju. Nešto te potaknulo, a nešto drugo te i dalje motivira. Osveta, možda?«

»I ti ćeš mi u tome pomoći?« Izraz njenog lica bio je oprezan, nesiguran. »A kako bi to točno učinio? I *zašto*?«

»Zašto ne? Imamo isti cilj. Dosad si imala sreće, ali to neće potrajati. Uskoro ćeš ubiti nekog demona ili vampira koji ima prijatelje koji će doći po tebe, ili ćeš promašiti metu. Bilo kako bilo, dani su ti odbrojani.«

»Možeš li me naučiti razlikovati vampire i demone?«

»Znači, jedne preferiraš.« Prekrižio je ruke. »Mogu te usmjeriti u pravom smjeru i dati ti podršku. Mogu te naučiti bolje loviti i pokazati ti kako ubijati, a da se ne moraš brinuti oko iznenađenja. Trenutno plutaš bez cilja, čekaš nasumične susrete. Mogu ti dati fokus i konkretne mete.«

Lindsay se naslonila u svojoj stolici. »Ni ne poznaješ me.«

Njene sklonosti, premda su ga duboko uznemiravale, pružale su mu savršenu ispriku da bude u njenoj blizini. »Ja sam na prvoj liniji bitke u kojoj sam brojčano nadmašen. Svaki vojnik bi mi dobro došao.«

»Ali to nije sve što radim. Imam normalan život, i posao.«

»Kao i ja. Logistiku možemo zajedno smisliti.« Ugrizla se za donju usnicu. Nakon nekog vremena, kimnula je. »Okej.«

Savršeno. Uživao je u trenutku čistog zadovoljstva. Potom je čuo kako se ulazna vrata otvaraju. Trenutak potom pojavio se Damien.

Adrian se usredotočio na izvješće o Finejevoj smrti koje je očekivao. »Pridruži nam se.«

Sentinel uđe u kuhinju. Kratko pogleda u Lindsay, a potom se okrene prema Adrianu. »Kapetane.«

Upoznajući ih jedno s drugim, Adrian istakne da je Lindsay nova u

njihovim borbenim redovima.

Damienove serafski plave oči okrenu se prema njoj. »Gđice Gibson.«

»Zovi me Lindsay, molim te.«

»Slobodno pričaj«, Adrian je potaknuo Damiena, uputivši mu pogled kojim mu je dao do znanja da pitanja o Shadoeinoj novoj reinkarnaciji ostavi za kasnije.

Damien je na trenutak oklijevao, a onda je počeo iznositi detalje. »Nisam dobio puno korisnih informacija od Finejevog likana koji je preživio. Zvijer je poludjela od tuge. Ali rekao mi je da je vampir koji ih je napao bio bolestan. Nisam siguran je li mislio na fizičku bolest ili mentalni poremećaj. Napad je bio strašno brutalan, tako da bi se lako moglo raditi o potonjem. Finejev vrat izgrizen je sve do kralježnice.«

Lindsay se nakašljala. »Likani? Kao, vukodlaci?«

Adrian je pogleda. »Vukodlaci su demoni. Likani su u srodstvu s njima, što im omogućuje da mijenjaju oblik na sličan način. Ali za razliku od vukodlaka, nekoć su bili anđeli.«

»I jedan savjet«, Damien ozbiljno doda, »jako se uvrijede ako ih netko nazove vukodlacima.«

»Anđeli.« Lindsayne oči bile su široke i mračne, šarenice su se pretvorile u tanku smeđu crticu oko raširenih zjenica. »Zašto nisu postali vampiri?«

»Jer je meni trebalo pojačanje«, reče Adrian. »Dogovorili smo se - ja ću zamoliti Stvoritelja da ih poštedi vampirizma ako oni meni pomognu obuzdati vampire.«

»Jesu li oni bili dio iste skupine anđela, vampiri i likani?«

»Da.«

Jedini znak uznemirenosti koji je pokazivala bio je način na koji je gurala čašu vode tamo-amo po radnom stolu. »Žao mi je zbog tvog... Fineja.«

»Moj glavni zamjenik. Moj prijatelj - ne, više od prijatelja. Bio mi je poput brata.« Adrian je sklopio krila tijekom večere, ali sad su se opet raširila, odražavajući njegov unutarnji nemir i želju za borbom.

Pogledom je, sve nježnije, pratila gornju liniju jednog krila. Osjećao je taj nježan pogled kao da ga zbilja dodiruje.

Spustila se sa stolice i ustala. »Imamo li dovoljno informacija da krenemo u lov na gada koji ga je ubio?«

Nije mu promaknulo da je koristila riječ »mi«. »Imat ćemo.«

Damien joj uputi još jedan pogled, ovog puta manje neprijateljski nastrojen nego prije. »Prema onome što sam uspio saznati, zaskočili su ga. Stao je samo kako bi nahranio likane.«

»Gdje je preživjeli čuvar?«

»Sredio sam ga.«

»To nisam odobrio.«

»Bilo je ili on ili ja, Kapetane.« Damien se uspravi. »Krenuo je na mene. Morao sam se braniti.«

»Napao te?«

»Pokušao je. Po mom mišljenju, bilo je to namjerno samoubojstvo.«

Elijah je bio u pravu kad je rekao da nijedan likan ne može gledati kako njegov partner umire - nisu mogli živjeti jedan bez drugog. Ali ako je preživjeli likan planirao umrijeti nedugo zatim... »Finejeva rana, rekao si da su mu izgrizli grlo. Postoji li mogućnost da ga nisu ugrizli vampiri?«

Damien nakrivi glavu u jednu stranu. »Pitaš me je li to mogao biti likan? Da, moguće je, ali onda bih se pitao zašto nema krvi na mjestu zločina. Bilo je nešto malo krvi koja je prsnula iz arterije, ali osim toga, bio je suh.«

Činjenica da je Finej ušetao u zasjedu bila je uznemirujuća. Sentineli nisu bili osjetljivi na glad, što znači da su ga likani nagovorili da stane tamo gdje je vrebala opasnost. Ako je u Jasonovim nagađanjima o pobuni likana bilo istine, Adriana je čekala bitka koja će definitivno utjecati na živote smrtnika. Nije smio odbaciti nijednu mogućnost. »Odmah se javi Jasonu, a k meni dođi opet ujutro. Želim ponovno proći kroz sve ovo nakon što vas dvojica zajedno promislite. To je sve za večeras.«

Sentinel se blago nakloni, a onda ode iz kuhinje.

Lindsay je dlanom prikrila zijevanje, podsjećajući Adriana da je smrtna i da joj je tijelo još umorno od puta.

»Odvest ću te do tvoje sobe«, reče.

Kimnuvši, zaobišla je kuhinjski element glatkim i ljupkim pokretima, unatoč iscrpljenosti. »Ti i ja sutra također moramo popričati.«

»Da.«

Zastala je ispred njega i prekrižila ruke. »Rekao si da si me poželio.«

»Jesam.« Izluđivao ga je poriv da je privuče bliže k sebi, da poljubi njene pune usne i otkrije njen okus. Bila je to čista ljudska reakcija koju nije mogao kontrolirati. Nikad prije nisu zajedno radili, ni u jednoj od Shadoeinih prijašnjih inkarnacija. I sama Shadoe ostala je neutralna, ne želeći birati između svog oca i Adriana. Ovo će biti prvi put da rade rame uz rame, da dijele slične ciljeve. Pomisao da će s Lindsay podijeliti svoju istinsku svrhu, da će na sve moguće načine saznati tko je i što je on, dirala ga je na način koji nije mogao predvidjeti. *Želja* je bila preblaga riječ za snagu privlačnosti koju je osjećao prema Lindsay Gibson.

Spustila je trepavice, prikrivši oči. »Je li velik grijeh žudjeti za anđelom?«

»Grijeh je moj, jer žudim za tobom.«

Jedva je progutala knedlu. »A ako žudnja prijede u nešto drugo? Hoće li me udariti munja? Ili nešto još gore?«

»Bi li te to spriječilo?«

»Nadala sam se da sam zaradila dodatne bodove jer sam riješila svijet od nekoliko zmajeva.«

»Pomoći ću ti da ih zaradiš još.« Jedva je čekao da počne. Već se dokazala kao izuzetno otporna i prilagodljiva. U svega nekoliko sati naučila je da su vampiri i ljudi koje je mislila da poznaje samo maleni dio puno većeg podzemnog svijeta. I sve je to uzela zdravo za gotovo, jer je bila izdržljiva, borac, žena kakvu je htio imati uza se u danima koji su bili pred njima.

»Hoće li mi trebati?« Lindsay je išla ukorak s njim. »Nisi odgovorio na

moje pitanje pa pretpostavljam da hoće.«

»Grieh je moj«, ponovio je, vodeći je niz hodnik prema sobi koju je ostavio samo za nju. U svakom je svom domu imao sobu samo za nju, kako bi podsjetio samog sebe na vlastitu grešnost i empatiju prema ljudima. Za njega, to je dvoje išlo ruku pod ruku. Jedno nije postojalo bez drugog, a nijedno nije postojalo bez Shadoe.

Stigli su do vrata Lindsayne sobe. Otvorio joj ih je, ali nije ušao unutra. Ma koliko neizbježan njegov prijestup bio, mogao mu je odoljeti - zasad. Ali ne još dugo. Ne nakon što je tako dugo bio bez nje. A Shadoeina urođena, napadna seksualnost samo je pogoršavala situaciju. Bilo da se rodila u nekoj raskalašenoj, pustolovnoj epohi ili u eri inhibicija i zabrana, uvijek bi ga brzo zavela. I on bi uvijek brzo padao.

Lindsay uđe u sobu, no zastala je na pragu i progovorila preko ramena: »Vjerojatno me ne bi.«

Adrian upitno podigne obrvu. »Spriječilo«, pojasnila je. Smiješio se kad je zatvorila vrata.

7. POGLAVLJE

»Naučit ćeš je kako da lovi vlastitu obitelj? Prijatelje?« upitao je Jason, prateći Adriana u ured.

»Već to radi«, Adrian zaobiđe stol. »I nastaviti će, s nama ili bez nas. Ovako joj nudim priliku da preživi.«

Jason zazviždi. »Nakon svih tih godina, i dalje si anđeo.«

»Sumnjao si?«

»Ne. Ali ima nekih koji se pitaju pretvara li te Syreova kćer u... čovjeka.«

Shadée to nije učinila, ali ljubav prema njoj bi mogla. Smrtna ljubav nije bila za anđele, čija objektivnost mora biti apsolutna. »Oni koji sumnjaju neka se obrate Stvoritelju. Treba mi povjerenje svih koji su u mojoj jedinici. Ako to nemam, nemam ni svrhu.«

»Svi te vole, Kapetane. Ne znam nijednog Sentinela kojem ne bi bila čast umrijeti za tebe.«

Adrian se smjestio u svoju stolicu. »Kao što je i meni čast sve vas voditi. To je odgovornost koju ne uzimam olako.«

»Samo što je teško ne biti uznemiren«, Jason ležerno provuče ruku kroz plavu kosu. »Naš je posao da čuvamo Posrnule zauvijek. 'Nikada neće steći mir ni otkupljenje grijeha. Tražit će je zauvijek, ali nikad neće dobiti milost.' Ponekad se ta kazna čini našom koliko i njihovom.«

»Tako je kako je. Imamo naređenja.«

»I to je to, za tebe.«

»I tebi bi trebalo biti tako. Što smo ako nismo Sentineli?«

Jason je na trenutak oklijevao, a onda se stidljivo nasmijao.

»Točno.« Adrian vrati razgovor na aktualne probleme. »Želim da Lindsay počne trenirati što je prije moguće.«

»Kako? Krhka je poput ljuske jajeta. Možda može izaći na kraj s drugim

smrtnicima, možda čak i s vampirom ili likanom ako ih iznenadi, ali rame uz rame sa Sentinelima? Jako malo bića može to preživjeti.«

»Svi mi znamo vlastitu snagu. Dobro će nam doći da malo pri pazimo kako je koristimo.«

»Po koju cijenu?«

»Bit će nam korisna.« Adrian se zavrtio na svojoj stolici, odsutno primijetivši rasvjetljavanje neba koje je signaliziralo nadolazeću zoru. »Nitko je neće očekivati. Ta nam tajna okolnost može biti korisna na mnoge načine.«

»Da je koristimo kao mamac?«

»Za odvlačenje pozornosti.«

»To će sigurno i biti.«

Adrian je primijetio blago podrugljiv ton svog poručnika. »Imaš problema oko svojih naređenja?«

Jason se prestao smijati. »Ne, Kapetane.«

»U posljednjih četrdeset osam sati, napadnuta su dva Sentinela na najvišim položajima. Vidio si sluškinju u helikopteru, bila je bolesna, a Damien je spomenuo moguću bolest u svom izvješću o Finejevoj smrti. Očekujem nove izvještaje od svih Sentinela koji su na terenu. Želim da prođeš kroz njih čim stignu i vidiš spominje li se u njima išta slično.«

»Na što ciljaš?«

»Jedan ili više Posrnulih daje svoju krv kako bi im omogućio da nas napadaju po danu. Syre me nazvao zbog one pilotkinje, što znači da je bio upućen u njenu lokaciju, ali zvučao je iskreno iznenađenim kad sam mu rekao da sam napadnut bez povoda. Rekao je da takav napad nije u njenoj prirodi.«

»Znaš da mu ne možeš vjerovati. Nečim ju je drogirao, a onda je nazvao da vidi kako je prošao obračun. Kako bi inače znao da je s tobom?«

»Točno. I ja sam to u početku mislio - da se pretvara da je nedužan kako bi izbjegao krivicu. Obojica znamo da me ne bi zvao zbog bilo kojeg vampira, stoga i sam interes potvrđuje njegovu krivnju. Ali kad sam spomenuo napad na Fineja, ništa nije rekao. Nisam očekivao da će preuzeti

odgovornost za to, ali baš nikakav komentar... Nikakvo poricanje, nijedno pitanje kojim bi odglumio da ništa ne zna, ništa? To mi je vraški čudno. On ne može vjerovati meni koliko ni ja njemu, stoga nikad neće priznati da gubi kontrolu nad Posrnulima. Možda glumi da ne zna ništa o napadu, ali ako ne glumi i ako zbilja nema pojma što se zbiva, moguće je da postoji leglo ili družba vampira koji nas namjeravaju međusobno zaratiti. Oni ne mogu srušiti Syrea, ali znaju da ja mogu i hoću, ako je odlučio igrati prljavo, i tako im olakšati pobjedu.«

Jason podigne obrve. »Nadaju se da ćeš ti odraditi teži dio posla, ha? Bila bi prava poetska pravda ako bismo ispunili našu misiju zahvaljujući pobuni vampira.«

Adrian je davno prestao misliti o pravdi i nepravdi. »Moram saznati krije li se Syre iza tih napada ili ne. Bez obzira na njegovu krivnju ili nevinost, ta nam informacija može koristiti kako bismo oslabili njegovu moć nad Posrnulima. Ili namjerno ugrožava njihov san o otkupljenju ili ih ugrožava svojim nemarom. A nijedno ne ide u korist njihovu cilju.«

»Njihovu *uzaludnom* cilju. Želiš okrenuti Posrnule protiv Syrea?«

»Zašto ne? Kako si i sam rekao, pobuna bi nam išla na ruku. Naročito ako im on pritom olakšava.«

»Radim na tome«, Jason ode.

Adrian zaključio da je malo treninga upravo ono što mu treba kako bi se riješio konstantnog nemira u sebi. Lindsay će se uskoro probuditi. Morao je razbistriti glavu kako bi prije toga utvrdio planove koje ima za nju.

Lindsay se probudila, ali još nije bila spremna ustati. Dio nje htio je još malo odspavati, žudio je za dodirima zločesto znalačkih ruku, šapatom s tih čvrstih usana na svom vratu, za još malo dodira svilenkasto bijelih, grimiznih krila...

Otvorila je oči potihom uzdahnuvši. Srce joj je lupalo, a koža se ugrijala. Bila je uzbuđena do boli, misli su joj bile pune vatreno-plavih pogleda i sirovih, prostih riječi, predenja tog grešnog glasa.

Rukom protrljavši lice, odbacila je prekrivač sa sebe i zagledala se u gole drvene grede iznad glave. Njena je budućnost oštro zaokrenuta drugim smjerom nakon što je Adrianu Mitchellu ušetala u vidno polje. Dotad je njen život bio prilično crno-bijeli - ustajala je, odlazila na posao, vraćala se kući, i u međuvremenu ubijala sve što bi u njoj pozivalo na uzbunu. Sad se sve strašno zakompliciralo.

Lindsay se otkotrljala s kreveta i prešla preko goleme spavaće sobe do privatne kupaonice veličine njenog prošlog stana. Pokraj kade nalazio se kamin i zapanjujući mozaik u tušu koji je imao šest glava. Nikad nije odsjedala ni u hotelu toliko luksuznom, pa ipak joj je bilo ugodno, bila je opuštena. Unatoč raskoši, cjelokupni je dojam bio opuštajući. Žute i plave palete u nježnim nijansama činile su prostor svijetlim i prozračnim, čemu je inače težila jer joj je život znao biti tako mračan.

Nakon što je oprala lice i zube, vratila se u spavaću sobu gdje joj je pažnju privukao stakleni zid koji je gledao prema zapadu. S njega je pogled pucao na stjenovite brežuljke koje je prekrivalo suho grmlje. Pogled je slutio na nešto udaljeno i izolirano, iako je znala da grad nije daleko.

Presvukla se, odjenuvši hlače za jogu i prugastu majicu s naramenicama.

»Nemoj se navikavati na ovo«, upozorila je samu sebe hodajući prema prozorima. Kad im se približila, golemi središnji prozor ležerno klizne u jednu stranu i otvori put prema širokoj terasi.

Jutarnji je zrak bio hladan i svjež, i mamio ju je van. Držeći se za drvenu ogradu blijedim rukama, duboko je udahнула pokušavajući pojmiti koliko su se okolnosti promijenile. Sunce se dizalo za njenim leđima, a blagi povjetarac milovao joj je lice. Ispod nje, još dva kata kuće stršala su nad strmom stjenovitom padinom, ali je jako kratko mogla gledati u taj prizor budući da bi ubrzo osjetila strah od visine.

Ostane zatečena naletom tjeskobe. Ne zato što ga je osjetila, već zato što je shvatila da ga *nije* osjetila sve dotad. Cijeli se život osjećala napeto i pod pritiskom. Taj je osjećaj samo pojačavala prisutnost gadnih stvorenja, premda je on u njoj neprestano postojao bez obzira na njih. Iščekivanje da se *nešto* dogodi, da stavi točku na i, oduvijek je bilo dio nje. A sad je to nestalo

i iza sebe ostavilo neku nepoznatu, ali dobrodošlu smirenost. Što god da se iduće dogodi, upravo tad, u tom trenutku, osjećala se uzemljeno i smireno. Da stvar bude još bolja, istinski je uživala u tom miru.

Dok se odmicala od ruba terase, velika sjena prijeđe preko njenih leđa i preko ograde. Podignula je pogled, zadržavajući dah, i okrenula se.

Nebo je bilo puno anđela.

Na jutarnjem blijedoružičastom, sivkastom nebu, spuštali su se i okretali u jedinstvenom, očaravajućem plesu. Desetak njih, možda i više, lebdjeli su jedan oko drugog s ljupkošću i vještinom. Raspon njihovih krila bio je golem, njihova tijela ugladana i uravnotežena. Bili su veoma moćni, atletski građeni... Previše *ubojiti* da bi budili osjećaj pobožnosti, ali su svejedno izazivali poštovanje.

Hodala je uz ugao kuće i otkrila da se terasa otraga još više širi i tvori neku vrstu piste za slijetanje. Zapanjena i pomalo preplašena, sjetila se da mora disati tek kad su je pluća zapekla. Činilo joj se da je preko ušiju zaljubljena u Adriana dok je još bio čovjek. A sad...

Isticao se čak i među anđelima. Njegova sjajna krila svjetlucala su na ranojutarnjem suncu, grimizni vrhovi presijecali su horizont dok je ubrzavao. Pojurio bi uvis poput metka, a potom se strmoglavio natrag dolje, u maglovitoj spirali krvavocrvene i boje alabastera.

»Mislim da te pokušava impresionirati.«

Lindsay odvrati pogled. Pokraj nje je stajao Damien, s rukama na kukovima, pomno promatrajući zračne akrobacije iznad njih. Bio je prekrasan: visok i dobro građen, s kratkom, tamnosmeđom kosom i pravilnim, uokvirenim očima gotovo jednako plavim kao što su bile i Adrianove. No, za razliku od Adriana, u njemu je bilo neke mirnoće - bio je nalik smirenom oceanu. I on je raširio krila, što joj se učinilo kao taktika zastrašivanja. Bila su siva s bijelim vrhovima i podsjećala je na olujno nebo. Uokvirujući njegovu glatku kožu boje bjelokosti, davala su mu izgled oživjelog mramornog kipa.

»Uspijeva mu«, priznala je. »Zbilja *jesam* impresionirana. Ali nemoj mu reći da sam to rekla.«

Nalet vjetra i lepetanje velikih krila najavilo je Adrianovo slijetanje. Gotovo je nečujno dotaknuo terasu nogama, što je jedva primijetila jer je bio golih prsa i bos.

Sveca mu.

U širokim crnim hlačama, s tim božanstvenim krilima, njegovo zamamno tijelo pokazalo se u svoj svojoj raskoši. Divna maslinasta koža pokrivala je tvrde, napete mišiće. Ruke su je boljale od žudnje da dotakne njegove prekrasno oblikovane bicepse i prsne mišiće, sline su joj curile od želje da polize finu liniju dlaka koje su prolazile sredinom njegova čvrstog trbuha. Ma koliko se njen san doimao stvarnim, stvarnost je bila daleko dojmljivija. Isklesan rukom majstora i oblikovan u bitci, nikako nije mogla prestati zamišljati svu tu sirovu muževnost u nekoj seksualnoj maštariji. Čista snaga njegove privlačnosti bila je dovoljna da je poljulja na nogama i oduzme joj dah.

»Dobro jutro«, pozdravio ju je onim svojim dubokim glasom od kojih bi joj se stisnuli i prsti na nogama. »Jesi li dobro spavala?«

Deja vu koji je osjetila pripíše manjku kave i ostacima veoma erotičnih snova. »Bilo je jako udobno. Hvala.«

»Mislio da sam da ćeš odspavati još par sati.«

»Doma je već devet. Za mene, već i to je dugo.«

»Jesi li gladna?«

Činjenica da on nije jeo hranu činila je njegovu pažnju još značajnijom. »Rado bih popila kavu, ako imate. I popričala s tobom.«

»Naravno.« Kratko i značajno pogledao je jednog od tamnopusih čuvara koji ljubazno krmne i uđe u kuću. »Želiš ući unutra?« upita Adrian.

»I propustiti predstavu u zraku? Nema šanse.«

Zaradila je njegov osmijeh. Odlučila je izvući još jedan osmijeh iz njega - onaj intimni, koji joj je podario u snu.

Dok je pokazivao prema obližnjem stolu od tikovine, krila su mu se rasipala poput maglice. »Damien.«

Pojavio se još jedan anđeo, a njegova krila nestanu baš poput Adrianovih.

Adrian joj primakne stolicu, a onda zaobiđe stol i sjedne pokraj Damiena.

Lindsay je sjedila okrenuta prema istoku, a iza dva nevjerojatno lijepa anđela izlazilo je sunce. Duboko udahne, znajući da se nalazi na raskrižju. »Dolaskom ovamo, iznenada i ozbiljno skrećem s puta. Preselila sam se u Kaliforniju zbog posla. Imala sam planove, uključujući i hotelsku rezervaciju za sinoć koju nisam otkazala i koju ću morati platiti. Ja... «

»Ja ću se za to pobrinuti.«

»Ne želim da se ti za to pobrineš. Samo slušaj.« Prstima je lupkala po naslonu za ruke. »Cijenim tvoju ponudu da me treniraš, i želim je prihvatiti. Bilo bi glupo od mene da to ne učinim, budući da sam samouka i očigledno slijepa. Mogu osjetiti nešto što nije ljudsko, ali ne mogu to precizno definirati i zaključiti je li to ono što bih trebala - i željela - loviti. Osim toga, želim se sama brinuti za sebe. Treba mi vlastiti prostor, da sama plaćam svoje račune, da dolazim i odlazim kad hoću.«

»Ne mogu ti dopustiti da se dovedeš u opasnost.«

»Ne možeš mi *dopustiti*?« Lindsay bi se najradije nasmijala, ali ovo je bila smrtno ozbiljna prekretnica u njihovom odnosu. Bila je itekako svjesna da on nije s ovog svijeta, da je njegova smrtna fasada jedna itekako bogata ličnost, a još je moćniji među anđelima. Ali ona nikome nije namjeravala služiti. Naročito ne njemu. Ako sad ne postavi pravila, poslije će biti prekasno.

Čuvar se vratio s pladnjem na kojem se nalazio vrč s kavom, šalica, šlag i šećer. Spustio je pladanj ispred Lindsay, a potom se vratio na svoje mjesto nedaleko od njih. Lindsay se pitala zašto anđelima uopće treba zaštita, naročito zaštita onih koji su imali manje snage od njih samih. Prema onome što je uspjela pohvatati tijekom večere, likani su čuvali anđele. Očigledno je postojala nekakva organizacijska struktura u tom nadnaravnom podzemlju s kojim se već kao dijete upoznala na veoma brutalan način. Shvatila je da jako malo zna o bićima koje lovi, zbog čega je ubijanje bilo puno lakše. Sad će ih morati staviti u kontekst, vjerojatno ih u međuvremenu i početi doživljavati kao ljude, i dalje ih ubijajući.

Ne prvi put, Lindsay poželi da se može vratiti unatrag kroz vrijeme. Da

nije molila svoju majku da je odvede na taj prokleti piknik, Regina Gibson možda bi još bila živa.

»Sjela sam tu s vama,« nastavila je, »kako bih pokušala razumno popričati o ovoj situaciji tako da možemo združiti ideje i pronaći način kako da odgovorimo na sve te izazove, a da ja istovremeno imam svoju samostalnost. Ali ako će biti samo po vašem i nikako drukčije, onda vam nemam što reći osim zbogom. Ne želim biti slaba točka, ali iskreno, radije bih riskirala sama nego izgubila svoju slobodu.«

Damien postrance pogleda u Adriana koji nije skidao pogled s nje. Jedan kraj njegovih usana blago se podigne, kao da će se svaki tren nasmijati. »Primljeno na znanje.«

»U redu onda. Imate li kakav prijedlog?«

Naslonio se i graciozno ispružio svoje duge noge ispred sebe. Njegova je privlačnost predstavljala dodatnu prepreku. Radovala se što će istražiti kemiju između njih i prije nego je saznala što je on. Sad? Pa, bit će veoma komplicirano. Nije bila u dugim vezama - jedva je imala vremena i za sebe - i nikad nije ulazila u afere s muškarcima s kojima je radila kako bi izbjegla neugodne situacije nakon prekida. Znala je da će, ako i dalje bude živjela s Adrianom nakon što prekinu, morati gledati kako izlazi s drugim ženama. Nikad prije nije živjela ni s jednim ljubavnikom, a kamoli s bivšim ljubavnikom koji je imao novu curu. Sama pomisao na to da Adrian gleda drugu ženu onako kako je gledao nju stvarala je u njoj osjećaj posesivnosti čiji ju je intenzitet iznenadio, s obzirom na kratko vrijeme koliko su se poznavali.

Ulila si je šalicu kave i zasladila je, želeći potaknuti moždane vijuge da se probude i počnu raditi.

»Valjda ti je jasno«, počne Adrian, »da ne možeš nastaviti sa svoja dva paralelna života. Ako želiš normalno stanje, ja se mogu za to pobrinuti. Ragueel Gadara ozbiljno shvaća sigurnost svojih radnika. Mogu srediti da te premjesti u jedan od svojih rezidencijalnih objekata. Uz posao i sređen stan, bez ubijanja, trebala bi biti ok.«

»Ne mogu prestati ubijati dok ne pronađem onog kojeg tražim. Možda

čak ni onda. Ne mogu zamisliti da živim život znajući da su ti stvorovi tu i teroriziraju ostale, a da ja ne radim ništa po tom pitanju.«

Nešto je sijevnulo u njegovim očima. Trijumf, možda. »Alternativa je da ostaneš ovdje, naporno treniraš i koncentriraš se na lov.«

»Ne postoji neki kompromis? Ne mogu živjeti negdje drugdje, trenirati vikendom i zvati vas kao podršku kad moj alarm za nevolju proradi?«

»Čak i kad bih si mogao priuštiti da jednog svog čovjeka odredim isključivo za to da ti pomaže identificirati i klasificirati stvorenja, mi lovimo samo odabrane. Kontroliramo vampire, ali ne smijemo ih istrijebiti.«

Lindsay se krv sledi u žilama. »Zašto ne?«

»Njihova je kazna da žive s tim što jesu.«

»A mi ljudi smo, što? Kolateralne žrtve? I mi moramo živjeti s tim što oni jesu. I umirati.«

Anđeli u zraku počeli su se spuštati na zemlju. Gledala ih je s čuđenjem i bijesom. Ta prekrasna stvorenja doimala su se tako magičnima i moćnima, pa ipak su ostavljali te parazite od vampira na životu.

»Lovimo svaki dan«, reče on. »Ubijamo svaki dan. Zar je tako loše što smo se usredotočili na one koji rade najviše štete?«

Pogledala ga je preko ruba svoje šalice. »Pošteno. Možda vam se mogu pridružiti kad budem imala slobodan dan.«

»Raguel te zaposlio s razlogom. Koju poziciju ti je dao?«

»Pomoćnica glavnog menadžera.«

»Važna pozicija u novom, velikom objektu. Uvjeren sam da si itekako kvalificirana, ali istovremeno mi se to čini kao velik korak za nekog tvojih godina.«

Lindsay poliže kavu s kuteva usana. »I dobro me plaća.«

»Zato što očekuje da budeš ambiciozna, gladna znanja spremna raditi dokasno.«

Ona rezignirano kimne. Novi posao sam po sebi oduzet će joj svo vrijeme. Bila je to jedna od stvari zbog kojih joj se i sviđao - možda će

konačno moći imati normalan život i koristiti posao kao izliku zašto više ne lovi. Bilo je to izmotavanje, da, ali uvjerala je samu sebe da je odabrala najbolju opciju koja je bila ponuđena.

Kad su anđeli sletjeli oko njega, Adrian je i dalje ostao smireni centar aktivnosti. Ali nije se nalazio u srcu oluje. On je *bio* oluja. Bio je tamni oblak na horizontu, predivan izdaleka, a opet spreman prouzročiti veliku štetu.

Lindsay shvati da sjedi okružena anđelima, pije kavu i razgovara o novom poslu. Definitivno nije baš normalna.

»Okej«, odlučno je otpila gutljaj kave. »Uh, svi ti sati učenja, za što?«

»Ne mogu vjerovati da ćeš tako lako odustati od svog sna«, rekao je Damien, proučavajući je. »Smrtnici trunu bez snova.«

»Ugostiteljstvo nije bio njen san«, pojasnio je Adrian, tako siguran u sebe. »Njen je san bio normalan život, ili barem nešto nalik tomu.«

»Je li to tako strašno?« upitala je. Željela je sigurnog muškarca u svom životu, priliku da se zaljubi, druži s prijateljima, normalan posao gdje je nisu zasipali pepelom. Ali također je osjećala krivicu što želi neznanje. Kakva bi to osoba radije ne znala o patnji drugih samo kako bi mogla biti sretna sama sa sobom?

»Nije strašno. Daleko od toga. Nikad ti nije bilo udobno u svijetu smrtnika, zar ne? Previše si lijepa i samouvjereni da bi bila samotnjak, ali nikad zapravo nisi osjećala da se uklapaš.« Pogledao ju je onim svojim znalačkim očima, gledajući ravno kroz nju. »Nije sramota željeti osjećati priznanje za ono što jesi, biti opušten u svojoj okolini.«

»Definitivno se ne uklapam ni *ovdje*,« rekla je, ali nije mogla poreći da je duboko u sebi osjećala kao da ipak pripada. I da je tomu razlog uglavnom Adrian. Znao je što radi i prihvatio ju je bez oklijevanja. To joj je dalo osjećaj ispunjenja kakvog nikad prije nije osjetila.

»Ne?«

»Ne još«, ali pomisli da bi mogla.

Bože, kako bi to bilo boriti se rame uz rame s ostalima koji su se borili za

isti cilj kao i ona, ne osjećati se tako krajnje osamljeno u tom zlokobnom, ubojitom svijetu u koji je dospjela kad joj je majka umrla?

Podigavši ruku, Lindsay protrlja stražnji dio vrata. »Trebalo bi biti mnogo teže donijeti ovu odluku... Pritom mislim na nas oboje. Usporit ću vas, bit ću vam rizik.«

»Slažem se«, reče Damien.

Adrian jednostavno i elegantno slegne ramenom. »Svaki se talent može nekako iskoristiti.«

»Trebaju mi prihodi«, istaknula je. »Koji god život odabrala, neću prihvatiti da ne zarađujem.«

»Smrtnici«, narugao se Damien, »tako su opsjednuti materijalnim dobrima.«

Adrian se slabašno osmjehnuo. »Svakodnevno svugdje po svijetu šaljem ekipe. Zadatak rezerviranja letova i hotela pada na onog tko ima tu nesreću da ujutro bude pokraj mene; ne mogu taj zadatak dati uredskom osoblju u Aeronautici Mitchell jer bi to izazvalo sumnju. Danas ćeš ta osoba biti ti. Ako zanemarimo potpunu neumjesnost i duboko nesviđanje, taj ćeš zadatak obavljati neodređeno dugo. Možemo se dogovoriti oko plaće i stanarine. Ja ću se pobrinuti za mobilne telefone, račune i putne troškove za sve Sentinele. Možeš si ostaviti i vlastiti broj telefona, ali onda moraš nositi dva mobitela.«

»Sentinele?«

»Anđele koje vidiš oko sebe.«

Lindsay pogledom prijeđe preko široke terase. »Koliko vas ima?«

»Sto šezdeset dva, od jučer.«

»Ukupno?«

On kimne.

Nije mogla a da se kratko ne nasmije. »Nije ni čudo da me želite trpjeti. Potrebna vam je sva pomoć koju možete naći.«

»Imamo likane«, progunda Damien.

Ona pogleda u stražare poredane po rubovima terase. Zbog njihove

drugačije tjelesne građe mogla ih je prilično lako razlikovati od anđela. Anđeli su bili vitki i gipki, što im je vjerojatno olakšavalo aerodinamiku, dok su likani bili deblji i mišićaviji.

Adrian pogleda u Damiena. »Želim pretražiti područje gdje je Finej napadnut, i mislim da je vrijeme da ponovno posjetim čopor pokraj jezera Navajo.«

Damien kimne i ustane. »Poslat ću izvidnicu da ode prva i osigura bazu.«

»Ne. Potaknut će strah i nepovjerenje, a to nije poruka koju želim poslati.«

»Onda pošalji drugu poruku«, predloži Lindsay. »Pravu poruku, obavijesti ih da dolaziš.«

Oba je anđela pogledaju.

Ona nemarno odmahne rukom. »Ne znam što se zbiva pa možda lupam bezveze, ali zvuči mi kao da ideš nekamo gdje postoji određeni rizik, a ti ne želiš da ljudi koje ćeš posjetiti znaju da ti to smatraš riskantnim. Dakle, neka te vide kako dolaziš. Najavi se. To pokazuje neustrašivost - daješ im priliku da naprave to čega se već bojiš. Ali prvo poslušaj Damienov savjet i pošalji izvidnicu, ali pritajenu. Pretraži područje da oni to i ne znaju. Pošalji ekipu da malo pronjuška okolo prije nego pošalješ poruku da stižeš. A onda prati kako će se ponašati kad to čuju.«

Damien zaškilji. »Likani imaju dobar njuh. Znat će ako ih netko promatra.«

»Onda pošaljite likane kojima vjerujete da će obaviti taj posao.« Na te riječi svi zašute, a ona podigne obrve. »Ne vjerujete nijednom likanu? Zašto ih onda koristite kao čuvare? Da imate neprijatelje na oku?«

Adrian kimne bradom, dajući Damieniu znak da ode.

Lindsay je gledala anđela kako odlazi. »Tako dakle. Sad znam kad treba zašutjeti.«

Adrian ustane. »To je dobar, pametan plan. Veselim se što ću danas i ubuduće imati tvoje savjete na raspolaganju.«

»Laskavče.« Pitala se kamo da ide i što bi trebala raditi dok ga nema. Morala je nazvati oca i malo razmisliti što će učiniti s novim poslom.

On zaobiđe stol. »Bi li pošla sa mnom nakratko?«

»Da.«

Izvukao joj je stolicu, a potom položio svoj dlan u dno njenih leđa. Toplina njegova dlana prolazila je kroz tanku majicu, perverzno joj odašiljući trnce kroz kožu. Poveo ju je do ograde, dalje od drugih. Bila je itekako svjesna njegova ramena koje se stiskalo uz njeno, njegova mirisa koji je bio apsolutno slastan. Da je mogla, uvukla bi nos u pregib njegova vrata i udahnula ga cijelim plućima. Miris njegove kože bio je opojan, zamaman... Poznat.

»Vjeruješ li mi?« upitao je blago, a dah mu je nježno prelazio preko školjke njenog uha.

»Ne poznajem te«, šapnula je, protrnuvši od užitka.

Zaustavili su se na rubu terase.

»U redu onda«, reče tiho i veselo. »Hoćeš li mi vjerovati na riječ?«

Lindsay se okrenula prema njemu. On joj priđe korak bliže, ušavši u njen prostor. Dovoljno blizu da ih je dijelilo svega nekoliko centimetara pa je morala podići glavu kako bi ga pogledala u oči. Pojavila su se njegova krila, zaštitivši ih od znatiželjnih očiju. Promotrla ga je, upijajući prizor njegova mišićavog torza. Njegovi fino oblikovani prsni mišići poticali su duboku, sirovu glad, želju da ih vidi kako se napinju dok prodire u nju. Seksualna želja kipjela joj je ispod kože i činila joj tijelo napetim. Polizala je suhe usnice, a njegovom pogledu to nije promaknulo. Ona kimne.

»Dobro.« Uhvatio ju je, prebacivši jednu ruku preko njenih lopatica, a drugu ispod stražnjice.

Svaki napeti centimetar njegova tijela čvrsto se stisnuo uz nju. Osjećala je kako mu se i ud komeša ispod njenog trbuha, što joj je poticalo bolnu želju među nogama.

Prebacila je ruke preko njegovih ramena. »Adrian... «

»Zapamti ovaj osjećaj«, promrmljao je. »I drži se za mene.«

Skočio je preko ograde.

8. POGLAVLJE

Lindsay je vrisnula kad su se sunovratili. Batrgala se i držala za Adrianov vitki trup, mlatarajući nogama. On pritisne svoje usne o njene sljepoočnice, a ona utihne. Sav strah nestao je iz nje i osjećala je još samo mjesto gdje ju je poljubio. Njegova se krila rašire i oni se vinu u zrak.

»Zbog aerodinamike«, rekao je smireno, »moraš se prestati meškoljiti.«

Ljuta što je nije upozorio, gricnula ga je za vrat. »Nasmrt si me preplašio!«

»Zašto?«

»Bojim se visine!« obujmila ga je nogama.

»Bojiš se pada«, ispravio ju je, usnama mazeći njen obraz. »Nikad ne bih dopustio da padneš.«

Sereš. Već je pala na njega. Lindsay se pitala ima li on uopće pojma kako na nju djeluju njegovi povremeni izljevi nježnosti. Svaki put bi je oborili s nogu. Možda bi se i znala obraniti od takve intimnosti da ju je smatrala taktikom zavodjenja, ali njegovo ponašanje kao da nije imalo neki unutarnji motiv. Njegovi su se postupci činili njemu urođenima... Neodoljivima. Pomisao da se s njom nije mogao ponašati drukčije nego s tolikom nježnošću plašila ju je i više od leta bez aviona. A strah i uzbuđenje bili su moćna mješavina osjećaja.

Zakopavši lice duboko u njegov vrat, držala se za to snažno tijelo, osjećajući napinjanje svakog mišića dok se penjao preko kamenitog brežuljka. Držao ju je čvrsto, toliko da ni zrak nije prolazio između njih, sa sigurnošću i samopouzdanjem koje je umirivalo njenu napetost. Oblivena naletom adrenalina, iz trena u tren postajala je sve toplija, usprkos pro hladnom jutru i golim rukama. Grudi su joj se napele, a bradavice ukrutile.

Kad su skrenuli nadesno majica joj se podignula. Zastane joj dah kad je njegovo golo tijelo dotaknulo njeno. Koža mu je bila vruća, napeti mišići

napinjali su se dok je udarao golemim krilima. Kosa joj je šibala obraze, pa sklopi oči. Vjetar je pjevao nešto slično pjesmi radosti.

Udaranje njegovih trbušnih mišića o njen ravan trbuh bilo je neporecivo senzualno, ritmično stiskanje savršeno je imitiralo kretnje u krevetu. Njegova kruta erekcija stvarala je neodoljiv pritisak zbog kojeg nije mogla ignorirati vlastito rastuće uzbuđenje.

Meškoljila se i trljala o njegov kruti ud.

Spustili su se nekoliko metara. Ona vrisne. On promrmlja nešto nerazgovijetno, žustro, kao da je opominje.

»Budi pristojna«, upozorio ju je, stišćući je toliko da se više nije mogla ni pomaknuti.

»Ti si taj koji se napalio.«

On još čvršće stisne njena prsa o svoja. »Tvoje bradavice dokazuju da nisam jedini.«

Popeli su se uz još jedan brežuljak, a onda jurnuli nizbrdo, glatko sletjevši na malenu, udaljenu čistinu. Lindsay ga nije odmah pustila. Umjesto toga, učinila je ono što je htjela učiniti ranije - pritisnula je nos uz njegovu kožu i udahnula. On prstima prođe kroz njenu kosu, dlanovima joj obujmi glavu i primakne je k sebi.

Isprekidano je disao. »Kako me izazivaš, *tzel*.«

»Bih li se trebala uvrijediti ili uzbuditi kad me nazivaš imenima koja ne razumijem?« Jezikom je prelazila preko njegova bila, a potom ga nježno ogrebla zubima.

Adrian zastenje. »Učini to još jednom i neću biti odgovoran za kamenčiće koji će ti se urezati u leđa.«

»Ajoj.« Odmaknula se od njega. Osvrnula se oko sebe i shvatila da je nije doveo ovamo na tajni randevu. Suho grmlje i kamenito tlo nisu je baš mamili da skine odjeću sa sebe.

»Sentineli i likani imaju jako dobar sluh«, pojasnio je, povrativši svoje besprijeckorno držanje jednim potezom ruke kroz kosu. »Ako želim nasamo razgovarati s tobom, moramo to učiniti dalje od kuće.«

»Što mi to moraš reći, a da ne želiš da oni čuju?«

Njegova se krila rasprše. »Ne radi se o tome što moram reći, već o načinu na koji ću to učiniti. I kako ću te pogledati kad to kažem.«

Ona upitno podigne obrve.

Preletio je preko nje svojim sjajnim plavim pogledom, zadržavajući se na njenim tvrdim bradavicama. Ona zabaci ramena, puštajući ga da gleda.

Adrianov se izraz lica smekšao. »Inače ne dovodim žene u kuću. Likani ne znaju kako protumačiti tvoje prisustvo i pomno me prate, tražeći tragove.«

Lindsay je suzbijala toplinu koja se htjela proširiti cijelim njenim tijelom. Nakon što se cijeli svoj život osjećala neusklađeno s ostatkom svijeta, sad se nalazila negdje gdje joj je bilo udobno, gdje se uklapala. Je li moguće da je njen lonac napokon našao poklopac? »Naravno da ne dovodiš žene tamo. Kako bi im objasnio zašto cijela vojska živi pod tvojim krovom, a čopor vukova vreba uokolo? Osim ako ne postoji još koja poput mene... «

»Ne«, on će nježno. »Sa sigurnošću mogu reći da si jedinstvena na cijelom svijetu.«

»Ali pozvao si me na večeru i prije nego sam ubila zmaja.«

On prekriži ruke, na što se njegovi bicepsi napnu, a ona ga iznova poželi. »Neke stvari jednostavno znaš. Znao sam čim sam te ugledao da te moram dovesti u svoj život.«

»Čak i dok sam bila čovjek, ni po čemu posebna.«

»Uvijek je bilo nečeg posebnog u vezi s tobom, čak i onda.«

Okrenula mu je leđa. Njena sklonost prema njemu munjevito je rasla i nije ju mogla zaustaviti. »Ne vidim kako bih ti mogla biti išta više osim smetnje.«

»Kako si i sama rekla, ne očekuju te. Mogu te iskoristiti kao mamac za vampire. Je li taj odgovor prihvatljiv?«

Lindsay ga pogleda preko ramena. Koristoljubiv je i nemilosrdan, i nije mu to zamjerala. Shvaćala je potrebu da bude takav. Ako je jedini način da bude korisna taj da posluži kao mamac za vampire, onda će to prihvatiti. Nevini ljudi su ginuli. Žrtve s obiteljima, uključujući i nevinu djecu kakva je

i ona nekoć bila. Voljela bi da je netko bio koristoljubiv i nemilosrdan onda kad je trebalo spasiti njenu majku. »Arterija kao mamac? Da, to mi je prihvatljivo. Ali želim znati više o tim anđelima koji su se pretvorili u vampire. I anđelima koji su se pretvorili u likane. Znaš kako se kaže, znanje je moć.«

»Dogovoreno.« Pričekao je dok se nije okrenula prema njemu. »Nedugo nakon što su stvoreni ljudi, dvije stotine serafa poslano je na zemlju kako bi ih promatrali i izvještavali o njihovom napretku. Ti su anđeli bili poznati kao Čuvari. Bili su učena kasta i bilo im je strogo naređeno da se ne miješaju u prirodan razvoj čovjekove evolucije.«

»Trebali su samo promatrati. Kužim.«

»Nisu poslušali.«

Ona se lukavo nasmijala. »I mislila sam.«

»Čuvari su se počeli bratimiti sa smrtnicima, učili su ih stvarima koje nisu smjeli znati.«

»Na primjer?«

»Izrada oružja, umijeće ratovanja, znanost...« Odmahnuo je rukom upadljivo ležernom gestom. »Između ostalog.«

»Pratim.«

»Ratnička kasta poznata kao Sentineli stvorena je kako bi provodila zakone koje su Čuvari kršili.«

»A ti vodiš Sentinele?«

»Da.«

»Znači, ti si odgovoran što su posrnuli anđeli pretvoreni u vampire«, optužila ga je, a srce joj počne brže kucati od ljutnje i užasa.

»Oni *sami* su odgovorni za ono što jesu. *Sami* su donijeli odluke koje su dovele do njihove propasti.« Proučavao ju je onim svojim nedokučivim pogledom. »Da, ja sam proveo kaznu. Oduzeo sam Čuvarima krila. Krila i duše su povezani, a gubitak duša natjerao ih je da piju krv. Ali ja nisam odgovoran za njihove pogreške jednako kao što ni policajac nije odgovoran za zločine koje počini neki prijestupnik.«

»Bolja bi usporedba bila kazneni sustav koji pušta van kriminalce koji su još opasniji nakon odsluženja kazne nego su to bili prije.« Lindsay frustrirano razbaruši uvojke. »Zašto moraju piti krv? Vi ne morate, a oni su nekoć bili anđeli poput vas.«

»Fiziološki su i dalje serafi. Gubitak krila nije ih pretvorio u smrtnike. Ne mogu probaviti hranu koju vi jedete. Izvana nalikujemo smrtnicima, ali nismo isti. Nismo jednako građeni. Vaša tijela stvaraju energiju putem fizičko-kemijskih procesa, mi nismo tako stvoreni.«

Polagano je kimnula. Krila, kao i način na koji su se pojavljivala i nestajala, bila su i više nego dovoljan dokaz njihove različitosti. »A što likani rade? Kako vam koriste?«

»Mogu nanjušiti vampire koji se skrivaju, upadaju im u gnijezda, tjeraju ih u rjeđe naseljena područja gdje će prouzročiti najmanje štete smrtnicima.«

»Rekao si da Sentinela trenutno ima sto šezdeset dva. Ostali su... umrli?«

On duboko uzdahne, prsa mu se rašire i spuste. »Žrtve, da.«

»Koliko ima likana?«

»Nekoliko tisuća od početnih dvadeset pet, jer se mogu razmnožavati.«

»A koliko je vampira poginulo?«

»Stotine tisuća. Ali i dalje su nadmoćni, jer mogu širiti vampirizam na smrtnike brže nego se likani reproduciraju.«

»Dok je vas uvijek isti broj, minus oni koje izgubite putem?« Lindsay je uzbuđeno izdahnula, zapanjena veličinom Adrianove misije. »Zašto posrnuli anđeli-vampiri mogu širiti svoju bolest? Ne razumijem kako je to pošteno.«

»Nemam odgovor na to pitanje. Ako bih trebao pogađati, rekao bih da ima veze sa slobodom izbora. Sloboda Posrnulih da odaberu suzdržati se od dijeljenja vlastite kazne, baš kao što su se trebali i suzdržati od dijeljenja svog znanja. I odabir smrtnika koji su promijenjeni u vampire.«

»Tvrdiš da smrtnici imaju mogućnost odabira.«

»Ima onih koji žele Promjenu. Naročito oni koji su bolesni ili obogaljeni na neki način. Oni koji žele živjeti bez obzira na cijenu.«

Ona protrne. »Tko bi želio tako živjeti? Radije bih umrla.«

Adrian joj priđe korak bliže. Zatim još jedan. »Još bolje pitanje jest tko bi želio tako umrijeti? Većina smrtnika ne preživi Promjenu. Među onima koji prežive, većina postane divlja i mora ih se ukloniti. Posrnuli nemaju dušu. Kad zaraze smrtnike, koji je imaju, Promjena prouzrokuje nepovratnu štetu. Neki sluge mogu preživjeti bez duše, ali većina njih izgubi osjećaj za druge, a kasnije i razum.«

»Zovete ih sluge?« Namrštila se. »Čak je i ta riječ odvratna.«

Povjetarac mu razbaruši kosu, a gusti tamni uvojak padne mu preko čela. Zbog tog neznatnog narušavanja njegova inače besprijekornog izgleda djelovao je mlađim od tridesetak godina, koliko mu je inače davala.

Lindsay je sad bila svjesna kolika je to bila iluzija. Njegove oči, njihove prekrasne nijanse, bile su drevne. Količina vremena o kojoj je tako ležerno pričao njoj je bila nepojmljiva. Stoljeća. Eoni. Pokušati zamisliti prošlost koju je on vidio bilo je gotovo zastrašujuće.

»Tu si,« reče pažljivo, okačivši palčeve o remen hlača, »kako bi kaznio anđele koji su podučili smrtnike onome što nisu smjeli znati... Ali i mene ćeš podučiti stvarima koje inače ne bih znala. Zar se pravila koja su se primijenila na Čuvare ne odnose na tebe?«

»Naučit ću te kako da se bolje obraniš, ali unutar ograničenja svog smrtnog tijela. Ukratko, ništa što ne bi mogla naučiti od nekog smrtnog učitelja samoobrane.«

»Dobro.« Ispustila je dah za koji nije ni znala da ga zadržava. »Sad kad znam osnove, želim ići s tobom.«

On odmahne glavom. »Ne znam s čim imam posla. Dok to ne saznam, preopasno je.«

»Postoji li za mene sigurnije mjesto od onog pokraj tebe?« izazivala ga je.

»Pokraj mene je najopasnije mjesto na kojem možeš biti.«

Iskušenje u koje ju je dovodio to je dokazivalo, ali... »Riskirat ću. Osim toga, već sam spakirana.«

Kad je njegov izraz prešao u arogantan izraz naredbodavca, Lindsay podigne ruku. »Pažljivo promisli,« upozori ga, »prije nego odgovoriš.«

Adrian zastane. Mirnoća koja ga je obuzela bila je apsolutna.

Čim ga je upoznala, znala je da je navikao izdavati naređenja koja su se slušala bez dodatnih pitanja. S njom će na to morati zaboraviti.

»Bit će kako ti kažeš, ili neće biti nikako?« upitao je opasno, ali blago.

Lindsay spusti ruku. »Radim to što radim - ubijam odvratna stvorenja - kako bih osvetila *nekog*. Radim to zbog žrtava, jer one same to ne mogu učiniti. Ako mogu pomoći nekome tko ima lice, prijatelje, život kakvog poznajem... Shvaćaš li? Rekao si da ćeš me usmjeriti, i ovako želim da to učiniš. Želim ti pomoći da pronadeš onog tko je ubio tvog prijatelja.«

»Danas ne lovim.«

»Sereš. Loviš informacije. Želiš vidjeti možeš li nanjušiti nešto tamo gdje ti je prijatelj ubijen. A ako nešto pronadeš, sigurno nećeš samo protrljati dlanove i vratiti se kući. Ne moram biti istrenirana da bih bila od koristi. Već sam dovoljno opasna.«

»Samo kad imaš element iznenađenja na svojoj strani«, dodao je on. »U borbi prsa o prsa bit ćeš mrtva u tren oka. A kad se pročuje vijest o tebi, krenut će u lov. Još nisi spremna za to.«

»Nitko ne može biti sasvim spreman. A kad moje vrijeme dođe, došlo je. Sve se događa s razlogom.«

»Sad je na *meni* red da kažem da sereš.«

»Moraš me povesti sa sobom«, rekla je glasom koji nije dopuštao protivljenje. A onda ga je pogledala onako kako ga je pogledala na aerodromu kako bi privukla njegovu pažnju. Nije se libila upotrebljavati svoje ženske čari sebi u korist.

On se nasmije. Širokim, zavodljivim smiješkom zbog kojeg joj se zaljuljalo tlo pod nogama. »Ne možeš upravljati mnome, Lindsay. I više sam nego sretan što sam meta tvojih zavodničkih vještina, ali ne i ako ćeš se ljutiti kad ti ne osiguraju ono što želiš.«

Tim ju je smiješkom dokrajčio. Elektricitet joj je šibao kroz kožu, dlačice

na vratu su joj se naježile. »Adriane... «

»Ne.« Njegova osmijeha iznenada nestane. »Neću napraviti taktičku pogrešku zbog žudnje za tobom. Moja misija - i prije svega, *ti* - previše ste važni da bih poduzimao takav rizik.«

Nije si mogla pomoći, morala ga je poštovati. Iznenada je osjetila suludu želju da plazi po njemu gola. »I ja imam odgovornosti, Adrian. Znam da ti stvorovi postoje. Voljela bih da to ne znam. Voljela bih da ne mogu osjetiti njihov dolazak. Ali mogu, a s tim prokletstvom dolazi i određena odgovornost. Ali to je ono što se tiče mene. Što se tebe tiče, mogu biti korisna, mogu ti čuvati leđa.«

»Ja sam Sentinel. Mogu se sam pobrinuti za sebe.« Ma koliko čvrst bio njegov glas, smekšala ga je toplina u njegovim nevjerojatnim očima.

»Neću ostati ovdje ako mi ne dopustiš da idem. Djetinjasto od mene, znam, ali to je sve što imam na raspolaganju.«

»Ucjenjuješ anđela.« Ona slegne ramenima. »Tuži me.«

Pojavila su se njegova krila, trzajući se zajedno s mišićem u njegovoj čeljusti. »Mogu te spriječiti.«

»A onda će moj otac napraviti skandal jer sam nestala s lica zemlje i bit ćeš u još većoj nevolji. Hej, nemoj se odmah uzrujavati. Dijelom je bila tvoja ideja da ga obavijestimo. Uostalom, znam da želiš uloviti one koji su odgovorni za ubojstvo i svakim danom trag sve više blijedi. Ne znam imaš li i ti šesto čulo koje ja imam, ali ako ga nemaš, oboje znamo da ih ja mogu pronaći jako brzo. I neće me naslutiti. Za njih sam ja samo prosječna, svakodnevna arterija.«

»Ucjena ima dvije strane, Lindsay. Želim nešto zauzvrat.«

»Oh?« odmah se zainteresirala. Sjaj u njegovim očima bio je previše... trijumfalan, gotovo kao da mu je igrala na ruku.

»Razlog zbog kojeg loviš - taj *netko* koga želiš osvetiti - želim znati o kome se radi.«

»Govorila sam općenito o 'nekome'«, izbjegavala je odgovor.

Adrian ju je dugo proučavao, a onda je rekao: »U redu. Onda ću uzeti

nešto drugo.«

»Što?«

»Ovo...«

Poljubio ju je prije nego je stigla trepnuti, krećući se tako brzo da joj se činilo kao da je propustila cijeli niz kadrova na filmskoj vrpici.

Šokirana, posve se umirila. Položio je svoje usne na njene, njegove čvrste, senzualne usne nježno su pritiskale njene. Takva je nježnost bila neočekivana, s obzirom na snagu kojom je uhvatio njeno lice među dlanove. Jezikom je klizio preko njene donje usnice, a onda kliznuo unutra. Najprije je zadrhtala, a onda zastenjala od tog svilenkastog dodira. Adrian ju je ljubio opuštenošću muškarca koji vodi ljubav bez žurbe, što je bio luksuz za koji ona nikad nije imala vremena. Seks je bio samo potreba koju je trebalo zadovoljiti, nekoliko ukradenih trenutaka kad se osjećala kao čovjek. Nikad nije bio ovako polagano, duboko spajanje. A ovo je bio tek poljubac. Kakav je, zaboga, u krevetu?

Prsti na nogama je zaškaklju. Rukama ga uhvati za remen, držeći se za njega. Iza zatvorenih kapaka upijala je njegov okus i miris, osjećaj njegove blizine. Osjećala je kao da je pronašao način da uđe u nju. Bila je svjesna samo toga. Samo tog osjećaja, kao da prolazi kroz nju poput oblaka...

Lindsay se ljutito odmaknula od njega. »Jesi li ti to upravo ušao *u moju glavu?*«

»Morao sam provjeriti predstavlja li nam tvoja prošlost rizik.« Adrian poliže usnice kao da uživa u njenom okusu.

Ta jednostavna gesta uzbuđivala joj je nutrinu, ali bila je previše bijesna da bi je to poljuljalo. »Pa si narušio moju privatnost kopajući mi po mozgu kako bi pronašao osobne stvari o kojima ja ne želim razgovarati?«

»Da.«

»Jebi se.« Lindsay bi najradije da je mogla ljutito odjuriti, ali bila je zapela tamo gdje su se nalazili. Pitala se je li to cijelo vrijeme planirao.

»Znam koga želiš,« rekao je, »i uvjeravam te, trebat će ti moja pomoć da je uloviš. Definitivno će ti trebati moja pomoć da je nagovoriš da identificira

svoje pomoćnike.«

Zurila je u njega, pitajući se kako je moguće da se istovremeno osjeća povrijeđeno i puna nade. Vidio je napad u njenom umu, vidio je tu amazonku, tu kuju s vatrenocrvenom kosom u uskom kožnatom odijelu. »Nisi prepoznao dva tipa koja su bila s njom?«

»Ima na tisuće vampira s nakostriješenom, obojenom kosom. Čak ni veličina njihova tijela ni etničke karakteristike nisu od velike pomoći ako je sjećanje nagrizeno strahom i tugom, kao što je slučaj s tvojim.« Krila su mu neumorno lepetala, kao da je njena bol utjecala i na njega. »U jednom trenutku tijekom napada, prestala si gledati i počela osjećati. To je ono što najviše odjekuje u tebi - kakav je bio osjećaj gledati kako ti majka nasmrt krvari, kakav je bio osjećaj čekati svoj red.«

Što se nikad nije dogodilo. Na njoj nije bilo ni ogrebotine kad je utekla vrišteći, tražeći pomoć. Šteta koju su joj nanijeli bila je isključivo mentalna i emocionalna. Gledala je kako isisavaju život iz njene majke. Slušala je to grozno podrugivanje. Osjećala pritisak pandži na svom tijelu dok su je pritiskali o pod...

»Ali poznaješ žensku?« navaljivala je, tražeći neki trag. Bilo što što bi joj moglo pomoći pronaći vampiricu odgovornu za događaj koji joj je zauvijek promijenio život.

»O, da. To je Vashti, nema sumnje. Ona je glavna zamjenica vrhovnog vampira.«

»Glavna zamjenica... Takvi vampiri su na čelu? I to nije dovoljno da ih sve istrijebimo?«

»Dovoljno je da ubijemo *nju* i njene pomagače.« Adrianova usta stisnula su se u mračnu crtu. »Ti i tvoja majka zaskočene ste usred bijela dana. Posrnuli su jedini vampiri koji nisu osjetljivi na svjetlost. Mogu podariti privremeni imunitet slugama dijeleći s njima krv, no bilo kako bilo, netko od Posrnulih - ili više njih - naposljetku je odgovoran za napad. Imajući to na umu, pravo je čudo da si preživjela. Trebali su ubiti i tebe, kako bi zaštitili svoj identitet.«

»Ja im valjda nisam bila dovoljna prijetnja. Glup potez s njihove strane.«

Uzbuđeno je izdahnula. Koliko god da je bila ljuta na Adriana što joj je kopao po glavi bez dopuštenja, također ga je željela luđački izljubiti. On je bio ključ kojim je otključala tu misteriju. Sad je znala *tko*, morala je samo otkriti *zašto*.

A onda će ubiti te gadove i zatvoriti to poglavlje svog života. »Dakle, sad kad smo gotovi s ucjenama, idem s tobom.«

»Slušat ćeš sve što ti kažem.«

»Da. Obećavam.« Lindsay stavi ruku na srce. »Kunem ti se.« Adrian je pozove dajući joj znak prstom. »Moramo se vratiti.«

Tijelo joj je brujalo od uzbuđenja i radosti. Pomisli da bi vrlo lako mogla svršiti u letu ako je povede na veće udaljenosti. Kao motoristica koja se pali na vibracije Harley Davidsona. Adrenalin ju je uvijek palio. Adrenalin u kombinaciji s Adrianom bio je pakao. Upijala ga je pogledom, klizila preko njega, od vrha njegove tamnokose glave sve do njegovih bosih stopala... Koja više nisu doticala grubo do.

Bila je gotova.

9. POGLAVLJE

Syre se okrene na stolici prema pomno posloženom prizoru Glavne ulice na koju je gledao njegov uredski prozor. Nalik slici Normana Rockwella, gradić Raceport u saveznoj državi Virginiji postao je moderan kad su u njega pristigli deseci motocikala Harley Davidson i u urednim se redovima poredali uz pločnik. »Adrian je priznao da ju je ubio? Tek tako je to rekao?« Inače melodičan glas njegove zamjenice bio je pun ljutnje i tuge. Vashti je koračala poput životinje u kavezu, a njene čizme s visokom petom ritmično su kuckale po drvenom podu. »Da«, tiho je odgovorio. »Kako ćemo se osvetiti? Što ćemo učiniti?«

»Nemoj ništa učiniti, oče.«

Jezovita smirenost u glasu njegova sina slomila je Syreovo srce više nego bi bijes to mogao. Ustane i okrene se prema svom jedinom živućem djetetu. Torque se vrzmao po mračnom pragu, izbjegavajući nadolazeće zrake sunca koje su padale preko Syreova stola i dijelile prostoriju na pola.

»Nikki želi - *željela* je - mir između nas i Sentinela.« Torqueove privlačne crte lica bile su narušene tugom, rubovi njegovih tamnih očiju crveni, a usta okružena duboko urezanim borama. »Nikad ne bi željela postati uzrokom rata.«

»Tvoja žena nije ovo uzrokovala«, prasne Vash. »Adrian je sam prizvao taj rat.«

Syre je sklopio ruke iza leda. »On tvrdi da ga je ona napala.«

»Jebeno smiješno.«

»Slažem se, ali rekao je da joj je pjena izlazila na usta. Bjesnoća. I nije ju prepoznao - nema pojma da je ubio moju snahu. Kako je to moguće, osim ako njen izgled nije drastično promijenjen? Nikki je nestala na dva dana. Tko zna što joj se dogodilo za to vrijeme. Možda su je otrovali lijekovi.« Pogledao je sina, koji je često bio svjedok užasa koji su određeni ljudski lijekovi znali prouzročiti jedinstvenom sklopu tijela vampirskih sluga.

»Onda se možda ne radi o Nikki«, Vash će brzo. »Možda je to bio netko drugi.«

»Bila je to ona«, grubo je potvrdio Torque. »Osjetio sam kad je iz nje nestalo života.«

Syre kimne, znajući da je veza između vampira i sluge bila dvostruko jača kad je ljubav bila u igri. I on sam duboko je osjećao Shadoeine smrti, ma kolika bila udaljenost između njih. »Što znamo o otmici?«

Torque protrlja lice dlanom. »Ostavili su je na aerodromu oko deset sati. Sazvao sam čopor u ponoć, jer je kasnila da me pokupi u Shreveportu. Viktora smo poslali da je traži. Nikki je nestala, a oko helikoptera se osjećao miris likanskih pasa.«

Pogledavši u Vash, Syre zapovjedi: »Nađite likane. Dovedite mi ih.«

»Mislila sam da nikad nećeš pitati.« Njene žute oči bile su hladne i tvrde poput kamena. Prije pola stoljeća, čopor likana dočekao ih je u zasjedi i ubio njenu partnericu. Sad je u sebi gajila mržnju toliko otrovnu da ju je polako ubijala. »Mogu ih natjerati da nam kažu što im je Adrian naredio.«

»Ako Adrian uopće ima ikakve veze s tim.«

Torque se namrštio. »Tko bi drugi mogao biti odgovoran?«

»To je još važnije pitanje.«

Vash potihom opsuje. S crvenom kosom koja joj je sezala do struka i uskim kožnatim odijelom, bila je utjelovljenje vampirske ljepotice iz popularne fantazije. Nikad nije skrivala očnjake, tvrdeći da su neki smrtnici spremni platiti da imaju takve zube. »Adrian ti je rekao da je on ubio Nikki. Što ti više treba?«

»Motiv.« Syre nakrivi vrat kako bi opustio napetost koja se tamo nagomilala. Pritom iskoče njegovi očnjaci, baš kao što su nekoć krila odražavala njegovo raspoloženje. »U svojoj srži, Adrian je Sentinel. To zvuči prilično jednostavno, ali zapravo nije. On je poput stroja, ima naredbe i od njih ne odstupa. To slijepo pridržavanje odgovornosti njegova je najveća snaga - i njegova najočitija slabost. Neće iznenada postati zao, to nije u njegovoj prirodi. Ovaj napad može biti samo reakcija, ne i prvi korak.«

»Možda su mu se naredbe promijenile«, umorno je dodao Torque.

Vash frkne. »Možda laže. Možda je izmislio priču o samoobrani kako bi zaštitio vlastitu guzicu u cilju da nas razbjesci i natjera da se osvetimo, tako da ima ispriku da nas napadne. Možda nam želi nešto poručiti.«

»Zaboravljate da on i dalje odgovara Stvoritelju«, kiselo će Syre. »A da nam je htio nešto poručiti, okačio bi poruku o Nikkino mrtvo tijelo i ostavio je na mom trijemu. Ne bi ostavljao prostora za nagađanje. Što ja mislim? Netko želi da okrivimo njega. Još gore, on misli da sam ja poslao Nikki k njemu u nekom suludom stanju uma pa imamo obrnutu priču: mi smo krivi zbog Nikkinih postupaka. Tko ima najviše koristi od rata između vampira i anđela?«

»Likani«, Vash je grubo izdahnula i opet počela koračati. Dugonogim korakom brzo je prešla šest metara koji su dijelili jedan zid od drugog, naprijed-natrag, brzinom od koje bi većinu smrtnika zaboljela glava. »Potajno i nespretno, zvuči kao maslo pasa, čini mi se. Ali nisam mislila da oni imaju muda - ili mozak - da se otrgnu s uzice Sentinela.«

Syre se mračno nasmijao. Činjenica da je držao likane u svojoj službi tako dugo svjedočila je o Adrianovom umijeću vođe. Nekako je uspijevaio navesti svaku nadolazeću generaciju da se drži dogovora koji je on imao s njihovim precima.

Do dana današnjeg, Syre se divio vođi Sentinela zbog njegove pronicljivosti. Ograničeni životni vijek likana omogućavao im je da se razmnožavaju. Za razliku od vampira koji su bili sterilni. Ili Sentinela kojima je bilo zabranjeno razmnožavati se. Adrianu su trebali mladi likani kako bi nadopunio svoje redove koji nisu mogli rasti.

»Upamtite,« mračno će Syre, »likani su potekli od kolega Čuvara. U dalekom su srodstvu s nama, prema tome nešto od našeg pobunjeničkog temperamenta sigurno postoji i u njima. I premda su bili tek nešto više od zvijeri kad im je prvi put ubrizgana demonska krv, njihova smrtnost daje im prednost - mi ostajemo isti dok se oni razvijaju.«

»Dakle, neki odmetnuti likan, ili nekoliko njih, namješta rat između nas i Sentinela. Zašto? Masovno samoubojstvo? Njihov jedini razlog za život jest

da služe Sentinelima. U škripcu su.«

»Možda to više ne žele. Nađite one koji su odgovorni za Nikkinu otmicu pa ćemo njih pitati, ali do daljnjeg se suzdržite od lova na Sentinele.«

»Imamo pravo na to«, tvrdila je Wash.

»Učini kako sam rekao, Vashti.«

»Kako ti kažeš, Syre.« Okrenuvši se, izašla je kroz vrata. Kretala se poput pravog lovca, odmjereno i precizno. Syre bi joj povjerio i vlastiti život, baš kao što joj je povjerio i Shadoein u njihovoj originalnoj inkarnaciji. Wash je trenirala njegovu tvrdoglavu kćer, učeći je disciplini koja joj je itekako bila potrebna, a zajedno su njih dvije bile odgovorne za istrjebljenje tisuća demona.

Wash zagrla Torquea prije nego je prošla pokraj njega, potiho mu obećavši da će uloviti gadove koji su mu ubili ženu. Potom je otišla, odnoseći svoju napetu energiju sa sobom. U iznenadnoj mirnoći koja je nastupila nakon njena odlaska, Torque spusti ramena kao da je težina cijeloga svijeta pala na njih. Promijenio je Nikki zato što se zaljubio u nju, podario joj je besmrtnost kako bi zauvijek mogla biti s njim. Zauvijek. Nažalost, besmrtnost je nije mogla zaštititi od Sentinela.

Torque prekriži ruke preko prsa i zagleda se u Syrea. Pogled mu je bio kao rastopljeni jantar. »Ja imam pravo osvetiti Nikki, ne ti ili Wash.«

»Naravno. Ali moram nešto provjeriti, a to je previše delikatan zadatak da bih ga povjerio ikom drugom.«

Ušavši u sobu, Torque se zaustavio kad su vrhovi njegovih čizama sa željeznim vrhovima dotaknuli liniju između sunca i sjene. Njegova brutalno kratka kosa stršala je na sve strane, debeli dredloksi na vrhovima su bili gotovo posve izbijeljeni. Bio je to stil koji je odgovarao i egzotičnim crtama koje je naslijedio od svoje majke i njegovom nabrijanom životnom stilu. Dok je Syre više volio manje gradove koji su privlačili ljubitelje motocikala, na taj način osiguravajući konstantan priljev svježe krvi lokalnim leglima i družbama, Torque je upravljao sve većim lancem noćnih klubova koji su pružali utočište mladim slugama.

Prišavši sinu, Syre ga uhvati za ramena. Bilo je toliko Shadoeinih crta lica na njemu, sve one uobičajene sličnosti između blizanaca. Sada su njegovoj kćeri oduzeti geni zajedno s uspomenama. Nekoć slika i prilika svoje majke, njene inkarnacije sad su nalikovale nečijoj tuđoj lozi. Premda je volio Shadoe usprkos njenoj vanjštini, jednim dijelom sebe osjećao je kao da gubi njenu majku svaki put kad bi se njihova kći rodila s licem neke druge žene.

»Znam da je ovo užasan trenutak,« reče nježno, »ali moram tražiti od tebe da se pritajiš. Osim što je Adrian rekao da ga je Nikki napala, također je rekao i nešto o Fineju što me zabrinjava. Treba mi tvoja pomoć da saznam što se dogodilo u posljednjih četrdeset osam sati.«

»Pobrinut ću se za to.« Torque stavi svoje ruke na Syreove. »Trebam nešto što će me zaokupiti ili bih mogao učiniti nešto što ćemo svi požaliti.«

Syre pritisne usne o čelo svoga sina. Točno je znao kako se osjeća. I on sam jedva je preživio gubitak svoje žene i gubitak Shadoe. Da nije bilo Torquea, njihove bi ga smrti odavno ubile. »Kad proširimo glas da žaluješ u samoći, nitko se neće pitati gdje si nestao.«

Bilo je bešćutno koristiti tugu vlastitog sina u svoju korist, ali nije si mogao priuštiti da propusti savršenu priliku.

Bože, osjećao se tako starim i bezosjećajnim. Toliko starim da nije ni prepoznao mladoliko lice koje ga je gledalo iz zrcala na zidu pokraj vrata. Izgledao je kao da je svega deset godina stariji od Torquea, za koga bi većina ljudi rekla da je u srednjim ili kasnim dvadesetima.

Torque osorno odvrati. »Kako Adrian uspijeva zadržati kontrolu ako gubi ljubav svog života svakih par stotina godina? Kako možeš biti siguran da je normalan? Shadoe nema već dugo, oče. Mora da mu je to sjebalo um.«

»To bi mogla biti istina, da je njemu zbilja stalo. Pustiti je da umre iznova i iznova... Da se nikad ne sjeća svoje obitelji i ljudi koji su je voljeli? To je okrutnost, ne ljubav.«

»Ne znam.« Torqueov je pogled odražavao muku koju je proživljavao u sebi. »Mislim da bih ja učinio sve da mi se Nikki vrati, po bilo koju cijenu.«

»On nije poput nas. Da si ga čuo preko telefona... Bio je tako smiren i

ravnodušan. On je seraf u svakom smislu te riječi. Duša mu je sve. Za njega postojanje nema smisla ako nema duše. Ti kažeš da bi učinio sve, ali ako bi se stvarno našao pred tim odabirom, znam da bi postupio ispravno.«

»Ne možeš to znati. *Ja* to ne mogu znati. Dođe mi da rastrgam svakog Sentinela i likana koji mi se nađu na putu.«

»To je točno ono što je Nikkina smrt trebala prouzročiti - da svi poludimo od bijesa. Moramo biti pametniji. Ako najprije prikupimo potrebne informacije, dalje postupamo precizno, umjesto da gađamo u mraku. Pomisli samo kako bi nam koristilo da produbimo rascjep između Sentinela i likana. Sve što nam treba jest dokaz da su se psi urotili protiv svojih gospodara. To kažemo Adrianu i on će sam obaviti prljavi posao umjesto nas.«

»Što tražim?«

»Znat ćeš kad vidiš. Ako nešto bude čudno, primijetit ćeš.«

»Gdje da počnem tražiti?«

Syre stavi svoje zapešće ispred sinovih usta, nudeći mu snagu krvi Posrnulog da mu pomogne na njegovom putu. Iako je Torque bio nefil i samim time imao prednost pred slugama, i dalje nije bio poput Posrnulih. Pola litre ili litra čiste krvi Posrnulog poništiti će taj nedostatak u idućih nekoliko dana.

Siknuvši dok su se Torqueovi očnjaci zabadali u njegovu arteriju, Syre sklopi oči. »Finej će biti blizu Adriana. Otiđi u Anaheim. Počni otamo.«

»Ne voliš letjeti?« upitala je Lindsay, promatrajući stisak kojim se Elijah držao za naslon za ruke na svom sjedalu.

On je pogleda prekrasnim smaragdnom očima. »Ne baš.«

»Moraš priznati da je privatni avion daleko bolji od komercijalnog.«

»Ne.« Probljedio je kad se avion blago nakrivio. »Ne moram.«

Malčice se nasmijala. Osvrnula se po luksuznoj kabini i rukom prešla preko zagasite kože sjedala u koje se zavalila. Adrian je sjedio koji metar

dalje, unesen u razgovor s Damienom i nekim plavim tipom - Jasonom - koji je bio vraški zgodan, kao što su to, izgleda, bili svi anđeli.

Ponovno je obratila pažnju na Elijahu, koji je sjedio nasuprot nje, s druge strane stola. U avionu. Letjelica je bila gotovo jednako udobna kao i veliki kamper. »Tebe je zapalo da dadiljaš, ha?«

On ju je samo pogledao.

»Žao mi je zbog toga«, reče, uistinu ga sažaljevajući. »Neću ti stvarati probleme.«

»To ti kažeš, ali vidim da Adrian nije sretan što smo te povelili.«

Lindsay dovrši misao umjesto njega. »Što znači da radi pod pritiskom i da ja ipak stvaram probleme?«

Ponovno ju je samo pogledao onim svojim gorljivim očima. Očima lovca, opreznim i ocjenjivačkim.

Znajući da mora ukloniti svaku sumnju u to da im predstavlja slabu točku, rekla je: »Hajde. Poznaješ ga. Znaš da nije tip koji će učiniti nešto što ne želi.«

Elijah je umjesto odgovora samo podigao jedno svoje mišićavo rame.

Ona nasloni lakat na stol i bradu na dlan. »Ne pričaš puno, ha? Mislim da bi mi se mogao dopasti, što zbog činjenice da ti Adrian vjeruje dovoljno da te pušta da mu čuvaš leda, što zbog drugih stvari. Nadam se da ću se i ja tebi svidjeti.«

»S opasnošću se radije suočavam samo u lovu.«

Lindsay je morala malo promisliti o tome prije nego je uopće shvatila što je htio reći. »Misliš da ćeš upasti u nevolju ako se budeš družio sa mnom? Da je Adrian namjeravao biti tako posesivan, ne bi ti dopustio da me dadiljaš.«

U Elijahovo se lice počela vraćati boja kad se počeo više koncentrirati na njihov razgovor, a ne na vlastiti strah. »Postoji velika razlika između toga da mi naredi da se bacim pred metak namijenjen tebi ili da budemo... prijatelji.«

Ponovno se osvrnuvši preko ramena, primijetila je da je Adrian promatra. Odjenuo je po mjeri krojene kaki hlače i crnu košulju za koju je znala da

vjerojatno vrijedi barem jednu njenu mjesečnu plaću. Rukavi su bili podvrnuti, a ovratnik raskopčan, što je otkrivalo taman onoliko maslinaste kože koliko je bilo dovoljno da je očara. Dosad ga je vidjela ležerno odjevenog na aerodromu, polugolog tog jutra, a sad i urbano elegantnog. Naravno, bio je čudesan u svim izdanjima. Toliko ju je opčinio da je jedva mogla skinuti pogled s njega. Adrian je bio taj koji je prvi prekinuo kontakt očima, glatko se okrenuvši natrag prema svojim ljudima.

Lindsay pogleda Elijaha. »Vidiš? Uopće nije posesivan.«

»Dijelimo istu krvnu liniju«, šapnuo joj je. »Ne potječe svo zvjerstvo u nama od demona.«

Na trenutak zatečena tom izjavom, naposljetku je potvrdno kimnula. U Adrianu je definitivno bilo nečeg divljeg, osjećala je kako se komeša ispod površine.

»Nisi iznenađena«, stisnuo je oči. »Rekao ti je što smo.«

Ton njegova glasa bio je tako tih da je istovremeno morala i slušati i čitati mu s usana. Bila je začuđena što uopće može govoriti tako tiho tim svojim dubokim glasom.

»Ispričao mi je skraćenu verziju«, odgovorila je što je tiše mogla. »Premda i dalje nisam sigurna da shvaćam cijelu tu hijerarhiju.

Mislim, očigledno su Sentineli najopakiji, inače ne bi mogli pokoriti Čuvare. Osim ako se Čuvari nisu borili...?«

»Ne znam. Možda se nisu borili onoliko koliko su trebali da su znali u što će se pretvoriti.«

»Kako to misliš, ne znaš? Ne sjećaš se?«

On napući usne. »Nisam bio tamo. Likani nisu besmrtni. Imam samo sedamdeset godina.«

Zinula je. Slika sedamdesetogodišnjaka koju je imala u svojoj glavi bila je *daleko* od sočnog komada koji je sjedio nasuprot nje. Gusta, tamna kosa nije bila protkana nijednom sijedom vlasi, a njegove snažne, privlačne crte lica nisu narušavale bore. »Opa«, reče.

Nastupi tišina. Iznenadjuće, Elijah je bio taj koji ju je prekinuo. »Zašto

ti loviš?«

Lindsay je na trenutak promislila o odgovoru. Bila je to tema o kojoj nikad nije pričala jer bi razgovor o majčinoj smrti značio oživljavanje uspomena na nju. Ali Adrian je sad znao, a u tom novom svijetu u kojem je živjela njena je prošlost bila važna da bi je razumjeli. To je bilo nešto što nije olako uzimala k srcu. Nikad je prije nisu istinski razumjeli, nije shvaćala da žudi za tim da je netko tako prihvati dok to nije pronašla u Adrianu. Duboko udahnuvši, odgovorila je. »Bila sam žrtva vampirskog napada.«

»Ne ti konkretno, inače bi bila mrtva.«

»Član moje obitelji.«

Elijah kimne. »I ja isto.«

»Zato si u ovome?«

Podigao je svoje tamne obrve. »Nije da imam izbora. Ali, da, to me motivira.«

»Da«, uzdahnula je Lindsay. »Ni ja nemam izbora. Mislila sam da imam, ali zavaravala sam samu sebe.«

»Što si ti?«

»Ha?«

»Kako si znala da je ono sinoć bio demon?«

»Ah«, lecnula se. »Ja sam čovjek - *smrtnik* - koji ima lošu sreću, valjda se može tako reći.« Nekoć se pitala kako bi bilo biti u blaženom neznanju poput ostalih smrtnika, ali već dugo nije o tome razmišljala. Nije imalo smisla, jednako kao ni pitati se kakav bi bio njen život da se rodila kao mačka.

»Što vidiš?«

»Ne *vidim* ništa. Osjećam. Kao da me je smrt preskočila, ako ti je poznata ta izreka.«

»Krenula si ravno prema Adrianu čim si ga vidjela. Zbog toga?«

»Ne. Krenula sam prema njemu jer je zgodan.« Uljepšala je tu poluistinu osmijehom, zadržavajući za sebe svoj osjećaj za vrijeme i njegovu

povezanost s Adrianom. »Ja sam također žena, znaš. Heteroseksualna. Zgodni tipovi privlače moju pažnju.«

»Misliš da si slučajno nabasala baš na jedinog anđela na terminalu?«

»Apsolutno. Istu sam stvar rekla sinoć i Adrianu, ali on je imao neko objašnjenje u stilu šest stupnjeva razdvojenosti.«

»Hmm...«

»Tako sam otprilike i ja reagirala, ali što ja znam. Nisam religiozna.«

»Kaže žena koja sad živi s anđelima.«

»Hajde reci«, nasmijala se Lindsay. »Jesi li vidio izraz na Adrianovom licu kad sam sredila zmaja?«

Elijahove su oči veselo zablistale. »Da.«

Avion se počeo spuštati, a ona protrlja dlanove. »Nadam se da ćemo naći onog koga tražimo.«

»Hoćemo«, lice mu se uozbiljilo, poprimivši opak izraz grabežljivca.

»Voliš loviti, zar ne?«

»Da. Naročito ovaj put.« Zjenice su mu poprimile natprirodni sjaj. »Osim što je ubio Adrianova poručnika, taj je vampir odgovoran i za smrt dva likana.«

»Prijatelji?«

»Tako nešto.«

Lindsay se pitala koliko je likana Elijah smatrao prijateljima i zaključila da se vjerojatno radi o malenoj, odabranoj skupini. Zabacila je ramena i glasno izdahnula.

»Jesi u redu?« upitao je on, probljediivši zbog brzine kojom se spuštao avion.

»Bit ću.«

Prvi se put zapravo radovala što će nešto ubiti. I nije se osjećala ni približno loše zbog toga koliko je mislila da hoće.

10. POGLAVLJE

Lindsay je izašla iz aviona, stavila sunčane naočale i osvrnula se oko sebe. »Sveca mu.« Topao dlan smjestio se u dno njenih leđa, nakon čega je začula Adrianovo mrmljanje. »Što je?«

Polagano se okrenula, sve dok nije bila okrenuta licem prema njemu. »Gdje je *tlo*?«

Pista je završavala... u zraku. »Nalazimo se na visoravni.«

»Nemoguće.«

»Moguće.«

»Tko je toliko lud da sagradi pistu na visoravni? Ako pilot ne uspije usporiti, gotovi ste.«

Usne su mu se trznule, a ona poželi ponovno vidjeti njegov osmijeh. »Dođi.«

Poveo ju je do malog parkirališta zračne luke gdje su ih čekala dva ulaštena crna automobila. Jason i Damien sjeli su na stražnje sjedalo prvog vozila, dok se Elijah smjestio na suvozačevo mjesto u drugom.

»Saint George, *ha?*« reče kad joj je Adrian otvorio vrata. »Nikad prije nisam bila u državi Uti.«

»Prekrasna država.« Sjeo je pokraj nje i zatvorio vrata. Automobili krenu. »U južnoj polovici nalaze se prekrasne formacije crvenih stijena.«

»Kamo idemo?«

»Ne daleko. U mali grad po imenu Her-ah-kun.«

Lindsay se namrštila. »Her-ah-kun? Neobično ime.«

Ponovno se zamalo nasmijao. »Piše se '*hurricane*'.«

Uragan. Čovječe...

Odlučnost joj je dala novu snagu. Nadimak tog grada nije mogao biti slučajnost, nakon svega što joj se dogodilo otkako je napustila Raleigh.

Dok su se spuštali prema gradu, Adrian je postajao sve mirniji i šutljiviji,

ali osjećala je kako u sebi prikuplja snagu sa svakim kilometrom koji su prolazili. Njegov najbolji prijatelj bio je mrtav. Ma koliko staložen Adrian izgledao izvana, bilo je očito da taj gubitak duboko osjeća. Njegova ga je bol činila nalik ljudima, po njoj je bio više čovjek nego anđeo. Pitala se gdje je tražio utjehu kad mu je trebala, ili je sve držao u sebi. Okružen anđelima koji bi umrli za njega, i dalje se doimao vrlo usamljenim.

Položila je ruku na sjedalo između njih i krišom dotakla njegov mali prst svojim. Iako izvana nije ništa pokazao, Lindsay je osjetila da ga je to iznenadilo. Čvrsto je stisnuo njenu ruku, i dalje netremice gledajući kroz prozor. Ona prebaci gornju stranu svoje velike putne torbe preko njihovih ruku, skrivajući taj kontakt od odraza u retrovizoru. Kratko joj je stisnuo ruku u znak zahvalnosti.

Neobično dirnuta činjenicom da mu je upravo ona izvor utjehe, Lindsay je razmišljala o bliskosti koja se već razvila među njima. Otvarali su se jedno drugom na način na koji to nisu radili s drugima koje su poznavali mnogo duže. Zašto? Zašto ju je Adrian sinoć htio odvesti kući? Restoran bi bio najpametniji izbor ako je već želio od nje skriti svoje tajne. I zašto je bio tako *intiman* s njom? Tako nježan...

Zašto mu je ona to dopuštala? Zašto nije bila opreznija s njim, kao što je bila sa svima drugima na koje bi nailazila?

Dekoncentrirano je zurila u krajolik pokraj kojeg su prolazili, pitajući se zašto uvijek privlači neobične, čudne muškarce. Zašto se kretala tako brzo ako je bila običan čovjek? Otac ju je vodio k liječniku svaki put kad bi joj curio nos ili je imala blagi osip. Već je mnogo puta bila na rendgenu zubi i kostiju, vadila krv, čak je bila i na CT-u kad je dobila potres mozga nakon što je pala na igralištu kod jednog prijatelja. Nije bilo medicinskog objašnjenja za njene sposobnosti. Ali bila je neporecivo drugačija, a njene anomalije stvarale su bliskost između nje i Adriana. Nije mogla dokučiti je li to blagoslov ili ne.

Sišli su s ceste i ušli u parkiralište pokraj male željezarije. Dok je automobil glatko klizio prema označenom mjestu pokraj automobila u kojem su bili Jason i Damien, Lindsay se osvrnula oko sebe kako bi se malo

pribrala.

»Stigli smo«, reče Adrian prije nego su izašli iz vozila.

Njena se vrata otvore, a iza njih je stajao Elijah, visok i impresivno zastrašujuć. Iako je bio mišićav muškarac sa širokim ramenima, nije bio pregolem, no doimao se takvim zbog svoje prisutnosti. Poput Adriana, i on je bio osoba koju ne biste htjeli naljutiti.

Izlazeći iz automobila, Lindsay je duboko udahнула i promotrila okruženje. Hurricane se doimao poput malenog grada samo s jednom glavnom ulicom. Osim željezarije, tu je bilo i nekoliko restorana brze hrane, jedan supermarket i nekoliko obiteljskih trgovina.

Vjetar joj je vrišteći šibao kroz kosu. Zapanjeno je udahнула i ustuknula, a Elijah je uhvati za ruku kako bi je smirio.

Adrian je bio pokraj nje prije nego je uspjela doći do daha. »Što osjećaš?«

Drhtala je. »Ovo mjesto je krcato.«

»Gnijezdo, možda?« reče Damien, pridruživši im se.

»Ne znam što bi to bilo.«

»Skupina pokvarenih vampira«, pojasnio je Adrian.

Super. Točno ono što je i inače tražila. »Definitivno ih je više od nekoliko.«

Damien pogleda Adriana. »Nisi se šalio. Zbilja je hipersenzitivna.«

Adrian kratko kimne.

Ona se pribere. »Hoćemo li odmah njuškati okolo? Ili čekamo pojačanje?«

Jason je pomno promotri. »Možeš li odrediti njihovu lokaciju?«

Ona kimne, znajući da će je vjetar usmjeriti u pravom smjeru ako mu da priliku. »Što im bliže priđem, to ih jače osjećam. Samo trebam malo lutati okolo.«

»Ne.« Adrian se okrene kao da je to sve što će reći po tom pitanju. »Sad znamo da Fineja nisu slijedili, ušetao je ravno u gnijezdo. Možemo sami

nastaviti dalje tražiti, ne dovodeći je u rizik.«

Lindsay je razmišljala o svom idućem koraku. Suprotstaviti mu se ispred njegovih ljudi za nju nije bila opcija, ali nije ni namjeravala propustiti priliku da pomogne zbog toga što je on smatrao da bi se trebala povući.

Budući da joj bolja ideja nije pala na pamet, odlučila se za jedinu koja jest - odšetala je dalje.

Krenula je prema glavnoj ulici, zaključivši da je cesta po kojoj prolazi najviše ljudi najbolje mjesto za početak. Osim toga, nadala se da će itekako vidljiva lokacija spriječiti Adriana da je zaustavi - ne bi se čudila da to učini. Nije sumnjala u to da je sposoban prebaciti je preko ramena i smjestiti tamo gdje on smatra da je najsigurnija. Bilo kako bilo, osjećala je njegov pogled na sebi. Na njenu sreću ili nesreću, osjetila su joj bila usredotočena na njega koliko i na traženje njihova plijena.

Elijah je koračao pokraj nje. Oči su mu bile skrivene iza sunčanih naočala, ali znala je da pretražuje područje preciznošću grabežljivca. »Za tvoju informaciju, prkošenje obično donosi posljedice.«

»I mislila sam. Ja sam velika cura, mogu to podnijeti. *Ti ćeš biti okej?*«

»Ne bih te smio ispuštati iz vida.«

»Znači, nadrapao si ako podeš sa mnom i ako ne podeš.« Napućila je usnice. »Što misliš da će učiniti?«

Slegnuo je ramenima. »Nisam siguran. Neposluh je obično fatalan, ali pretpostavljam da će prema tebi biti blaži.«

Znala je što želi reći i to je saznanje pojačalo nemir koji je uzrokovao žestoki vjetar. Bila je uvjerenjena da je Adrian sposoban napraviti stvari koje ona nije mogla ni zamisliti, inače ne bi bio vođa Sentinela. Pa ipak, nije ga se bojala - naposljetku, njena sigurnost bila mu je prva na pameti. Ako se bude brinula za posljedice, neće nikamo dospjeti. Jedino što je mogla učiniti jest ono što je uvijek radila - stavljala bi jednu nogu ispred druge i nastavljala naprijed.

Nasreću, takvo joj je razmišljanje sada išlo na ruku. Sa svakim novim korakom, Lindsay je bilo sve ugodnije. Što god Adrian mislio o njenoj maloj

pobuni, ipak joj je dopuštao da ih vodi dalje. Cijenila je to. Značilo je da je spreman priznati da ima mozga u glavi i iskustva u nogama. S obzirom na golemi jaz između njenih sposobnosti i njegovih, njegov iskaz povjerenja mnogo joj je značio.

Dok su ona i Elijah prolazili pokraj slastičarnice, provirila je kroz prozor. Unutra su sjedile obitelji i tinejdžeri, smijali se i jeli, živjeli u blaženom neznanju. Sretni gadovi.

»Imaš curu?« upitala je. »Ili ženu? Djecu?«

»Nemam partnericu.«

Odoljela je porivu da pogleda koliko im je Adrian blizu. Zapravo bi bilo bolje da je sama, jer je skupina zastrašujuće zgodnih tipova u ovako malenom gradu odmah odavala da se zbiva nešto neobično. »Jesi li nju izgubio? Svoju partnericu? Oprosti, ne bih smjela zabadati nos.«

Elijah je pogleda. »Da sam izgubio svoju partnericu, sad ne bih bio živ. Likani izgube svoju snagu kad im umre partner. Brzo potom uslijedi smrt.«

»Oh. Poput vukova? Pravih. Čitala sam da oni imaju jednog partnera do kraja života.«

On se ponovno okrene prema naprijed. »Da.«

»To se događa i ljudima, znaš. Parovima koji su jako dugo u braku. Partner koji preživi obično ne pozivi jako dugo nakon što im umre supružnik. Događa li se isto i s vampirima? I Sentinelima?«

»Vampiri imaju partnere, ali ne do kraja života. Sentineli nemaju nikog.«

»Ah, tako dakle... Puno toga moraju skrivati, a i nije da se mogu miješati međusobno - nema ih dovoljno. Jasno mi je zašto su veze za jednu noć najbolje rješenje u takvim okolnostima.«

»Koliko ja znam, ne prakticiraju ni seks. Točka. Koliko se meni čini, nemaju želju za tim. Uvijek mi se činilo da im je taj nagon ispod časti.«

Lindsay se nasmijala, itekako dobro znajući da Adrian ima seksualni nagon. Praktički mu je to pisalo na čelu. »Možda jednostavno niste njihovi tipovi.«

»Sentineli su uvijek u blizini likana«, tiho je nastavljao. »Čuo bih nešto

od nekog.«

Nepokolebljiv ton Elijahova glasa privukao joj je pažnju, a on je nastavio s nekoliko priča o tome koliko su Sentineli staloženi. Tek je trebala vidjeti Sentinela kako se iskreno smije. Nisu čak ni podizali glas, bilo to iz ljutnje ili uzbuđenja. Ne da je dovoljno dugo bila u njihovoj blizini da bi ih mogla detaljno proučiti...

»Mora da se šališ«, reče.

»Zašto bih se šalio?«

Iznenadila se kad je shvatila da mu vjeruje. Bio je jedan od onih tipova koji nisu govorili gluposti. Što ju je zbunilo. Znala je prepoznati muškarčev interes kad ga je vidjela - da i ne spominje da joj je Adrian izravno rekao kakve su njegove namjere. Što bi drugo mogao htjeti od nje, ako ne istražiti privlačnost koja je postojala između njih?

Stigli su do kraja glavne ulice, tamo gdje je cesta skretala ulijevo i ulazila u dio s više stambenih zgrada. Znakovi su upućivali da je odvojak za Nacionalni park Zion blizu.

»Tražiš li onda svoju srodnu dušu?« upitala je. »Tako funkcionira? Jedna jedina osoba na svijetu i te stvari?«

»Ne. Ne. I ne.«

»Kužim. Nije ovo život za dugoročnu vezu. Tu sam mogućnost davno odbacila.« Vjetar joj je šibao kroz kosu. »Blizu smo.«

On je pogleda. »Bi li objasnila sulude nalete vjetra koji te prate?«

»U mjestu smo koje se zove Hurricane. Što si očekivao?« Bradom je kimmula prema stjenovitom brežuljku preko puta ulice, a onda punom brzinom pojurila preko ceste.

Elijah joj je bio tik za petama. »Likani osjete opasnost u zraku i prije nego je nanjuše«, reče odlučno.

I dalje je smatrala da je njen radar za vrijeme previše osobna stvar koja bi otkrila isuviše toga o njoj. Nije sigurna što bi točno otkrila, ali govorila je nešto što bi radije zadržala za sebe - zasad.

Gurnula je ruku ispod gornjeg dijela svoje putne torbe i dohvatila držak

noža za bacanje. Prošli su pokraj nekakvog spomenika, kamenog stupa s brončanom pločom. Iza njega su se protezale malene kuće poređane u oblik potkove. Starinske kuće iz pedesetih ili ranije.

»Imaš li jednako dobar njuh u oba svoja oblika?« upitala je, pomno pretražujući područje pogledom.

U idućem je trenu nešto udari u bedro, privlačeći joj pažnju na golemog vuka čokoladne boje koji je stajao pokraj nje. Pretpostavila je da je to odgovor na njeno pitanje.

»Opa«, bila je zbilja impresionirana. »Kako si to tako brzo izveo? I gdje ti je odjeća?«

Uputio joj je pogled koji je protumačila kao ironičan.

»U redu«, predala se, ispruživši ruku kako bi dotaknula njegovo krzno da vidi je li mekano ili grubo. Ispostavilo se da je negdje između to dvoje. Blistavo krzno boje kokosa na prsima i šapama bilo je osvježeno bijelim mrljama, pa je ukupni dojam bio prekrasan, kraljevski. »Stvarno si zgodan vuk, da znaš.«

Elijah frkne.

Lindsay nastavi naprijed, primijetivši kako se vjetar iznenada primirio. Gotovo da ga nije ni bilo. Štitio ju je tako što nije raznosio miris likana ili anđela koji su bili u blizini. Na neki je način znala da su anđeli zauzeli gornje pozicije. Nije podizala pogled, ali pretpostavila je da su na brežuljku poviše nje.

»Podrum, čini mi se«, rekla je, na što Elijah puhne, slažući se s njom.

Krenuli su naprijed, kružeći oko potkove. Neka je starija gospođa sjedila u stolici za ljuljanje na natkrivenom trijemu. Osmjehnula se i mahnula im dok su prolazili, očigledno nimalo zabrinuta zbog golemog psa koji je hodao pokraj Lindsay. S obzirom na debljinu stakala njenih naočala, Lindsay je pretpostavila da ne vidi baš dobro. To je bilo jedino objašnjenje - osim senilnosti - zašto nije primijetila vuka veličine ponija.

Ispred njih se pojavila šljunčana staza označena dvjema niskim lampama na postolju od cigle, između dvije kuće. Krenuli su njome oko brežuljka. Na

kraju staze naišli su na iznenađenje - nečiji dom sagrađen u južnjačkom, predratnom stilu s trošnim B&B znakom.

Ledeni povjetarac pomiluje joj stražnji dio vrata.

»Mora da se šališ«, glasno je progundala.

Premda je bilo očito da se kuća više ne koristi za stanovanje, zadržala je dostojanstvo i stil koji nisu bili prikladni za »gnijezdo« vampira. Vrtlar i malo svježije boje bilo je sve što je bilo potrebno da se oživi eksterijer.

Kad su se približili malom otvoru u ogradi od cigli koja je okruživala imanje, golema sjena i lepet krila najavili su Adrianovo ljupko slijetanje tik ispred njih. »Ovo je dovoljno daleko za tebe, Lindsay.«

Ona se namršti. »Bez brige. Drago mi je da sam pomogla.« Njegovo se lice smekša. »Hvala.«

Jason i Damien sletjeli su s druge strane ograde, u prednje dvorište. S desne strane nalazio se brežuljak. Iza njih, na otprilike kilometar, nalazila se cesta i ulica u obliku potkove sa starinskim kućama. S lijeve strane bili su hektari i hektari neobrađene zemlje. Gnijezdo je bilo skriveno svima naočigled. Lindsay nije bila naročito iznenađena. Stvorovi koje je ubijala izvana su obično izgledali normalno. Zastrašujuće normalno.

Držala se otraga, pet-šest metara dalje od ograde. Elijah je sjeo pokraj nje, a anđeli su krenuli naprijed - Adrian u sredini, Jason s lijeve, a Damien s desne strane. Pojavila su se još dva vuka, iznenađivši je. Pitala se odakle su se stvorili, a onda se sjetila dvojice vozača, po jednog u svakom autu. Ili po jedan likan za svakog anđela. Jedan je bio mješavina sive i bijele, a drugi hrđavo smeđe i sive. Oba su lagano dahtala, kao da su jedva kontrolirali napetost.

Pa ipak su sve tri zvijeri okružile *nju*. I ostavile anđele da se sami pobrinu za sebe.

Spustila je ruku i u znak zahvalnosti tiho pomilovala Elijahovu golemu glavu. Druga dva vuka stala su iza njega, dajući mu vodstvo. Micale su mu se samo oči i uši. Iako se njegovo držanje doimalo ležernim, znala je da može eksplodirati u tren oka. Sve karakteristike lovca koje je primijetila na njemu

u ljudskom obliku umnožile su se u vučjem.

Prebacila je pažnju na anđele koji su se približavali kući s raširenim krilima na leđima. To ju je iznenadilo. Zašto se izlagati takvoj ranjivosti ako već nisu letjeli? Jason i Damien mogli bi uteći u zrak, ako uopće mogu okomito uzletjeti, ali Adrian je već bio na trijemu, zarobljen stupovima visokim dva kata i krovom iznad njih.

Adrian uđe u kuću kroz ulazna vrata, dok su druga dva anđela pronašla drugi ulaz koji Lindsay sa svoje pozicije nije mogla vidjeti. Tišina se spustila na cijelo područje. Premještala se s jedne noge na drugu, vrteći nož u ruci, odsutno se igrajući Elijahovim uhom. »Imam jako loš osjećaj u vezi s ovim.«

Vjetar je zavrištao preko prazne ravnice, a sve dlačice na njenim rukama su se naježile. A onda nastane pakao.

Staklo se razbilo kad su sva tri anđela istodobno izletjela kroz zastorima prekrivene prozore, nakon čega je uslijedila horda vampira.

»Jebote! Sranje!«

Rijeka vampira pojurila je prema njoj, navirući preko niskog zida. Lindsay baci nož koji je imala u ruci, pogodivši vampira s pjenom na ustima točno između očiju. Nastavila je bacati jedan nož za drugim, povlačeći se dok su likani jurišali naprijed, stvarajući barijeru kako bi je zaštitili.

Tražila je Adriana u toj masi udova koji su se previjali u bolovima. Čovječe...

Rezao je kroz sredinu... doslovno. Mislila je da su njegova krila ranjiva? Bila su *smrtonosna*. Mahao je njima kao mačevima, rezao udove i torza fatalnom preciznošću. Pogled joj je bio okovan prizorom njega i druga dva anđela. Krila su im lepršala poput velikog ogrtača, širila se i potom glatko stiskala oko njihovih tijela. Goruća žeravica svladanih vampira letjela je oko njih u svjetlucavim oblacima. Nije mogla skinuti pogled s njihovog jezovito ljupkog, sablasnog plesa.

Trgnula se začuvši visoki krik i okrenula natrag prema likanima. Neka vampirica sa samoubilačkim namjerama zakačila se za stražnji dio Elijahova vrata. Odoljevši njegovim nasilničkim naporima da je skine sa sebe, kučka s

divljim pogledom u očima držala se za Elijaha čak i dok se ovaj bacao na leđa i vrpolio, pritiskujući je o do ispod sebe.

Lindsay luđački počne tražiti druga dva likana i primijeti da su usred borbe. Skupivši hrabrost, ubacila se usred tučnjave. Neki vampir jurnuo je ravno prema njoj, provjeravajući tko će prvi odustati. Znajući da će promjena smjera oslabiti snagu njenog udarca, krenula je ravno naprijed s bodežom u ruci. Ubola ga je ravno u srce, a onda iskoristila držak kako bi se oslonila o njega, preskočila preko njegova ramena i sletjela na drugu stranu.

Nastavila je dalje bez zaustavljanja, skočivši prema naprijed u trenutku kad se Elijah uspravio. Šakom je udario u čeljust vampirice koja popusti uz bolesni zvuk lomljave. Otkočena od Elijaha kojeg je čvrsto stiskala, vampirica leđima udari o tlo. Elijah joj priđe režući na nju, ugrize je za grlo i otrgne meso sve do kralježnice. Lindsay ju je dokrajčila nožem posred čela.

Od brda je odjeknuo prasak puške i odzvanjanje odbijenog metka.

Okrenula se. Neka je žena stajala na stepenicama kuće sa sačmaricom u ruci i ponovno je punila. Naciljala je Adriana i povukla okidač. Iako je sve u njoj odjekivalo da ga upozori, Lindsayna pluća su se zakočila zbog čega nije mogla zaurlati upozorenje koje je treštalo u njenom užasnutom umu.

Adrian zamahne jednim krilom, odbijajući metak snažnim udarcem poput metala o metal.

Puška nestane iz ruku vampirice i pojavi se ispred Lindsaynih nogu.

Lindsaynom mozgu trebalo je pola minute da potpuno shvati što se zbiva. Potom je dohvatila oružje i napunila ga, pucajući na vampira koji je navalio na jednog od vukova. Ispalila je još šest metaka, pružajući zaštitu likanima. Nakon što je ispalila posljednji metak, zamahnula je puškom kao palicom, udarivši vampira koji je pokušao ustati s poda po kojem se prosuo.

Riskirajući pogled prema kući, potražila je Adriana.

Bio je okružen sa svih strana i rasturao je. Ali ženska na trijemu nabavila je još jednu sačmaricu - ovog puta skraćenu - i naciljala u njega...

Lindsay jurne kroz otvor u ogradi, izbjegavajući leteća tijela, probijajući se kroz hrpe pepela. Jedan joj vampir doleti s desne strane, a ona čučne i

izbjegne ga, iznenadivši samu sebe vlastitom okretnošću. Dohvatila je posljednji nož za bacanje koji joj je ostao u torbi i pripremila se da ga baci.

Cijev puške okrene se prema njoj.

Lindsay dohvati najbližeg vampira i gurne ga ispred sebe. Sačmarica opali zaglušnim praskom.

Vampir se zatresao. Strašna bol širila se kroz podlakticu kojom ga je držala oko struka. Pala je na koljena zajedno s oblakom pepela, a vampir se raspadne.

Tri likana jurnu uz stepenice i napadnu strijelca. Lindsay je vapila za zrakom, ali od boli nije mogla disati. Odvratila je pogled, bojeći se pogledati u ruku.

Vampir dogalopira na sve četiri iz mračne jame iza ulaznih vrata i skoči prema Adrianu. Ona ga sredi posljednjim nožem kojeg je i dalje stiskala u neozlijeđenoj ruci. Njegov se pepeo prospe po požutjeloj tratini prepunoj korova u trenutku kad je Adrian šakom udario u zapjenjenu gubicu bijesnog vampira.

Onesviješteni vampir udari o tlo. Sekundu poslije, Lindsay mu se pridruži.

11. POGLAVLJE

Lindsay se probudila u zamračenoj sobi. Treptala je i polako se budila, malo-pomalo pokušavajući pojmiti gdje se nalazi. Obrazom je dotakla hladan pamuk jastučnice i ugledala Adriana. Sjedio je lijevo od nje u okrugloj stolici s niskim naslonom pokrivenim srebrnim damastom. Bio je gol, izuzevši široki donji dio bijele pidžame i što god da je imao ispod. Netremice ju je promatrao, usta izravnanih u ozbiljnu liniju. Iako nije pomicao ni mišić, osim što je treptao, osjećala je da u njemu divlja uragan.

»Bok«, protisnula je kroz suho grlo. Mora da je previše iscrpila tijelo. Uvijek se osjećala kao da ju je kamion pregazio kad bi se naprezala preko vlastitih granica.

On posegne za staklenim vrčem vode na stoliću pokraj kreveta i nalije veliku količinu u pripremljenu čašu. Potom ustane i pomogne joj da sjedne, namjestivši joj par jastuka iza leđa prije nego joj je pružio vodu.

Ona je prihvati, zahvalno se osmjehnuvši. Na lijevoj podlaktici imala je debeli jastuk od bijelih gaza i povoja. Ispod njih osjećala je tupu bol. Slistila je cijeli sadržaj čaše i vratila mu je.

Dohvatio je telefon pokraj nje i stisnuo tipku, pozivajući poslugu u sobu. Shvatila je da se nalaze u hotelu. Prozori s desne strane kreveta bili su visoki barem dva kata, a preko njih su bili navučeni svjetloplavi zastori. Pokraj nje nalazio se veliki prostor za sjedenje i golemo kućno kino u podnožju kreveta. S obzirom na veličinu i raskoš sobe, kao i veliki klavir koji je vidjela kroz otvorena vrata koja su vodila u dnevni boravak, bili su u... »Las Vegas ?« upitala je.

Kimnuo je i odložio telefon. Napunio je još jednom čašu vode i pružio joj je.

Ona izdahne. »Koliko sam dugo bila u nesvijesti?«

»U Hurricaneu smo bili prekjučer.«

Ajoj. »Jesu li svi okej?«

Probadao ju je pogledom. »Ti si jedina ozbiljnije stradala.«

»To je dobro.«

»Vraga je dobro«, zarežao je, a glas mu je odjeknuo sobom poput groma, pretresavši svaku pokretnu stvarčicu. »Rekao sam ti da se ne mičeš.«

Evo ga. »To je bio i plan. Sve dok vampirica na trijemu nije uperila sačmaricu u tebe. Onda više nisam mogla stajati na mjestu.«

»Zašto, dovraga, nisi?«

Bože, baš je bio seksi tako ljut. Nikad ga nije vidjela drukčijeg osim pribranog, ali sad je bilo očito da je bijesan. »Zato što ti je netko trebao čuvati leđa. Svi drugi imali su pune ruke posla. Nisam mogla riskirati da sve padne na tebe i tako im omogućiš da te dohvate.«

»Preživio bih.«

»Ne znaš to! Sam si mi rekao da ste i vi imali žrtava. Nisi neuništiv. Nisam htjela samo stajati tamo i gledati te kako umireš.«

Ako na svijetu ima imalo milosti, nikad više neće morati gledati dragu osobu kako umire.

»Pa si odlučila da je bolje da ja gledam *tebe* kako umireš?« *Ponovno...*

Neizgovorena riječ podmuklo se i neobjašnjivo uvukla Lindsay u glavu. Lecnula se i dlanom pritislula sljepoočnice koje su je iznenada zaboljele. Adrian uzme čašu iz njene druge ruke - ruke koja bi trebala biti preslaba da bi je uopće držala - i sagne se kako bi je poljubio u čelo. Bol se povukla poput oseke.

»Kad bi barem mogao prodavati taj lijek u bočicama«, promrmljala je.

Sjetivši se nindža/Matrix skoka preko vampira, samu je sebe preplašila vlastitom odlučnošću. Gdje je, kvragu, *to* naučila?

»Izludjet ćeš me.« Iako mu je glas ponovno bio nježan poput svile, nemir u njemu nije se stišao. Uspravio se.

»Možeš li rastvoriti zastore?«

Adrian stisne tipku na noćnom ormariću i zastori se razmaknu, otkrivajući oblačno nebo i sitnu kišicu. U Las Vegasu. Čak je i u tom pustinjском gradu

ponekad znalo kišiti, ali u to doba godine... ?

Pogledala ga je, znajući da njegovo raspoloženje ponovno utječe na vrijeme, što je onda utjecalo na nju. »Stvarno si bio zabrinut.«

Položio je dlanove na svoje vitke kukove, pokazujući cijeli svoj savršeni torzo i zamamne bicepse. Pojavila su se i njegova krila, šireći se u ljupkim valovima. Bio je prokleta predivan. Tako snažan i ponosan. Neodoljivo opojan. Željela se kotrljati s njim u blaženoj ošamućenosti, udisati taj miris koji ju je izluđivao.

»Kad si pala na tlo...« grubo je izdahnuo, a trepavice su mu se spustile kako bi prekrile iznenadan bljesak u njegovim sjajnim očima. Ruke prekrížene preko prsa, razbarušeno perje, nemirni pokreti mnogo su govorili. »Da, bio sam zabrinut.«

»Ne bi se trebao toliko brinuti. Ne poznaješ me.«

»Reci to sebi. Riskirala si svoj život radi mene.«

Imao je pravo. Golemi strah da će ga izgubiti potaknuo ju je da krene na vampiricu sa sačmaricom. Za bilo koga drugog to bi bilo samoubojstvo, naročito za slabog čovjeka. Ali on je bio... Pa, bio je neprocjenjiv.

U tako kratkom vremenu pružio joj je osjećaj da nekamo pripada. Poznavao je ono najbolje i najgore u njoj, i nije ju osuđivao. Koliko god da ju je otac volio, Eddie Gibson nije znao istinu o tome što je vidjela onog dana kad joj je majka umrla, kao ni da je zbog toga počela loviti.

Lindsay odbaci prekrivač i prebaci noge preko kreveta. Svoje *gole* noge. Skamenila se, shvativši da na sebi ima samo prugastu majicu s naramenicama i bokserice. Iako je bila pristojno pokrivena, iznenada shvati da itekako mora otići pod tuš, oprati zube, depilirati noge. »Moram se osvježiti...«

Klik s ključanice bio je znak da je Adrian već izišao iz sobe.

Vash je jurišala kroz šumu, probijajući se kroz prošarane sunčeve zrake oko ogoljenih čempresa. Ispred sebe je čula teško i isprekidano disanje likana koje je ganjala. Sa strane, trojica kapetana Posrnulih jurišala su prema

naprijed, koncentrirani kao i ona. Grmlje im je šušalo pod nogama dok su prelazili kilometre u roku od nekoliko minuta, plamen osvete palio je njihove vene. *Treba mi samo jedan...*

Jedan od njih reći će joj ono što je trebala znati o Nikkinoj smrti.

Čula je kako je jedan posrnuo, a zatim pao. Likanov frustrirani povik izmamio joj je osmijeh. Posegnuvši rukom preko ramena, dohvatila je dršku svoje katane i izvukla je iz korica koje su joj visjele preko leđa. Šaputanje oštrice o korice paralo joj je uši, a znala je da isto čini i likanu. Srce joj iznenada brže zakuca, a očnjaci iskoče van u iščekivanju.

Preskočivši preko palog bora, još mu se više približila - dovoljno blizu da nanjuši strah ispod prirodnog mirisa likana. Bio je to njen omiljeni miris, sladi čak i od mirisa njihove krvi.

Udarac slijeva ulovio ju je potpuno nespremnu.

Vash udari o deblo obližnjeg drveta, mač joj ispadne iz ruke i divljački poleti kroz ostatke vegetacije na šumskom tlu. Golemi stari bor zadrhti, a lišće počne padati pokraj nje poput kiše.

Omamljena zasjedom, trebalo joj je nekoliko trenutaka da uopće pojmi tko joj prijeti. Crveni vuk jurišao je prema njoj prije nego je uopće stigla dohvatiti mač.

Mogla se samo pripremiti za udarac i moliti se da je ne ubije.

A onda će ga srediti.

Adrian je stajao pokraj prozora s kojeg se pružao pogled na glavni bulevar u Las Vegasu i borio se s uskomešanim osjećajima koje ne bi smio osjećati. Kad su se vrata iza njega otvorila, okrenuo se, očekujući Lindsay. Umjesto nje, zatekao je Raguela Gadara kako ulazi u penthouse apartman kao da je njegov - a i bio je. Svjetski poznati hotelski resort Mondego bio je u vlasništvu tog arkandela. Usprkos tomu, Raguel je bio daleko ispod Adriana u anđeoskoj hijerarhiji. Trebao bi pokazivati više poštovanja. »Raguel.«

»Adrian. Vjerujem da ti je udobno.«

»Znao bi da nije.«

Arkandeo je na trenutak oklijevao, a zatim spustio glavu s očekivanim poštovanjem. Osmijeh mu je bio očaravajuće bijel, uokviren kožom glatkom i podatnom poput najfinije mliječne čokolade. Na njegovim je sljepoočnicama bilo svega nekoliko tankih sijedih uvojaka, ali taj izdajnički znak bio je samo trik kojim je prikrivao svoju besmrtnost. Za razliku od Adriana, taj je arkandeo prihvaćao svu pažnju koju su mu mediji poklanjali.

Raguel izvuče cigaru iz džepa i ponudi je Adrianu.

»Ne.«

Arkandeo se široko osmjehne. Bio je odjeven u lagane i široke lanene hlače, ali njegov izgled opuštenog muškarca bio je krinka koliko i njegova sijeda kosa. Poput ostalih šest arkandela, Raguel je bio intenzivno, nemilosrdno ambiciozan. »Onaj sluga kojeg si poveo sa sobom... Bolestan je.«

Pjena na ustima. Crvene oči. Ludilo. Zaraženi su bili poput zombija. Gnijezdo je bilo djelomično ispunjeno njima - zaraženi su živjeli zajedno sa zdravima. Adrian je ispitao vampiricu sa sačmaricom, pitao ju je tko je odgovoran za napad na Fineja dan prije. Koliko Posrnulih se napilo njihove krvi? Samo nekoliko njih iz gnijezda bilo je osjetljivo na svjetlost. Ostatak skupine, otprilike stotinu njih, mogao je napadati i usred bijela dana.

Žena se dugo smijala, vapeći za zrakom. A onda je, pogledavši ga žutim očima punim zlobe, prosiktala: »Kakav je osjećaj kad te love, Sentinele? Bolje ti je da se na to navikneš.«

Na kraju mu ništa nije otkrila. Otkinuo joj je glavu, dok ga je izjedala frustriranost i strah zbog Lindsay. Prizor kako se ruši na tlo slomio je nešto u njemu. Nije se sjećao ničeg što je učinio od trenutka u kojem se ona srušila i onog u kojem je zaključio da će preživjeti. Ako Lindsay Gibson umre prije Syrea, ciklus Shadoeinih reinkarnacija će se nastaviti, što znači još jednu rundu čekanja na njen povratak i tupilo koje je dolazilo s tim u paketu. Ali ne samo to. Prizor kako Lindsay pada potaknuo je neku drugu vrstu užasa. Upravo ju je otkrio, tek ju je počeo upoznavati, tek je počeo zamišljati nekoliko godina lova s njom pokraj sebe. Suočen s nestankom nebrojenih

mogućnosti koje su ležale pred njima, naletio je na pakao kao nijedan drugi.

Strah. To je osjetio. Isprva ga nije prepoznao jer ga nikad prije nije iskusio. Sad ga je poznao jer ga je proživio kroz Lindsayno sjećanje, osjetio je čisti užas koji ju je cijelu sledio. Ono čega se sjećala vezano uz majčino ubojstvo bila je noćna mora sposobna izopačiti odrasle umove, a kamoli um petogodišnjeg djeteta - krvavi piknik, majčini krikovi da se smiluju njenom djetetu, sunčano ljetno poslijepodne uništeno dječjim vriskom. Slike grimizne krvi koje kapaju s vlasi trave i dodir pandži koje su joj kidale kožu bili su tako živopisni u njenom umu da su se urezali i u njegov.

Bilo je gotovo čudesno da je Lindsay Gibson uopće sazrela u ženu kakva je sad - snažna i lucidna, odlučna i suosjećajna. Bila je to jedna od velikih životnih ironija, da je žena koja je predstavljala njegovu propast ujedno bila zaslužna i za povratak jednog malenog dijela njegove izgubljene vjere. Dokazala je da je iskupljenje uvijek moguće, ma kako strašne bile okolnosti, ma kako malenima se izgledi činili.

I tako je, dok mu je srce lupalo od straha, sjeo pokraj nje na stražnje sjedalo automobila i oprezno podigao njeno nesvjesno tijelo u svoje naručje. Ozlijeđena ruka ležala joj je preko prsa, kost je virila, a tetive bile oderane. Meso je bubrilo kad je krv koju je istisnuo iz reza na svom dlanu učinila svoje, iscijelila rasparano tkivo i popravila ono što je uništio prasak metka iz sačmarice. Da ju je direktno pogodio, ne bi joj mogao spasiti ruku. Ne bi joj mogao vratiti izgubljeni ud, mogao je samo zacijeliti ono što je još bilo živo.

Riskirala je svoj smrtni život za njegov.

»Nije to prvi zaraženi sluga kojeg sam vidio u posljednje vrijeme«, reče Adrian ponovno se usredotočivši na Raguela. »Moram otkriti što nije u redu s njim i koliko se bolest proširila.«

»Možda je vampirima konačno odzvonilo. Jahve voli svoje pošasti.«

»Pomislio sam na to i ne mogu to još isključiti, ali mislim da je veća vjerojatnost da pokušavaju riješiti svoju osjetljivost na svjetlost nekom novom drogom koja ima užasne nuspojave. U tom je gnijezdu bilo previše sluga koji su mogli podnositi sunčevu svjetlost.« Druga mogućnost je bila ta

da je Syre poslao velike količine krvi Posrnulih u Hurricane. S obzirom na malenu udaljenost između gnijezda i čopora pokraj jezera Navajo, i to je bila veoma realna mogućnost. Ali takva nagađanja nije htio podijeliti s Raguelom sad, a možda ni nikad.

»Želiš li da mu testiram krv?« Sjaj gramzivosti u arkandelovim tamnim očima negirao je altruističnu narav njegove ponude.

»Da.« Adrian je namjeravao temeljito testirati krv kod kuće, ali još ga je čekao put do jezera Navajo. U međuvremenu, trebali su mu odgovori i to odmah. Iako je već dokazano da je Finej stradao u vampirskom napadu, i dalje je bilo nužno dovršiti smanjenje likanske populacije koje je poručnik započeo.

»Pobrinut ću se za to. Ako ti mogu još kako pomoći, samo javi.«

Adrian podigne obrvu. »Već pomažeš.«

»Isplati se biti koristan«, Raguel se zagonetno nasmije.

»Imat ću to na umu. Još nešto...?«

Uz blago podrugljiv naklon, arkandeo ode a da nije dobio ono po što je došao.

Adrian je zurio u vrata nakon što su se zatvorila, znajući da je Raguel došao samo zbog jedne jedine stvari: da vidi Lindsay. Da vidi Adriana s Lindsay. Da vidi koliko ga je ranjivim ona činila. Sam razgovor mogli su obaviti preko telefona.

Vampiri nisu jedini koji mogu nanjušiti krv i kružiti oko nje kao lešinari.

Ravno iz tuša, Lindsay je stala ispred žarko rasvijetljenog velikog ogledala i proučila podlakticu. Okrećući je lijevo-desno, primijetila je svjetlo-ružičastu nijansu glatkog mesa. Iako je izgledalo nježno, mišići i tetive ispod njega bili su dovoljno jaki da ipak uspije oprati kosu. Prste i šaku spretno je savijala uz samo malo dodatne snage.

Ruka joj se *regenerirala*. Jebeno čudo.

Izašla je iz kupaonice umotana u ručnik... i pronašla dar svog dragog kako je čeka na krevetu - svilenkastu pidžamu boje šampanjca i veliki kućni ogrtač iste boje.

Svilenkaste tange iste boje bile su točka na i.

Dugo je promatrala taj aranžman, a onda skinula ručnik sa sebe i odjenula se. Nije se mogla boriti protiv naleta želje koji je potaknuo dodir svile na koži, ali umirivala ga je svime što je znala i onim što nije. Adrian je bio krajnje kompliciran, a njoj je bilo i više nego dovoljno komplikacija u životu.

Zavezavši ogrtač oko sebe, otišla je do vrata i ušla u dnevni boravak. Ukopala se na mjestu vidjevši koliko je golem. Osim velikog klavira, bila je tu i potpuna kuhinja, blagovaonica i stol za biljar. Kroz staklena vrata uočila je i unutrašnji bazen.

»Hrana je tu«, reče Adrian privlačeći njen pogled prema mjestu na kauču gdje je sjedio. Njegove blještavobijele hlače bile su u kontrastu s plavim nijansama tkanine namještaja. Dražesno erotično podignuo je noge na stolić od stakla i mahagonija, prebacivši gole gležnjeve jedan preko drugog. Ustao je kad je ušla, prešavši pogledom preko nje kao vrućim dodirom.

Bio je tako nalik čovjeku... Da nije njegove nevjerojatne ljepote i senzualne elegancije.

Lindsay se uputila do stola u blagovaonici i podigla ovalne poklopce s tanjura, jedan po jedan. Palačinke, jaja, slanina i kobasice, šunka, prženi krumpirići, sok od naranče i kava. Gozba za dvoje, samo što on neće jesti. Ona će, međutim, pojesti svaki zalogaj. Uvijek bi pojela za cijelu vojsku nakon takvih borbi.

»Izgledaš prekrasno«, promrmljao je kad je ponovno sjeo na svoje mjesto i dohvatio iPad koji je ležao na jastuku pokraj njega.

Ona sjedne i dohvati vilicu. »Hvala. I ti.«

Njegova tamna glava nagne se u znak zahvalnosti.

»Zašto smo tu?« upitala je, razmazujući maslac po palačinkama.

»Reorganiziramo se.«

»Hoćeš reći da vas ja zadržavam.«

Pogledao je prema nečemu što je bilo na ekranu. »Ne.«

»Hvala ti što si mi sredio ruku, kako god da si to učinio.«

»Nema na čemu. Ali ako se ikad više zbog mene dovedeš u opasnost, pobrinut ću se da to požališ.«

Uputila mu je pogled koji on nije vidio, potajno se pitajući je li posve poludjela. Nijedna prisebna, moderna žena ne bi slušala takva šovinistička sranja i u njima čula senzualne prijetnje. Ali ona jest, a neki primitivni zabludjeli gen u njoj natjera cijelo njeno tijelo da na te riječi protrne. »Nemoj mi prijetiti.«

»To nije prijetnja. Neću te izgubiti. Već sam previše toga izgubio.«

Lecnuvši se, sjetila se da je upravo izgubio prijatelja koji mu je bio poput brata, pa promijeni svoj uvrijeđeni stav. Boreći se da pronađe nešto čime bi ispunila iznenadnu prazninu, mučila se i naposljetku protisnula bijedno »Hvala ti na odjeći.« Kad joj se konačno upalila lampica, dodala je: »Lijepa je.«

»Drago mi je da ti se sviđa«, rekao je, previše neutralno. Njegova se samokontrola doimala apsolutnom, ali blago zavijanje vjetra vani i uporna kiša poručivali su joj suprotno.

Lindsay nije mogla podnijeti njegov nemir. Bila je zbrkana koliko i on - *ranjiva* - ali, za razliku od njega, ona to nije mogla sakriti. A nije mogla dopustiti ni njemu da to skriva. Znao je njene tajne, i morala je nekako zadržati taj otvoren odnos koji su ranije postigli. »Iako to očito nije odjeća prikladna za javnost. Ostavljaš me tu?«

Ne podigavši pogled, odgovorio je: »Odlazimo sutra. Zajedno. Dotad, moraš jesti i odmarati

se.«

»Nije baš prikladna ni za odmaranje.« Prelila je sirupom palačinke i počela jesti.

On podigne glavu kako bi je promotrio. »Zar nije udobna?«

Progutala je. »Jasno da jest.«

Adrian upitno podigne obrve.

»Također je jako senzualna«, ubola je kobasicu vilicom. »Dizajnirana tako da bude seksi i onome tko je nosi i onome tko je gleda. Ali čujem da anđeli nisu kao mi smrtnici, u seksualnom pogledu, pa možda nisi razmišljao na taj način kad si je kupovao.«

Jako smireno, on ugasi iPad i odloži ga pokraj sebe. »Razgovarala si s Elijahom. Radije bih da pitanja postavljaš meni.«

»E, vidiš, u tome je problem. Ne znam što bih pitala.« Odgrizla je kraj kobasice s većim užitkom nego što je bilo potrebno.

»Možda zato što se nemaš oko čega raspitivati.«

»Sumnjam«, rekla je, žvačući. »Zavlačiš li me? Možda si me pokupio jer ti je trebala ženska pratnja zbog medija ili pratilja za spoj na nekom eventu koji te čeka. A onda sam te ja iznenadila sa zmajem i sad više ne znaš što bi sa mnom.«

On prisloni lakat na naslon za ruku i smjesti se na kauču, još bolje pokazujući svoje tijelo. Možda je anđeo, ali svjestan je svojih atributa i njene slabosti na njih, i nije se libio iskoristiti i jedno i drugo. »O, znam ja dobro što bih s tobom.«

»Ali nisi to učinio one noći. I očito to nisi radio već jako dugo - ako ikad.« *O Bože*. Uzbudila se pri samoj pomisli da je nevin. Pomisao da podučava muškarca kao što je Adrian - stvari koje bi ga mogla naučiti...

»Dakle,« promrsio je, »činjenica da nisam promiskuitetan ti smeta?«

»Ha!« Lindsay uperi nož prema njemu. »Postoji velika razlika između uvidavnosti i celibata.«

»Možda celibat postoji zbog uvidavnosti.«

»To je tvoj odgovor?«

Proučavao je nokte na prstima desne ruke. »Nisam znao da postoji pitanje.«

»U redu, evo jednog. Je li anđelima zabranjeno seksati se?«

»Ne.«

Zaškiljila je. »Ima li istine u glasini da je vama požuda ispod časti?«

»Što ti misliš?«

»Mislim da *ja* želim biti ispod tebe. I mislila sam da idemo prema tome - polako - ali naslućujem da ima dosta toga što ne znam.«

Polizao je donju usnicu, a ona se cijela rastopila kao da je nju liznuo. »Prijeđimo onda na to, odmah.«

Lindsay je obrisala usta ubrusom koji je držala u krilu i odmaknula se od stola. Krenula je prema njemu namjerno polaganim i provokativnim korakom. Dohvatila je opasač svog ogrtača, prstima klizeći po svilenom čvoru, odmotavajući ga. Kad je stigla do stolića, pustila ga je da padne na pod. Osmjehnula se kad je Adrianu zastao dah. On se uspravio, položio stopala čvrsto na pod i otkrio cijelu dužinu svog ukrućenog uda. Sam čin zavođenja bio je uzbudljiv, ali njegov fizički odgovor podigao je njenu tjelesnu glad na sasvim novu razinu.

Povlačila je nemirnog tigra za rep, a sudeći prema nepomućenoj, lakomoj gladi u njegovu pogledu, Adrian je bio spreman da udari. I ugrize.

Nagnuvši se nad njim, Lindsay se namjestila jednom rukom na naslon kauča i pustila gornji dio pidžame da se rastvori. Kad mu je pogled tamo poletio, iskoristila je trenutak njegove nepažnje da zgrabi iPad.

Uspravivši se, vratila se do stola. Nastavila je jesti, koristeći Google kako bi potražila neke riječi. Riječi poput »anđeoski seks« ili »Sentineli« i, naposljetku, »anđeli čuvari i vampiri«. Na trenutak joj pažnju privuče članak u kojem se nagađalo da muški anđeli Čuvari mogu imati beskrajne erekcije, a što je još važnije, otkrila je što su Čuvari učinili da su zaslužili prokletstvo vampirizma - žudjeli su i spavali sa smrtnicima.

Dok je čitala, Adrian je sjedio na kauču, miran i tih. Nije gledala prema njemu, ali osjetila je kako se iščekivanje u njemu gomila, čula je grmljavinu u njemu. U klimatiziranom apartmanu, doimalo se kao da je nastupio trenutak prije nego će se nalet vrućine pretvoriti u ljetnu oluju - neizdrživo vruće i vlažno, prepuno prigušene energije.

Sve te turbulencije u njemu morale su eksplodirati. Znala je da mu treba odušak, jednako kao što je instinktivno znala da mu ga ona može priuštiti. Ali po koju cijenu?

Stavila je posljednje komadiće prženog krumpira u usta, a potom se naslonila na naslon stolice, pomno žvačući. Pogledi im se susretnu i zadrže jedan na drugom.

»Kao što sam i sumnjala, nisam postavila pravo pitanje«, reče, nakon što je dokrajčila sok od naranče. Konačno je bila sita, a tijelo joj se oporavljalo toliko brzo da joj se umalo zavrtjelo u glavi. »Je li *tebi* zabranjeno seksati se? Je li to grijeh o kojem si pričao one večeri? Ne požuda kao takva, već njena kulminacija?«

Adrian nasloni laktove na koljena i spoji prste. »Pretpostavljam da nećeš biti zadovoljna ako ti kažem da prepustiš brigu o posljedicama meni?«

Bit će zadovoljna ako prepusti *sebe* njoj, njenoj toploj i dubokoj nutrini. Ali postojale su posljedice i postojale su *posljedice*. »Bi li mogao izgubiti krila i dušu i postati vampir?«

»Mogu izgubiti razum žudeći za tobom.«

»Mora da se šališ.« Ubijao ju je.

»Zaista?« Naslonio je bradu na prste.

»Da. A ja bih bila budala kad bih mislila da bih se olako izvukla. Moj život tako ne funkcionira. Plaćam za sve. Zapravo, možda već plaćam za sve ovo,« pokaže prema njima oboma nestrpljivim pokretom ruke, »cijeli svoj život. Mislim, kome su se još dogodila sranja koja su se dogodila meni? Možda je netko, kad sam se rodila, rekao 'da, to je ta koja će sjebati Adrianovu savršenost'«

On se iznenada uspravi, uznemirena pogleda. »Lindsay...«

»Ti si najmoćniji ratnik u najvišim anđeoskim redovima. Vidjela sam kako te drugi gledaju. Vjeruju ti. Dive ti se. Imati moć kakvu ti imaš, izgledati tako kako ti izgledaš... Netko gore ludo te voli. Ne želim biti ta koja će te uništiti.« Odgurnuvši se od stola, ustane, osjećajući se toliko napeto da bi najradije pretrčala deset kilometara samo da izbací tu energiju.

I Adrian ustane. »Ta odluka pripada i meni i tebi. Između nas ima nečega. Nečeg dragocjenog i snažnog. Želim to. Želim tebe.«

Njegova su se krila raširila iza njega. Njihova sjajna lepeza svjetlucala je

toliko lijepo da su je oči zapekle. Nije plakala otkako joj je majka umrla, ali Adrian ju je doveo do suza više no jednom otkako ga je srela. Činio je da se osjeća važnom i vrijednom, s lakoćom ju je prihvatio točno onakvom kakva je bila... Samo zbog njegove nježnosti, nije mogla dopustiti da bude kažnjen za njih oboje. Naveo ju je da se osjeća kao čovjek, naveo ju je da *osjeća* - točka. Bila je tako poletno živa kad je bila s njim, kao da je cijeli svoj život napola spavala i sad se konačno budila. Ali ljudskost koju je njoj povratio za njega je bila zabranjena i nije si smjela dopustiti da to zaboravi. *On* si nije mogao dopustiti da ona to zaboravi.

»Volim seks koliko i svaka druga cura«, reče i počne koračati po sobi. Adrian je bio seraf, baš kao i Čuvari. Isti red anđela, isti prekršaj - ista kazna? Nije imala razloga vjerovati da Adrian neće trpjeti istu sudbinu, a on joj očigledno nije namjeravao dati razlog za to. »Zna biti jako zabavan i pravi lijek za stres. Na neki čudan način, laska mi što se tako uzbuđuješ. Ali nije vrijedan toga da poslije sišeš krv. Nije vrijedan gubljenja tih prekrasnih krila. Vjeruj mi - uvod je najbolja stvar. Ništa ne propuštaš.«

On se pomakne, prešavši prostor između njih u tren oka, zaustavivši njeno koračanje, prisilivši je da se suoči s njim licem u lice. Ona se naglo zaustavi netom prije sudara s njim. Grom se prolomi točno iznad njihovih glava, zatresavši pribor za jelo na stolu.

Prekrižio je ruke preko svojih snažnih prsa, a zjenice su mu sjajile čistim plavim plamenom. Grabežljivo se nasmiješio. »Dokaži to.«

12. POGLAVLJE

Lindsay je čvrsto odmahнула glavom. »Ne.«

Adrian je uhvati za ramena kad se pokušala odmaknuti od njega. Čim ju je dotaknuo, sjetio se krhkosti njenog smrtnog tijela.

A ona je riskirala svoj život za njega.

Želio ju je toliko da ga je sve boljelo. Njegova vlastita ranjivost kad je ona bila u pitanju istovremeno ga je ljutila i činila poniznim.

»Nemoj me tako gledati«, promrmljala je.

»Trebam te, *tzel*«, rekao je nježno.

»Ne, ono što ti trebaš jest da budem dovoljno jaka da kažem ne i pokušam te urazumiti.« Pogledala je preko njegova ramena. Oslobađajući se njegova stiska, zaobišla ga je. »Trebala sam to ranije shvatiti... Trenutno prolaziš kroz teško razdoblje. Dogodilo ti se mnogo toga u jako malo vremena i ne razmišljaš racionalno. Postupaš nepromišljeno. Kvragu, napao si cijelo gnijezdo i umalo poginuo.«

Bila je sjajna. Kosa joj je i dalje bila vlažna pa su njene guste kovrče imale nijansu čistog meda. Kad je došla po njegov iPad, očarala ga je svojim predatorskim hodom - senzualno njihanje kukova, tiho komešanje svile dok se približavala. Zlatna lavica u lovu. I više nego stvorena za njega. I više nego spremna napasti... Sve dok nije otkrila što on time riskira.

Lindsay Gibson suzdržavala se radi njega, jer je za njega bila zabrinuta.

Iščekivanje mu je ukočilo kralježnicu, težina čekanja na dodir za koji nije znao hoće li ikad doći, ali za kojim je svejedno žudio. Kad je ovlaš dotaknula perje njegova gornjeg desnog krila, sklopio je oči osjećajući kako ga prožima to jedva osjetno milovanje.

»Prekrasna su«, šapnula je glasom ispunjenim strahopoštovanjem. »Oh! Mislila sam da je to samo jedan par. Ali tu su... *tri!* O, moj Bože. Imaš *šest* krila.«

Mogao je samo kimnuti glavom, grlo mu se toliko stisnulo da nije mogao

govoriti.

Njen dodir postao je smjeliji. Gladila je gornji nagib krila i ono se malo raširi od zadovoljstva. Udahnula je i odmaknula se od njega. »Oprosti.«

»Nemoj stati.«

Zastala je. »Osjetljiva su? Ali njima si odbijao *metke!*«

»Ništa što je čovjek napravio ne može ozlijediti krila jednog serafa.«

Ona ponovno zakorači prema naprijed, raširivši prste i prešavši lagano njima preko perja. »Bilo je čudesno gledati te u akciji.«

Po dubini njenog glasa znao je da je to rekla uzbuđenim tonom, možda je to bio neki zaostali trag iz vremena kad je bila Shadoe. Ili je to jednostavno bila *ona*. Lindsay je i sama bila prava ratnica.

Žarko želeći upiti svu toplinu njene pažnje i divljenja, polako je rastvorio krila, tiho je ohrabrujući da ga nastavi dodirivati.

»Svaki anđeo kojeg sam dosad vidjela imao je jedinstvena krila«, promrmljala je, mučeći ga svojim nježnim milovanjem. »Jasonova su tamna. Damienova su siva. Između ostalih ima nekih sličnosti, ali nitko nema krila poput tvojih. Ta trunčica crvene na vrhovima... Prekrasno. Znači li to išta? Ili su uzorci na krilima nasumični, uvijek različiti, kao i kod otisaka prstiju?«

»Mrlja se pojavila kad sam Syreu otkinuo krila. Ja sam bio prvi koji je prolio krv jednog anđela.«

»Prvi ikad?«

»Da.«

Lindsay dotakne kraj njegova vrata, a potom klizne dlanom između krila cijelim putem niz

kralježnicu. Leđa mu se izviju uz hrapavo stenjanje, a tijelo mu zadrhti.

»Ovo ti je...« nakašljala se, »ovo ti je romantično?«

Pruživši ruku iza sebe, Adrian je uhvati za desnu ruku. Provuče je ispod svojih krila, prema naprijed. Bila je prisiljena prići mu bliže, dovoljno blizu da joj je dah prolazio kroz njegova krila i dodirivao mu kožu. On omota njene prste oko svog krutog uda.

Ona ispusti neki nježan zvuk koji je protumačio kao vapaj ranjivosti. Nemilosrdan, išao je dalje, jednom je mišlju skinuo hlače sa sebe i pritisnuo njen dlan o svoje golo meso.

Nastupio je trenutak mira u kojem nitko nije disao. Čekao je da se ili odmakne ili preuzme inicijativu.

Kad je konačno progovorila, glas joj je bio tih. »Ti si napravio ono sa sačmaricom, zar ne? Ti si je uzeo vampirici i poslao meni. Isto si napravio i sa slamčicom na aerodromu. Možeš pomicati stvari samo snagom volje.«

»Da.«

Njen se dlan sklopi oko njega.

Spustio je ruke sa strane i stisnuo šake. Jasan miris njenog tijela i prizvuk uzbuđenja u njenom glasu obuzimali su mu osjetila. Lindsay je bila opojna - definitivno moguća ovisnost.

»Goriš«, šapnula je.

»Ti me činiš takvim.« Krv mu se ohladila čim je čuo za Finejevu smrt. Pretvorila se u led kad se Lindsay srušila na tlo, sva poprskana krvlju. Tek se u tom trenutku, u toplini njenog dodira, konačno opet počeo osjećati... *ljudski*.

Cijelim dlanom obuhvatila je korijen njegova uda, a onda ga povukla prema vrhu. »I velik. Bože, tako si širok i dug. Želim ovo. Želim *tebe*. Jako. Od trena kad sam te ugledala.«

»Uzmi me«, glas mu je bio hrapav.

»Ne mogu.«

Stisnuo je čeljust. Imala je svako pravo da se boji. Bila je pametna. Sad bi se sve skupa moglo dodatno zakomplicirati.

Lindsay je potegnula rukom gore-dolje, jače. Ponovno. »Da«, stenjao je, gurajući se u njenu ruku. »Zadovolji me. Daj da svršim.«

»Isuse...« Pustila ga je.

Adrian se tresao od vlastite žudnje. Trebao mu je njen dodir. Dvije stotine godina bez njega učinile su ga mrtvim u najosnovnijem mogućem

smislu. Sad je svako osjetilo, svaki živac oživio, i očajnički ju je želio.

Pojavila se ispred njega, zaobišavši njegovo desno krilo.

Stajao je tamo, izložen, na svaki mogući način.

Netremice su se promatrali. »Reci mi istinu, anđele. Jesmo li ovo samo ti i ja? Ili smo to ti, ja i neki motiv za koji još ne znam?«

»Samo ti i ja.« U grudima mu se nešto stisnulo zbog te poluistine. U stvarnosti, sve je stajalo između njih. Njegova misija, njen otac, pravila koja su mu uskraćivala utjehu u Lindsaynom tijelu...

Reci mi istinu, anđele.

Gušila ga je istina. Omotala mu se oko grla i toliko jako stisnula da je jedva mogao disati, a kamoli joj otkriti ono što je zaslužila znati. *Okrenut ću te protiv tvojih vlastitih ljudi. Naučit ću te kako da ubiješ vlastitog oca. Poslat ću tvoju dušu s ovog planeta jednom zauvijek. Moja će ljubav uništiti i tebe i mene i sve do čega nam je stalo. Ne mogu to zaustaviti.*

Obujmila ga je svojom lijevom, ranjenom rukom oko struka i ušuškala je ispod krila. Desnom rukom ponovno je posegnula prema njemu. Dah mu se jedva provlačio kroz zube.

Čvrsto ga je dirala. Krila su mu se tresla dok je požuda navirala u njemu. Pomicanje njenog dlana bilo je tako savršeno da je boljelo.

»Brže«, dahtao je, primičući je bliže k sebi rukom koju joj je stavio oko ramena.

Lindsay je raširila noge, hvatajući ravnotežu s rukom na njegovom struku. Bila je okrenuta ravno prema njemu, stojeći okomito uz njegovo tijelo. Izgarao je samo od njene blizine. Bočni dio torza ugurao joj je među grudi, a jedno svoje bedro između dva njena.

Tako usidrena, iskoristila je svoj položaj da još čvršće i brže dodiruje njegov bolni ud.

Adrian zabaci glavu unatrag preklinjući je. Podigne krila i zakloni ih njima, štiteći taj dragocjeni trenutak intimnosti.

Cijelo to vrijeme njena se ruka pomicala, njen stisak bio čvrst, a ritam ujednačen. Prsa su mu se nadimala i spuštala od brzog, teškog disanja. I njen

se dah ubrza i zagrije, lebdeći preko njegovih prsa. Bradavice su joj bile tvrde i stisnute čvrsto uz njega, kukovi su joj se pomicali u brzim, željnim malim krugovima. On osloni svoje usne o njeno čelo, oči ga zapeku.

»Postaješ sve širi kako se bliži orgazam«, dahtala je. »I tvrdi.«

Ruka joj je letjela po njemu, pumpala je, nadnaravnom brzinom - točno ono što mu je trebalo. Dva stoljeća gomilana želja zahtijevala je oslobođenje, *odmah*. A onda će je moći zavesti kako spada. Namamit će je u svoj krevet, gdje će se moći omotati oko nje i pretvarati da ništa i nitko ne postoji osim njih dvoje. Ne postoje posljedice, zavaravanja, neizbježan vječni rastanak.

»Da«, dahtao je u njeno znojem orošeno čelo. »Još malo...«

Želja mu obavijala kralježnicu i skupljala se kao kovano željezo na vrhu uda.

Njegovo vječno iskušenje, mamila ga je glasom hrapavim od vlastite želje. »Pokaži mi. Svrši za mene, Adrian. Svrši žestoko.«

»Samo me dodiruj... nemoj prestati.«

»Neću. Ne mogu. Daj da te vidim...« Cijelo njegovo tijelo grčevito se tržne od prve kapljice.

»*Lindsay*.«

Ona ispusti tihi glas žudnje dok se on sav tresao u eksplozivnom vrhuncu, ruka joj je bila neumorna dok ga je zadovoljavala predanošću žene koja nije željela ništa drugo nego zadovoljiti ga.

Volim te. Riječi su se penjale iz dubine njegove duše, prijetile da će izbiti na površinu. Ne mogavši zaustaviti nalet osjećaja, Adrian priguši istinu mekoćom njenih usana.

Lindsay su zaklecala koljena čim su se Adrianova usta prislonila uz njena.

Okrenuo se u njenom zagrljaju, nježno joj obujmivši lice dlanovima. Ma koliko divlje požudan bio očajnički iščekujući orgazam, sad ju je ubijao svojom nježnošću. Dodir njegovih usana na njena bio je lagan, jezik mu je bio poput baršunastog biča. Uхватила ga je za zapešća, izgubljena u njegovom mirisu i okusu, tako da nije ni shvatila da se pomiču sve dok joj leđa nisu

udarila o zid.

»Hvala ti«, šapnuo je prije nego je ponovno gurnuo jezik u njena usta.

Pobjegne joj maleni jauk. Polako je micao glavu, s jedne strane na drugu, kližući svojim otvorenim usnama preko njenih. Zario joj je prste u kosu i masirao glavu. Uzavreli užitak prođe kroz nju, probijajući se u njeno žedno tijelo i umirujući njenu ludu želju. Postajući sve tromija od iznenađujuće delikatnog juriša na njena usta, posegnula je rukom za njegovim vitkim kukovima i primaknula ga bliže k sebi.

»Drži se dalje od moje glave«, upozorila ga je.

»Trenutno ne želim ući u tvoju glavu.«

Od dodira njegova uda koji se stiskao uz njen trbuh, i dalje tvrdog poput čelika, zastao joj je dah. Adrian je disao ravno u njena usta, ispunjavajući njena pluća zrakom iz vlastitih. Ta je intimnost bila još moćnija od njegovih prstiju koji su joj klizili po ramenima, skidajući tanke naramenice potkošulje. Ona savine leđa i ponudi mu svoje grudi.

U glavi je znala da je pogrešno na ovakav način biti s Adrianom. Znala je da mora prestati, da mora njega natjerati da stane. Spustila je ruke i oslonila se dlanovima o zid. No osjećaj njegova tijela na njenoj goljoj koži, jagodica prstiju koje su pratile liniju njenog ramena prije nego su kliznule ispod majice, bio je božanstven... Savršen...

Izdahnula je uz osmijeh i uvukla trbuh kako bi izmaknula njegovim lutalačkim prstima.

Njegove prekrasne usne se saviju, ne pomičući se s njenih. »Škakljiva si.«

Adrianov je užitak bio opipljiv, odjekivao je kroz nju i slabio njenu odlučnost. Uhvatio ju je oko struka i povukao u široki zagrljaj.

O Bože... Nije ga mogla takvog podnijeti. Senzualnog. Zaigranog. Njegove sjajne oči više nisu bile olujne već rasvijetljene radošću. Zbog nje. Bila je to intimnost kakvu nije poznavala, koju nikad prije nije iskusila u svojim prijašnjim kratkim seksualnim aferama. Nije znala što propušta...

»Adrian.«

»Hmm...?« Poljubio ju je u sljepoočnicu, a onda se spustio još niže, prema njenom uhu. »Gdje si još škakljiva, Linds?«

»Ne bi...« zadrhtala je kad je osjetila lagani udarac njegova jezika o školjku svog uha. Stisnula je dlanove u šake. »Ne bismo smjeli ovo raditi.«

»Ti ne moraš ništa raditi«, preo je, uzimajući u dlanove njene nabrekle, nježne grudi.

Oteo joj se tihi jauk. Okrenula je lice prema staklenom zidu pokraj njih. Sunce je žarko sjalo, svjetlucalo kroz kapljice kiše koje su se zalijepile za staklo - odraz njegova raspoloženja i načina na koji ga je ona razvedravala.

Uhvatio je njene bradavice palcem i kažiprstom, lagano ih povlačeći. »Tako sitne, delikatne bradavice za tako bujne grudi. Lizat ću ih dok ne svršiš.«

Kukovi joj instinktivno iskoče naprijed, međunožje joj se stiskalo od pohlepne želje. »Za jednog djevca,« dahtala je, »vraški dobro zavodiš.«

Adrian se zaustavio, a njegove nebeske oči blistale su od radosti. »Misliš da sam djevac?«

»Želiš reći da si ovo već radio?« Ljubomora ju je izjedala i hladila joj krv. »Mislila sam da će ti narasti očnjaci ako se poševiš.«

Usta mu se iskrive u čisti muški osmijeh. »Postojiš samo ti, *neshama*. Samo ti budiš ovu moju stranu.«

Nije imala pojma kakvim ju je to imenom upravo nazvao, ali odjeknulo je duboko u njoj, osjetila je leptiriće u trbuhu od njegova glasa kad je to rekao. »Adrian... Sranje. Gorjet ću u paklu zbog ovoga.«

»Jer si se naslonila na zid?« Erotično joj je lizao uho. »Ne, nećeš.«

»Pokušavam postupiti ispravno«, protestirala je, iako nikako nije mogla naći način da ga odgurne od sebe. Ne dok joj je jedna njegova zločesto talentirana ruka klizila u hlače dok se druga penjala uz potkošulju i razodijevala joj grudi.

»Ovo je bilo neizbježno. *Mi* smo neizbježni.« Podigao je pogled i zagledao se ravno u njene omamljene oči. »Znaš to.«

»Zašto se ne bojiš?«

»Više se bojim toga da te neću imati nego da plaćam za tu privilegiju.«
Posesivno je zgrabi za stražnjicu, kroz čipku njenih tangi.

Zabacila je glavu i u njoj nestane otpora čim je osjetila njegov prst na osjetljivom dijelu bedra gdje je koža dodirivala rub čipke. U njoj je bilo neke žive napetosti, probadajuće gladi i žudnje koja ju je plašila više nego posljedice onoga što su radili. Uzavrela senzualnost koja je došla u kombinaciji s njim cijelu ju je obuzela, poticala je njenu želju sve dok više nije mogla misliti ni o čemu osim da ga želi. Željela je njegov dodir tako jako - *žudjela* je za njim.

Adrian podboči njenu kralježnicu dlanom svoje velike ruke i nagne je natrag prema njemu. Ona zaustavi dah, čekajući. On ispuhne hladan zrak preko njene ispupčene bradavice, a blagog stezanja tange nestane, skupa s cijelim tim odjevnim predmetom. Njegov vreo, mokrak jezik klizio je po njoj dok ju je istovremeno širio prstima i mazio joj klitoris. Cijela protrne i vrisne, toliko uzbuđena da je pomislila da bi mogla planuti. Kao da ju je obuzela groznica, bila je mokra od znoja i vlastitog uzbuđenja.

On progunđa s odobravanjem. »Mekana i mokra. I depilirana. Ništa mi neće smetati dok te budem satima lizao.«

Ne depilirana. Epilirana. Ali zašto se prepirati s njim? Sviđalo mu se. A njoj se sviđalo što se njemu sviđalo. Sviđao joj se i njegov dodir lagan poput perca koji je kružio oko treperavog ulaza u njeno tijelo, njegov jezik koji je lutao po njenoj ukrućenoj bradavici. Sviđalo joj se kako su mu se krila savinula gotovo do zida i stvorila bijeli štit iza kojeg se osjećala sigurno i zaštićeno. Voljeno.

Podigavši ruku, Lindsay prođe prstima kroz guste pramenove njegove crne kose. Podigla je jednu nogu i oslonila je o njegov kuk, dodatno mu se otvarajući. »Diraj me«, dahtala je, meškoljeći se dok su se njegovi obrazi udubljivali koliko joj je snažno sisao grudi.

»Diram te.« Njegov dah toplo prijeđe preko hladnog, mokrog dijela koji je ljubio.

Zastenjala je.

Dva duga, elegantna prsta uđu u nju. »Ovo želiš?«

Uhvatila se za njegov vrat i povukla prema gore, gladno navalivši na njegova usta, a onda je lagano grickala rub njegove čeljusti sve do grla. Razmaknula je usne osjetivši pod njima kucanje pulsa, i jezikom prešla preko njega i debele vene. A potom je okrzne zubima.

On zastenje, uhvativši je rukom za vrat. »Tako si jebeno privlačna. Izluđuješ me.«

Usnama je sisala i kružila, jašući njegove prste. Vрати mu iste one riječi. »Zadovolji me. Daj da svršim.«

Adrian spusti svoja usta na njena. Palcem je pritiskao njen pulsirajući klitoris, masirajući ga svakim prodiranjem unutra. Stenjala je od užitka ravno u njegova usta, kratke nokte ukopavala u mišiće na njegovim ramenima tvrde poput stijene. On ulovi njen jezik i usiše ga, od čega joj se noge stisnu oko zaposlene ruke.

Svilenkasto nježan dodir dlaka na njegovim prsima i njenih bolnih bradavica ubijao ju je, dovršavajući posao koji su započele njegove nježnosti. Sve u vezi s načinom na koji ju je dirao bilo je puno poštovanja. Puno obožavanja. Čak i usred najluđeg seksualnog odnosa koji je ikad imala, osjećala se kao da je ona u centru pažnje. Kao da želi biti s njom na svaki mogući intimni način koji postoji.

Orgazam je udari poput munje. Drhtala je u njegovu naručju, žestoko svršavajući, a njeno delikatno tkivo talasalo se po opako spretnim prstima koji su klizili i trljali je da je samo nastavljala svršavati.

Lindsay se mogla samo držati za njega, dok su joj suze navirale iza čvrsto sklopljenih kapaka. Njen isprekidani dah miješao se s njegovim. A cijelo vrijeme ju je ljubio kao da će umrijeti ako to ne radi.

Jedva da se prestala tresti kad je izvukao prste iz nje i podignuo je - голу, odjeću je bacio... gdje god. Isprepleteni, vrtjeli su se kontroliranom žestinom, a onda joj se hladna površina stola u kuhinji našla ispod njene stražnjice. Ispružila je ruke iza sebe, oslanjajući gornji dio tijela na njih. Adrian joj jednom rukom odgurne koljeno sa strane, a drugom uzme svoj ud. Širokom krunom naslonio se na nju.

Njegove oči, sjajne od divljih plavih plamenova u njima, prikovale su

njene. »Žudio sam za tobom, *neshama sheli*.«

Jedva je uspjela udahnuti kako bi ga pitala što je to rekao, kad je počeo vruće i žestoko kliziti u nju, gurajući je na leđa, prekrivajući je vrelinom svog tijela. Pomičući se kako bi ga primila, uhvatila ga je za kukove, pokušavajući usporiti neumorno prodiranje. »Isuse«, dahtala je, savijajući se u leđima. »Zašto ste, dovraga, građeni kao porno zvijezde ako se ne smijete seksati?!«

Prelije je njegov smijeh, nakon čega ostanu samo trnci. Bio je to tako bogat, dubok zvuk - beskrajno prekrasan, zvuk koji je dirao u dušu. Srce joj je bilo puno kao da je jedini razlog njena života bio da čuje od njega taj zvuk.

Ušao je do korijena, dodirujući sam njen kraj. Krila su mu se raskošno širila i savijala podsjećajući je na senzualno šepirenje dobro uhranjene zvijeri. Pogledi su im se sreli i zadržali jedan na drugom, kao i njihovi dahovi. U tom trenutku uhvatio joj je lice među dlanove, gledajući je na način od kojeg se topila.

»*Ani ohev otach*, Lindsay«, šapnuo je prije nego ju je poljubio i napunio joj vrela pluća vlastitim dahom. Kružio je kukovima, tonući sve dublje. Mogla bi se zakleti da osjeća svaki centimetar, svaku nabreklu žilu, svaki udarac njegova srca.

Jednom ga je rukom držala za vrat, lizala mu usne, potresena apsolutnom sigurnošću da se nalazi točno ondje gdje je oduvijek željela biti, a da to nije ni znala. »Adrian, ja... «

Na zvuk zvona skameni se. Kao i on.

Držali su se jedno za drugo, teško disali, njegov debeli ud pulsirao je u njoj. Puno saznanje što radi i s kim prelije je kao vjedro hladne vode.

Zvuk se ponovi, a nakon njega uslijedi grubo kucanje. Vražje zvono na vratima.

Izdahnula je s olakšanjem, a onda zastenjala kad se počeo povlačiti iz nje. Nijednom nije skinuo pogled s nje dok se izvlačio bolno i polagano, čvrsto stisnute vilice. Čim se izvukao, ona skoči sa stola i otrči u svoju sobu.

Dobacio joj je pidžamu prije nego je zalupila vratima, ali nešto tako jednostavno poput odjeće ne bi je moglo natjerati da se osjeća manje izloženo i golo.

13. POGLAVLJE

Adrian provuče drhtave ruke kroz kosu kako bi je poravnao prije nego se pogledao u ovalno ogledalo u predvorju. Iako mu je azijska tunika bez rukava koju si je stvorio padala do polovice bedara i skrivala erekciju, rumeno lice i bistre oči, u kombinaciji s usnama natečenim od Lindsaynog žara, odavali su njegovu smrtnu slabost.

Zurio je u vlastiti odraz, smirivao disanje i tjerao se da namjesti ozbiljan i strog izraz lica kakav se od njega očekivao. Skupio je krila, znajući da bi mogla odati njegove uzburkane emocije jednako lako kao i njegov pogled.

Zvono zazvoni i treći put, nakon čega je ponovno uslijedilo kucanje. Povukao je kvaku s jednih od dvoja vrata, a potom se odmaknuo kad su se vrata počela automatski pomicati natrag na svoje mjesto. Kad je prešao preko sobe, mislima je zdrobio veoma mirisno cvijeće u jednom od velikih cvjetnih aranžmana kakvi su se nalazili po cijeloj sobi. Čak ni tako opojan miris nije mogao sakriti miris seksa od vještih anđeoskih nosnica, ali je takvim trudom iskazao barem malo poštovanja.

»Kapetane«, Jason ga pozdravi polaganim, znalačkim glasom.

»Imaš kakve vijesti za mene?« Otišao je do kuhinje i oprao ruke, ispirući dragi miris Lindsayne želje. Krv mu je i dalje kuhala prisjećajući se osjećaja stiskanja njenog toplog tijela. Taj radosni trenutak spajanja mogao ga je uništiti da ga nije navela da se nasmije, nešto što nije učinio tako dugo da se jedva sjećao posljednjeg puta. Zaboravio je koliko je snažna njihova veza. Nikad prije nije ga toliko potpuno ponijela, barem koliko se on sjećao. Osjećao se kao da je prošao kroz kovački stroj, kao da su ga grijali sve dok se nije rastopio, a onda oblikovali u nešto novo i neokaljano. » Gdje je Shadoc ?«

Okrenuo se, osjećajući čudnu napetost zbog korištenja imena koje još nije mogao objasniti Lindsay, i ugledao Elijaha pokraj Jasona. Istina o onom što su radili prije nego su njih dvojica upali unutra nije mogla pobjeći likanskim prirodnim instinktima. Lindsayn miris bio je svuda po njemu, a po širenju

Elijahovih nosnica, znao je da ga je likan nanjušio.

»Lindsay se,« naglasi Adrian, »još oporavlja.«

Jason ga je budno promatrao. »Ali ustala je... Jela je.«

»Kao vuk.«

»Kako joj je ruka?« upita Elijah hineći ravnodušnost.

»Lijepo zarasta.«

»Dobro«, likan kratko i zadovoljno kimne.

Adrian prekriži ruke procjenjujući Elijahu. Više nije bilo sumnje u to da je alfa, nakon što ga je vidio kako s drugim likanima čisti vampirsko gnijezdo u Hurricaneu. Nije bilo sumnje ni da je opasan - njegova urođena dominantnost i sposobnost da povede ostatak likana za sobom mogla je rezultirati samo nevoljom. Zasad je, međutim, bio predan Lindsay. Priskočila mu je u nevolji - i više no jednom, rekao je. Iskupit će joj se za to tako što će je štititi svojim životom, a u tom trenutku to je bila upravo onakva vrsta zaštite kakvu je Adrian trebao za nju.

»Samo sam htio provjeriti s tobom,« počne Jason odlazeći do velikog stola u blagovaonici, »vezano uz naš plan da se sutra uputimo natrag u Utu. Je li taj plan još izvediv?«

»Rekao sam da jest«, Adrianov glas bio je dubok i gladak, ali morao se itekako potruditi da ne stisne šake kad je Jason zastao netom prije mjesta gdje je samo nekoliko trenutaka ranije bio u Lindsay. »Točno u šest sati želim biti na cesti.«

»U redu«, Jason stavi ruku na stol i pogleda ga. »Helena je u Vegasu. Želi te vidjeti.«

»Naći ću se s njom čim se presvučem. Elijah, ti ostani s Lindsay.«

Adrian se uputi prema svojoj spavaćoj sobi s druge strane dnevnog boravka, suprotno od Lindsayne. Zatvorio je vrata i sjeo na rub kreveta, teško izdahnuvši prije nego je dohvatio telefon i pritisnuo tipku koja ga je spajala s njenom sobom.

Dugo joj je trebalo da odgovori. »Halo?«

»Linds... Jesi okej?«

Ona uzdahne. »Ne. Daleko od toga.«

Sklopio je oči. Njen sram i zbunjenost bili su opipljivi. »Moram izaći. Elijah će ostati s tobom. Kad se vratim, razgovarat ćemo.«

»U redu.«

»Ako trebaš ili želiš nešto dok me nema, stavi na račun sobe.«

»O Bože«, ona zajauče. »Molim te, nemoj me potkupljivati.«

»Ne bi mi palo na pamet. Ti si neprocjenjiva.«

Nastala je još jedna duga pauza. A onda se opet začuje njen glas, čvrst poput čelika. »Imaš pravo, Adrian. Ne možeš si me priuštiti. Cijena je previsoka. Neću dopustiti da je plaćaš.«

On pogleda u zatvorena vrata i tiho opsuje. Trebala joj je njegova pažnja i utjeha nakon onog što se upravo dogodilo između njih, ali dok su drugi tu nije mogao učiniti ništa kako bi je smirio. Neke stvari nije joj još mogao reći, ali mogao joj je pokazati, samo kad bi bili nasamo. »Razgovarat ćemo kad se vratim«, ponovi.

»Čuvaj se.«

»Kloni se nevolja«, Adrian vrati slušalicu natrag na postolje i ustane. Što prije obavi posao, prije će se moći vratiti k Lindsay.

Lindsay se ponovno otuširala. Kad je izašla iz kupaonice, na krevetu je našla novu odjeću. Ovog je puta bila na vješalici, pokrivena zaštitnom vrećicom iz trgovine. Otkrila je predmet koji se nalazio unutra i ugledala etiketu s basnoslovnom znamenkom. Radilo se o prekrasnoj kombinaciji, uskim hlačama boje čokolade i gornjim dijelom u nijansama tirkizne i zlatne. Skupo i elegantno, tako prikladno Adrianovom ukusu. Kutijica sa šminkom stajala je pokraj odijela, prepuna najnovije MAC-ove šminke. Nedužno ležeći na krevetu ispod svega toga, nalazila se i kuverta s hotelskim logom, s debelim svežnjem novih novcatih novčanica od sto dolara.

Zastenjala je i dlanom prešla preko lica. Toliko je zabrazdila da se utapala. Adrian je bio previše za nju. Nije to mogla podnijeti. Nije mogla podnijeti *njega*. Pogleda koje joj je upućivao, način na koji je razgovarao s njom, na koji ju je dirao... Što god da su radili, za njega to nije bila prolazna avantura. A što god ona rekla, ma kako jako se trudila, on je odlučio da je dobije po svaku cijenu.

Odjenula se i sredila, a potom sjela na mjesto gdje je Adrian ranije sjedio i nazvala oca.

»Eddie Gibson, Automotiv Gibson«, javio se.

»Hej, tata.« Čula je zujanje strojeva u pozadini, a grlo joj se stisnulo od nostalgije. Njen otac nije znao ništa o tamnim stranama njena života, ali znao je da je neobična i svejedno ju je bezuvjetno volio. »Ja sam. Oprosti što nisam prije nazvala.«

»Hej, dušo. Jesi li bolje?« njegov dragi glas bio je hrapav od brige.

Namrštivši se, upitala je: »Bolje? Da, osjećam se dobro. Super, zapravo.«

»Drago mi je da to čujem«, začula je njegov uzdah olakšanja. »Zabrinuo sam se kad te nisam mogao dobiti. Svaki put kad bih te nazvao na mobitel, odmah bi me prebacio na govornu poštu.«

»Da. Nisam ga napunila otkako sam stigla. Možda je crkao.«

»Reci Adrianu da cijenim što me nazvao i javio mi da si dobro. Da to nije učinio, vjerojatno bih već zvao nacionalnu gardu da te traži.«

»Adrian te nazvao?« proželi su je trnci. Uza sve ostalo što ima na plećima, mislio je i na njenog oca i potrudio se nazvati ga da se ne brine. Njegova obzirnost duboko ju je dirnula.

»Jučer. Rekao mi je da te uhvatila neka želučana viroza. Nemoj se naprezati idućih nekoliko dana i pij puno tekućine. A razmisli i o tome da posvetiš malo vremena Adrianu Mitchellu. Zvuči kao da mu je zbilja stalo do tebe. Možda tu ima nečeg.«

Da bar. Konačno je našla muškarca kojem nije morala lagati ili se od njega skrivati, a nije ga mogla imati. »Paziš li ti na sebe?«

»Znajući da ćeš me tlačiti ako ne pazim, da. Sinoć sam išao kod Sama na poker.«

»Dobro.« Tjerala ga je da više izlazi. Pokeraška noć s prijateljima bila je dobar prvi korak.

»Gdje si? Čitač brojeva kaže da si u okrugu Mondego.«

»U jednom od Gadarovih objekata«, pojasnila je, primijetivši logotip tvrtke Gadara na telefonu s kojeg je zvala.

»Znači, opet si na konju. Moraš pripaziti na sebe. Uvijek si se previše forsirala.«

»Gle tko se javlja«, uzvratila je. »Haj'mo se dogovoriti: svaki put kad ti uzmeš slobodan dan, uzet ću ga i ja.«

On se nasmije, a ona je s užitkom upijala taj zvuk. »U redu. Dogovoreno.«

»Volim te. Ponovno ću te nazvati za par dana, ali ako ti išta treba ili samo želiš popričati, pobrinut ću se da mi mobitel bude napunjen.«

»Dogovoreno. Volim te.«

Vrativši slušalicu natrag na svoje mjesto, Lindsay ustane i krene van iz sobe, usput dohvativši putnu torbu. Već neko vrijeme iz dnevnog boravka se nisu čuli muški glasovi, ali je svejedno duboko udahнула kako bi skupila hrabrost i otvorila vrata. Očev glas joj je pomogao da se ponovno sabere, ali osjećaji ranjivosti i izloženosti i dalje su bili tu. Adrian je pokretao nešto u njoj. Ma koliko žarko ona željela da nije tako, protiv njega se jako teško mogla obraniti.

Elijah ju je čekao pokraj kauča, s rukama prekriženim na prsima. Bio je velik i zastrašujuć. Maslinasta majica i široke hlače nisu mogle umanjiti snagu njegova tijela. U njemu je bilo toliko čvrstoće i postojanosti, bio je tip kojem biste mogli povjeriti i vlastiti život. Po tome ju je podsjećao na Adriana. I Adrian je bio veličanstven i jak na neki nevjerojatan način. Osjećaju sigurnosti koji joj je pružao bilo je najteže odoljeti. Žudjela je za njim, sviđao joj se, vjerovala mu je. A kad je bila s njim, osjećala se smireno, što je bio osjećaj koji joj je vampirica oduzela onog davnog, strahovitog

dana.

Adrian joj je vratio tu staloženost. A kako bi mu uzvratila uslugu, morala ga je pustiti. Koliko god toga on njoj dao, mogla mu je sve oduzeti samo jednim trenutkom sebičnosti.

»Hej, El«, osmjehnula se zgodnom likanu. »Kako si?«

»Živ«, Elijahov duboki glas odjeknuo je kroz sobu. »Velikim dijelom zahvaljujući tebi.«

»Svejedno. Rasturao si tamo. Ja sam samo pokušavala ne biti bespomoćan čovjek.«

»Bespomoćan«, frknuo je. »Ne, nisi ti bespomoćna. Ti si jebeno luda.«

Lindsay mračno kimne. »Uglavnom.«

Njegove sjajne smaragdne oči ispitivački su prešle preko nje. »Kako se osjećaš? Boli li te ruka?«

Prišla mu je i ispružila ruku. Ružičasta boja na koži već je blijedila, a dlačice boje breskve već su počele izbijati otkako se prvi put otuširala.

Elijah pogleda u njenu ruku i zazviždi. »Bio sam siguran da ćeš je izgubiti.«

»Bilo je gadno, ha?«

Nagnuo je glavu. »Da. Umalo ju je raznijela sačmarica.«

Lindsay se sjeti agonije i stisne ruku, masirajući mjesto koje je više nije boljelo. »Kako je to učinio?«

»Da mi je znati.«

Budući da ga je toliko fascinirala, ponudila mu je: »Možeš je dotaknuti.«

»Nema šanse.«

Ona podigne obrvu. »Ne grizem.«

»Ne želim naljutiti Adriana. Znatiželja je ubila macu. Može i vuka.«

»Ozbiljno. Zbilja precjenjuješ njegovu posesivnost. Osim toga, kako će znati?«

»Nanjušit će me na tebi.« Sad podigne i drugu obrvu.

»Ozbiljno«, hladno je ponovio. »Ne želim te sramotiti, ali i ja mogu nanjušiti njega na tebi.«

Želudac joj se stisnuo u čvor. »Jesi li nanjušio i mene na njemu?«

»Da.«

»Sranje.« Razbarušila je kosu nemirnim rukama. »Ako bih se željela pokupiti i otići, moram li te se prvo riješiti? Ili ćeš me pustiti da odem u miru?«

»Pokušaj me se riješiti«, nježno je zarežao. »Da vidimo dokud ćeš dospjeti.«

»Imaš naređenja da me držiš zatvorenu?«

»Ne. Ali ću te svejedno držati na oku.«

Vjerovala mu je pa mu je dopustila da vidi njeno unutrašnje previranje. »Igram se s vatrom i opeći ću se. Ja mogu živjeti s tim, ali Adrian, njemu to ne treba. Još se oporavlja od Finejeve smrti.«

»On je velik dečko. Može se pobrinuti za sebe«, izraz Elijahova lica se smekšao. »Radije ti misli na sebe.«

Pogledala je prema stolu. Živo se sjećala kakav je bio osjećaj imati Adriana u sebi. Njegov je glas bio intiman koliko i sam fizički čin, a nepoznate riječi koje je izgovarao odjekivale su u njoj, dirale je na način koji je bio odnekud poznat. Nije znala njihovo značenje, ali znala je da su to riječi koje jedan ljubavnik izgovara drugom. Bile su moćne poput dodira, polagano su prelazile preko njene kože poput toplog povjetarca. Da je ona jedina koja se mora suočiti s posljedicama, pristala bi. Zadržala bi ga za sebe. Učinila svojim. Ali to nije bio slučaj. On je taj koji će patiti...

Uzbuđeno je uzdahnula. »Izgleda da se moj unutarnji alarm za samoočuvanje pokvario.«

»Primijetio sam nekidan.«

»Jesi li gladan?«

»Mogao bih jesti.«

»Hajdemo van žderati, a onda se vrtjeti na vrtuljku dok se ne

ispovraćamo.« Navala adrenalina bilo je jedino što bi je moglo spriječiti da ne utekne. Bila je previše napeta. Ako se malo ne opusti, puknut će.

Elijah uzdahne. »Radi ovog si me spasila?«

»Ili to ili bježim. Odaberi.«

»U redu.« Pokazao je rukom prema dvostrukim ulaznim vratima. »Ali odmah ću te upozoriti, zbilja ne želiš povratiti po meni.«

Ona krene hodati, žarko želeći uteći iz mjesta u kojem je bilo previše opasnih uspomena. »Zašto ne?«

»Jer ću onda ja povratiti po tebi«, reče otvarajući vrata. »Garantiram ti da mogu pojesti više od tebe.«

»Bljak.« Lindsay upravo htjede zakoračiti u hodnik kad se dotjerani Afroamerikanac pojavio na pragu.

Naglo se zaustavila, zatečena njegovim supersjajnim osmijehom. Odmah ga je prepoznala. Bio je to njen šef. »Zdravo, gospodine Gadara.«

»Dobar dan, gđice Gibson. Upravo sam *vas* želio vidjeti.«

Adrian uđe u Hard Rock Cafe i upita za Helenu Bardon. Hostesa mu se širom nasmiješila i pokušala ga uvući u neobvezan razgovor, ali on je odgovarao samo jednosložnim riječima, i dalje misleći samo na Lindsay. Lijepa brineta nastavila je flertovati s njim dok ga je vodila do Heleninog separea, ali njene topline brzo nestane kad je uočila plavušu koja je ustajala sa svog mjesta kako bi ga pozdravila. Znao je što je hostesa u tom trenu vidjela - zadržavajuću, vitku, čudesno lijepu ženu s plavom kosom do struka i andeoskim plavim očima.

»Adrian«, Helena ga je privukla u topao zagrljaj. »Kad sam čula za Fineja, tako sam se zabrinula za tebe.«

»Snalazim se.«

Njene osjetljive nosnice širile su se dok ga je proučavala. »Tvoja Shadoc se vratila da te utješi.« Dao joj je znak da sjedne.

»Znaš da te ne osuđujem«, rekla je nježno, sjedajući na svoje mjesto.

»Znam.« Čak i nakon toliko vremena, Helena je ostala čistog srca i duše. Njena je pobožnost bila tako nepokolebljiva, doimala se kao da je svijet u kojem su živjeli uopće ne dotiče. Zavidio joj je na toj smirenosti.

»Pružila li ti uistinu utjehu?«

»I utjehu i muku, užitak i bol. Sve u ekstremnim količinama. Božanstveno je i prokletost u isti tren, i to mi treba. Ona mi treba.« Nije bilo puno Sentinela s kojima je mogao tako otvoreno razgovarati. Helenina neslomljiva vjera davala joj je objektivnost kojom se malo njih moglo pohvaliti.

Pojavila se konobarica, pa su naručili. Gurkali bi hranu po tanjuru samo radi drugih, a onda bi je spakirali za likane. Kad su ponovno ostali sami, Helena se naslonila, iznenada izgledajući iscrpljeno.

»Kako ti mogu pomoći?« upitao ju je. Nije joj pokazao koliko je njen nemir utjecao na njega, ali jest. Itekako. Ona je bila nešto što se u njegovu postojanju nikad nije mijenjalo. Kao ni Finej.

»Suosjećajući sa mnom.« Položila je svoju nježnu ruku na stol. »Jesam li ti rekla da jedan od mojih likana, Mark, tvrdi da je zaljubljen u mene?«

Adrian se umiri. »Ne.«

»Da. Pa, on u to vjeruje.«

Pribravši se, reče: »Nisam pretjerano iznenađen tom mogućnošću. Ti si prekrasna žena s divnom dušom.«

»Znaš kamo bi trebao usmjeriti takve pohvale, ali hvala ti.« Prstima je lagano lupkala po stolu, naoko nesvjesna kretnje koja je govorila umjesto nje. »Dala sam sve od sebe da pokažem poštovanje prema njegovim osjećajima, ma koliko neprikladni oni bili. Upravo zbog njih jako je dobro radio svoj posao. Mark je riskirao vlastitu glavu u mnogim situacijama kako nijedan drugi likan ne bi.«

»Je li ti postao problem?«

»Ne«, uzdahnula je. »Ja sam problem.«

Ispružio je ruku, uhvatio njenu i smirio je. »Slušam.«

»Znala sam da ima... potrebe. Shvaćam likansku vrstu. Samo što sam... odbijala gledati kako on zadovoljava te potrebe, a on se svojski potrudio da to od mene sakrije.« Stisnula mu je dlan. »No, nekidan, kad sam čula za Fineja, nazvala sam Marka nakon što sam mu već dala slobodno popodne. Kad se vratio, nanjušila sam... nanjušila sam ženu na njemu.«

»Helena«, grudi mu se suosjećajno stisnu.

»Bila sam bijesna, Adrian. Kao nikad prije. Poludjela sam na njega. Izgovorila sam okrutne riječi, namjerno mu nanoseći bol. Optužila sam ga da je slab i pun mana. I još puno, puno toga. Nisam se mogla zaustaviti. Gadarije su se samo izlijevale iz mene i nisam ih mogla zaustaviti. Natjerala sam ga da se grize. Već su ga izjedali krivica i sram, a ja sam na njegovu bol još dodala i svoju.«

»Bila si ljubomorna.« Sad je znala ono što je malo Sentinela znalo - da su posesivni koliko i likani i vampiri to znaju biti. Ta je osobina, činilo se, bila urođena serafima i prenesena je na Posrnule. »Moglo je biti i gore. Bilo bi, da si spavala s njim.«

»I to je dilema zbog koje sam došla k tebi«, podignula je bradu. »Ti, bolje od ikog, znaš kako se osjećam. Cijelo ovo vrijeme vjerovala sam da su tjelesni nagoni ispod nas. Da je požuda bitka koju mi ne moramo voditi.«

»Stvoreni smo da prolazimo kroz kušnju - znaš to.«

»Da, ali kad sam to pokušala objasniti Marku, kad sam mu se htjela ispričati za bol koju sam mu nanijela i pripremiti ga za preseljenje iz moje jedinice, primijetio je nešto što ja nisam. Zabranjeno nam je da spavamo sa smrtnicima, Adrian. Likani, vampiri - čak i demoni - nisu smrtnici.«

On pusti njenu ruku i nasloni se, udaljujući se od uloge prijatelja i vraćajući se u ulogu njenog zapovjednika. »Nadaš se nekoj rupi u zakonu.«

»Ne osuđuj me!« prasnula je, previše uzrujana kako bi nastavila s uljudnim razgovorom. »Kako se uopće usuđuješ nakon što si došao ovamo sav prekriven mirisom smrtne žene?«

»Što si očekivala da ću reći? Zapitaj se - iskreno - jesi li došla k meni radi suosjećanja? Jer znaš da ćeš ga dobiti. Srce mi se slama zbog tebe. Ali

ako si došla po odrješenje grijeha, to ti ne mogu dati.«

»Zašto ne?«

»Kad bih ti dao dopuštenje da poćiniš iste greške koje sam ja poćinio, ne bih bio nimalo bolji od Syrea. Neću te odvesti u prokletstvo, Helena. Moja je odgovornost da poduzmem sve što mogu kako bih te saćuvao od pada.«

»Da poslušam tvoj savjet,« reće gorko, »ali ne i tvoj primjer.«

Probadala ga je ljutitim pogledom. U samo nekoliko kratkih trenutaka, postao joj je neprijatelj. Koliko god da ga je njena ljutnja boljela, nije mogao postupiti drugaćije. »Ja ne mogu odgovoriti na tvoje pitanje. Znaš to.«

Helenina punašna donja usnica zadrhti. »Pitam, i ne ćujem ništa.«

»Zaključak koji bih iz toga izvukao,« reće nježno, »jest da je tišina dovoljan odgovor.«

Ona duboko, drhtavo uzdahne. »Mislila sam da ćeš mi pomoći.«

»Pokušat ću. Ali ne onako kako ti želiš.«

Pojavila se suza i otkotrljala niz njen savršeni obraz. Bol je zračila iz nje i odjekivala kroz njega. Izvukla se iz separea. »Treba mi trenutak da se saberem.«

Kimnuo je, promatrajući je kako prolazi kroz restoran i skreće prema toaletu. Izvukao je mobitel i okrenuo broj.

»Jason«, reće kad se poručnik javio. »Pronađi Helenine osobne stražare i odmah ih pozovi.«

»Sam ću se pobrinuti za to. Što se zbiva?«

»Isprićat ću ti poslije. Ako ne uspiješ dobiti oba ćuvara u roku od pola sata do sat, javi mi.«

»Jasno.«

Stigla je hrana, a Adrian je pošalje natrag da je spakiraju u kutije. Konobarici je trebalo nekoliko minuta da se za to pobrine, a za to vrijeme Helena se nije vratila. Adrian je znao da su šanse da će to učiniti pedeset posto, u najboljem slućaju. Shvaćao je kroz što je prolazila i znao je što bi i sam učinio kad bi postojao netko tko bi se mogao isprićiti između njega i

Lindsay - zgrabio bi je i pobjegao, kupujući ono malo dragocjenog vremena koje bi imali prije nego ih ulove.

Bacio je novac na stol kako bi podmirio račun i dohvatio spakirane kutije s hranom jednom rukom, drugom trljajući knedlu u grlu. Dao je Heleni sat vremena prednosti. Bio je to neznatan ustupak, ali jedini koji je mogao učiniti prije nego počne lov na nju i njenog vragolastog likana.

Adrian se nadao da je bila dovoljno pronicljiva da kaže Marku da je čeka negdje u blizini. Drugačiji obrat - da je možda pomislila, makar i na trenutak, da će joj on oprostiti to što je učinila - bio je previše bolan da bi ga uopće zamišljao.

Ako je toliko pao u očima Sentinela, kušnje s kojima će se morati suočiti u danima koji su slijedili bit će neizdržive.

14. POGLAVLJE

Vash obriše krv s usta gornjim dijelom dlana i pokaže očnjake likanu kojeg je pribila uz bor srebrnom oštricom. Prisiljen preuzeti svoj ljudski oblik zbog otrovnog srebra u krvi, teturao je gol, objesio glavu i plitko disao.

»Znaš li čija je ovo krv?« ponovila je, iscjeljujući bezbrojne duboke ugrize i rane na vlastitoj koži. Mahala je krpom umrljanom krvlju ispod njegovog nosa. »Koji je od tvojih drugova iz čopora sredio pilotkinju na aerodromu u Shreveportu?«

»Jebi. Se. Kučko«, dahtao je, hvatajući dršku mača, ali previše slab da bi ga izvukao iz drveta iza sebe.

»Možemo ovako cijeli dan.«

On pogleda u nju ispod pramena crvene kose koja je za nekoliko nijansi bila svjetlija od njene. »Bit ću mrtav za sat vremena. A ti nećeš imati ništa.«

»Zbilja ne želiš krepati prije nego mi kažeš ono što želim znati.«

»Laješ na pogrešno stablo«, uspio je protisnuti i osmijeh nakon svoje bijedne šale.

»Pravi si komičar«, zgrabila ga je za bradu i prisilila da podigne glavu. »U očima ti vidim da ti je sve jasno. Ako mi samo kažeš ime, tvoja će muka biti gotova.«

On joj pokaže srednji prst. »Vidiš ovo?«

Vash je zurila u likana stisnute čeljusti, pitajući se bi li on mogao biti odgovoran za smrt njene partnerice. Bilo je to pitanje koje ju je mučilo kad god bi srela nekog likana. Morala je vjerovati da je onaj tko je odgovoran još uvijek živ, negdje, da čeka njen osvetnički čin zbog užasa koji je počinjen nad njenom ljubljenom Charron. »Koliko si vampira ubio, pseto?«

»N-nedovoljno.«

»Mlad je«, reče Salem pokraj nje, na trenutak joj odvučavši pažnju svojom zasljepljujuće plavom, novom bojom kose. Na njegovu sreću, imao je klasičnu strukturu kostiju, njegovo je lice imalo u sebi nešto kraljevsko što je

zasjenjivalo svaku boju koju bi stavio na glavu. A bio je i opasan igrač. Da nije, takva meta na njegovoj glavi davno bi mu donijela smrt.

Ona prouči likanovo lice. Ispod agonije i iscrpljenosti koji su ga narušavali, vidjela je mladost. Možda je zbilja bio premlad. »Koliko ti je godina?«

»Popuši mi.«

Nagnuvši se naprijed, pogledala ga je u oči. »Na rubu sam da te pustim, budalo. Nemoj to zajebati.« Crvenokosi se ozario. »Pedeset.«

Nije on. U vrijeme Charrine smrti bio je jedva petogodišnje štene. Izvukla je oštricu iz debla, gledajući likana kako pada na šumsko do. »Otiđi k seronji koji mi je oteo prijateljicu. Reci mu da Vash dolazi po njega. Reci mu da se može naći sa mnom kao muškarac, ili se može skutriti poput psa dok mu moja oštrica ne nađe leđa.«

Likanova se koža nabrala kad se pojavila sjena krzna, posljednji pokušaj da se spasi poprimajući vučji oblik. U tom procesu, njegovo će meso zacijeliti brže nego bi zacijelilo bez promjene.

»Puštaš ga?« upitao je Raze, napinjući goleme bicepse dok je čistio nož od likanove krvi.

»Ako preživi put kroz šumu, zaslužuje umrijeti neki drugi dan.«

Okrenula se i uputila stazom kojom su pobjegla druga dva likana. Dva kapetana Posrnulih išli su tik iza nje.

Nakon kilometar i pol, Raze je ulovi za ruku i pogleda kroz sunčane naočale. Vash je bila visoka žena, ali kapetan je bio viši od nje. »Syre želi da dovedemo likane natrag u Raceport.«

»Ovaj neće popustiti, čak ni pred Syreom. Ako želimo da nam bude koristan, moramo mu dati slobodu.«

»Šanse da se uspije vratiti natrag u civilizaciju praktički su ravne nuli«, suho je istaknuo Salem.

Mračno mu se osmjehnula. »Motiviran je. Bio je spreman umrijeti kako bi zaštitio koga god već lovimo. Htjet će se vratiti i upozoriti ih da dolazimo, a dok to bude radio, odvest će nas točno do onoga koga tražimo. Ako bude

potrebno, pomoći ćemo mu i pobrinuti se da preživi dovoljno dugo da nam da neki trag.«

Locirali su ostatke likanove odjeće tri kilometra dalje. U džepu njegovih hlača pronašli su novčanik. Izvukavši posjetnicu Aeronautike Mitchell, Vash mahne njome i nasmije se. »I mislila sam. Njegova adresa je Kuća anđela. *Znala sam da je Adrian umiješan. Sad ćemo to možda moći i dokazati.*«

»Gospodine Mitchell.«

Adrian zastane pokraj recepcije u Mondegu. »Da?«

Recepcionar posegne za telefonom. »G. Gadara bi vas volio vidjeti kad budete imali trenutak vremena.«

Kimnuo je i nastavio prema dizalima. Mobitel je javio da je stigla tekstualna poruka netom prije nego su se vrata otvorila. Izvukao ga je iz džepa i ušao u dizalo koje ga je čekalo.

Meta je u pokretu, prema Gadaru. Idem je presresti na aerodrom, ali možda budem morao nastaviti za KA. Javim se što prije.

Djelomično zaokupljen planiranjem logistike za lov na Helenu i njenog likana, Adrianu je trebalo par trenutaka da shvati tko mu je poslao poruku - Elijah - i tko je meta - Lindsay. »Sranje.«

Gurnuo je ruku van netom prije nego su se vrata do kraja zatvorila, a potom žurno izašao. »Odmah ću ga vidjeti«, rekao je recepcionaru koji ga je uputio prema drugom dizalu, koje je zahtijevalo šifru poznatu samo određenom gostu ili recepcionaru.

Dizalo je imalo samo dvije stanice - Raguelov ured i krov. Vrata se rastvore tik ispred goleme recepcije koja je držala posjetitelje na sigurnoj udaljenosti dok ih Raguel ne bi bio spreman primiti. Adrian stavi vrećicu s hranom na recepcijski pult, a zatim pode ravno u Raguelov ured.

»Adrian.« Raguel elegantno ustane iza stola i drsko mahnuvši rukom potjera svoju tajnicu. Iza njega, kroz stakleni se zid pružao panoramski pogled na grad, stvarajući impresivnu pozadinu za pretjerano ambicioznog

arkandela. »Bojim se da rezultati testova još nisu gotovi.«

»Zajebavaš se s krivim serafom.«

»Ah, sad mi je jasno«, Raguel se znalački nasmijao. »Tu si zbog gđice Gibson. I pretpostavio sam da su ti važnija pitanja na pameti.«

»Trenutno mi je na pameti kako da ti pretvorim život u pakao. Ne želiš da to učinim. Gdje je ona?«

»U tvom glasu nema nikakve emocije, pa ipak su ti riječi tako vatrene. Što je, Adrian? Zar te zbilja uznemirio odlazak gđice Gibson ili jednostavno nisi stekao nikakve socijalne vještine?«

»Nećeš me namamiti, Raguel. Gdje je ona?«

Arkandeo sjedne natrag na svoju stolicu elegantnom kretnjom. »Uzela je moj helikopter do aerodroma gdje, vjerujem, namjerava uloviti let za Kaliforniju. Jedva je čekala da počne raditi kao zamjenica glavnog menadžera u Belladonna.«

»Tvoje uplitanje u moje poslove je budalasto odvažno. Mislio sam da si pametniji.«

»Nisam imao pravo da je zadržim. Jednom kad je rekla da želi otići, nisam imao izbora nego to joj dopustiti. Što sam, po tebi, trebao učiniti? Zavezati je?«

Adrianu se na te riječi koža naježila na leđima. »Nisi joj morao pomoći.«

»Radi za mene. Kako da joj ne pomognem kad me pitala?«

»Pitala te? Ili si ti ponudio?«

»Zar je bitno? Rado je prihvatila«, Raguelov osmijeh bio je strašno proračunat.

Izvlačeći svoj mobitel, Adrian pošalje Elijahu kratku poruku.

Nađi metu. Štiti je do daljnjega.

»Vrlo rado bih i tebi posudio svoj helikopter«, ponudio je Raguel.

»Možda. Ako nešto važno iskrсне.« Već je gotovo odlučio da ne bi smio ići za Lindsay čak i ako to bude moguće. Bit će sigurnija ako se bude držala podalje. Više mu nije trebala da namami Syrea - vođa vampira davao mu je

sve razloge koji su mu trebali i bez njene pomoći.

A možda je i pustiti Shadoe bila lekcija koju nikad nije naučio. Možda je ona bila test nesebičnosti na kojem je uvijek iznova padao. Možda je oslobađanje Shadoeine duše i tijela koje ju je nosilo bila istinska žrtva koju je trebao podnijeti. Nije bilo razloga zašto Lindsay Gibson ne bi mogla živjeti životom odvojenim od njegovog. Ponudio joj je izbor između relativno normalnog života - uobičajen posao i prestanak lova - ili treniranja s njim. Da je odabrala ovo prvo, ne bi imao valjan razlog da je ne pusti. Znao je gdje je, mogao je držati Syrea dalje od nje dok ne dođe vrijeme da se sve to skupa dokrajči.

A to je vrijeme dolazilo. Jako brzo.

U međuvremenu, morao se pozabaviti Helenom. Nikom drugom ne bi prepustio zadatak da je traži. Previše je poštivao svoje Sentinele da bi ih nekom drugom povjerio. A kad je pronađe i razdvoji od njena likana, bit će najbolje ako je bude mogao pogledati ravno u oči i reći joj da je i on podnio istu žrtvu, žrtvovao vlastitu sreću i sad od nje traži da učini isto.

»Iznenaduješ me«, promrmljao je Raguel. »Toliko si toga riskirao za nešto čega se tako lako odričeš.«

»Ne poznaješ me, Raguel«, okrenuo se kako bi napustio sobu. »Ali ja tebe poznajem. Tvoja ambicija bit će tvoja propast. Naročito ako od mene stvoriš neprijatelja.«

»Vjerujem da ćeš jednom shvatiti,« arkandeo je vikao za njim, »da sam prijatelj kojeg je dobro imati na svojoj strani.«

»Za razliku od tebe, ja nemam stranu«, Adrian zakorači u dizalo i okrene se prema Raguelu, pokazujući zube u divljem osmijehu. Arkandelov teritorij protezao se samo preko Sjeverne Amerike, a Adrian nije imao takva ograničenja.

Vrata dizala se zatvore, blokirajući pogled na izraz dubokog promišljanja koji je ostao na Raguelovom licu.

Shadoe nikad prije nije utekla od Adriana. Od prvog dana, zavedila ga je usprkos svim zabranama, pravilima, zdravom razumu, srčano odlučna da ga

drži očaranog. U početku joj je trebalo jako dugo da ga slomi kroz nepopustljiv i strastven napad na njegova osjetila koji ga je naveo da se zaljubi u nju preko ušiju, bezglavo. Otada, njene su reinkarnacije redom bile nepopustljive zavodnice koje su uživale u njegovom predavanju.

Dosad.

Sad je bio sam, bez ljudi na čiju se podršku mogao osloniti. Najprije Finej. Potom Simone. Lindsayn odlazak bio je jednako težak. Njeno prisustvo ga je tješilo, već mu je nedostajala. Ali Adrian je odbio dopustiti da ti gubici utječu na njegovu sposobnost da ispuni svoju misiju.

Priznao je, doduše, da je to vrlo vjerojatno prvi od mnogih znakova da je njegova kazna blizu.

Lindsay se i dalje kajala zbog onog što je učinila kad je avion sletio na aerodrom John Wayne. Nije bilo nalik njoj da bježi. Bila je žena od akcije. Žena koja se suočavala sa situacijom. Nije voljela prepuštati stvari slučaju ili ne znati ishod.

Pa ipak, čim se pojavila mogućnost bijega, utekla je. Ne zato što je bila preplašena. Ne, to je bila laž. Sve u vezi s Adrianom Mitchellom nasmrt ju je plašilo. Njegov učinak na nju bio je vraški stravičan. Bila je naviknuta snalaziti se sama, držati se za sebe, a on joj je tako duboko ulazio pod kožu da je već počela zaboravljati kakav je osjećaj biti bez njega. Međutim, nije mogla zaboraviti kakav je osjećaj biti svoja. To je iskustvo za nju bilo oslobađajuće, a sad se vraćala u kavez »stvarnog« svijeta.

Osjećaj gubitka bio je gotovo nalik žalosti.

Ali naučit će nositi se s tim. Adrianova duša na kocki bila je snažna motivacija. Bio je previše vrijedan da bi propao zbog nje.

Vjetar, taj prevrtljivi gad, mamio ju je svojim nježnim šapatom. *Adrian... Vрати se Adrianu...*

»Jebi se.« Izade iz terminala samo s dizajnerskom odjećom koju je imala na sebi, mobitelom i punjačem koji je kupila na aerodromu McCarran, i

smiješnom svotom novca u putnoj torbi. Namjeravala je vratiti svaki novčić koji potroši, ali nije imala taj luksuz da ostavi novac u sobi. Ne dok Adrian kod kuće ima njen kovčeg. Što je činilo neizbježnim njihov idući susret. Ako ništa drugo, morala je uzeti natrag svoju prtljagu. Mogla ga je zamoliti da pošalje nekog da joj je donese i poštedjeti ih neugodnosti, ali neće. Imali su nedovršenog posla i zaslužio je da se ona udostoji obaviti ga osobno.

Uputila se do najbližeg stajališta taksija. Na jedan jedini nadrealni dan, Adrianov život činio se kao da bi mogao biti i njen. Ali to je bila smiješna fantazija. Njegov se život sastojao od privatnih aviona, predsjedničkih apartmana, Maybacha, kuće koju su pokazivali na TV-u, zmajeva, demona, vampira kojima je pjena izlazila na usta, nebesa punih anđela, tipova koji su se pretvarali u vukove i udova koji su magično zarastali. U međuvremenu, njoj su ostajali mentalni ožiljci, polagano je ludjela, smrtnica iz srednje klase spremna na smrt. To dvoje nikad se neće spojiti.

Vrijeme je da mućne glavom i uozbilji se - to joj je trebalo. A onda će moći isplanirati iduće korake. Korake koji će je odvesti dalje od Adriana. Iskušenje u vidu njega bilo je preveliko. Nije mogla vjerovati samoj sebi kad je bila s njim.

Zavalivši se u stražnje sjedalo taksija, Lindsay uputi vozača da je odvede u hotel Belladonna. G. Gadara ponudio joj je jedan od dovršenih apartmana dok ne pripremi sve za njeno preseljenje u jedan od rezidencijalnih objekata. Izenadila ju je njegova ljubaznost. Za tako moćnu, javnu osobu, doimao se prilično prizemljenim i pristupačnim.

Namjerno je ignorirala činjenicu da je biće koje je vozilo taksi odašiljalo onu vrstu zlonamjerne, neljudske vibre zbog koje bi inače završilo na njenoj crnoj listi.

»Danas ti je sretan dan«, promrmljala je, uzvativši znatiželjan pogled koji joj je vozač uputio kroz retrovizor.

Lindsay izvadi mobitel iz džepa i ponovo ga upali. Nije se iznenadila kad je označio da je primila nekoliko glasovnih i tekstualnih poruka. Boreći se protiv grča koji joj je istog trena stisnuo želudac, najprije pročita poruke.

Ne upadaj u nevolje dok ne dođem, molim te (usput, Elijah je).

»A, jebiga«, promrsila je, osjećajući se kao idiot jer ga je ostavila s torbom u ruci. Ako upadne u nevolju zbog nje... Pa, bolje mu je da ne upadne ili će se naljutiti na Adriana jer bi to bilo nepravedno.

Potom Adrianova poruka. *Nazovi me.*

Otipkala je njegov broj.

»Lindsay«, jače je stisnula mobitel u ruci kad je začula njegov smireni, blagi glas. »U Anaheimu si?«

»Ne još. Upravo sam sletjela.«

»Nisi smjela otići«, rekao je arogantnim tonom koji je već počela obožavati. »Sad kad to znaš, zapravo je dobro da jesi. Nešto je iskrsnulo. Mogu doći po tebe tek za dan ili dva. Elijah će dotad već biti s tobom. Nemoj ponovno pobjeći od njega.«

Čak i preko mobitela i usprkos čvrstom tonu koji ništa nije odavao, znala je da ga nešto muči. Mogla je to osjetiti. »Što se zbiva? Jesi li dobro?«

»Ja...« zastao je. »Ne. Nisam dobro.«

Ona se uspravi. »Što nije u redu?«

»Trenutno ne mogu na miru pričati o tome«, glasno je izdahnuo. »Volio bih da mogu slobodno pričati. Postoji nešto što moram izbaciti iz sebe i što samo ti možeš razumjeti.«

»Adrian«, nagnula se naprijed, spremna reći vozaču da se okrene. »Vratit ću se ako me trebaš.«

»Uvijek«, reče, tako jednostavno, kao da već nije bilo dovoljno što biće njegove snage uopće ovisi o njoj. »Ali ne sad. Bit ćeš najsigurnija u Kući anđela.«

»Zapravo...« Lindsay se nećkala oko stavljanja tolike udaljenosti između njih. Trenutak nije bio pravi, jer ju je on još trebao. Ali mu nije mogla ni lagati ili odgađati neizbježno. Što god da je postojalo između njih, temeljilo se na otvaranju onih dijelova sebe koje nisu pokazivali nikom drugom. »Na putu sam za Belladonna Ostat ću tamo dok ne nađem neko mjesto za sebe. Rekao si da ću biti sigurna s Gadarom.«

Nastane kratka pauza. »Neka Elijah stalno bude pokraj tebe. Budi u

hotelu koliko je god to moguće i *nemoj loviti.*«

»Neću. Znam da najprije moramo popričati o logistici.« Trebat će joj njegova pomoć da sredi vampire koji su joj ubili majku. Koliko god ponekad znala biti nepromišljena, nije htjela umrijeti ili nehotice ugroziti Adriana prelazeći granicu ili kršeći pravilo kojeg nije bila ni svjesna.

»Kad si napustila Vegas, jesi li ostavila i mene?«

Želudac joj se stisnuo. »Osjećala sam kao da moram... Želim te. Da se radi samo o seksu, bilo bi okej. Ali što sam više s tobom, sve više mi se sviđaš. Ne znam se boriti protiv takvih osjećaja. Ne mogu ti reći ne, a oboma nam je potrebno da to kažem.«

Ovaj put tišina je trajala još duže. Dovoljno dugo da se Lindsay preplašila da ga je izgubila. »Adrian?«

»Tu sam. Samo si me... iznenadila. Tvoja odluka da odeš kako bi me zaštitila je neočekivana.«

»Nisam vrijedna toga da padneš zbog mene«, promrmljala je. »To ti obećavam.«

»Ne slažem se.« Iako se ton njegova glasa nije mijenjao, osjetila je promjenu u njemu. »I ti se meni sviđaš, Lindsay. Fasciniraš me. Za nekog mojih godina, to je rijedak dar. Namjeravao sam te pustiti, ako pristaneš na to da prestaneš loviti. Ali predomislio sam se. Dovršit ćemo ovo kad se vratim i naći neki kompromis.«

Lindsay podigne obrvu. Bilo joj je teško zamisliti da Adrian oko ičega pristaje na kompromis. Izgledalo je kao da uvijek na kraju bude po njegovom. Bio je omiljeni sin, anđeo ratnik s krvavim krilima. I potpuno ju je smeo.

»Moram ti zahvaliti,« reče, »što si nazvao mog oca. Izjeo bi se od brige.«

»Bilo mi je zadovoljstvo.«

»Puno mi znači što si se toga sjetio.«

»Ne mogu se tebe ne sjetiti«, rekao je tihim, intimnim glasom. »Nisam mogao otkako smo se sreli.«

Bože, i sama se tako osjećala. Toliko su opčinili jedno drugo. »Što god

moraš učiniti, molim te, budi oprezan.«

»Bez brige, *neshama*. Ništa me ne može spriječiti da dovršim ono što smo danas započeli.«

»Hoćeš li mi ikad pojasniti ta imena kojima me nazivaš?«

»Upitaj me ponovno,« preo je, »idući put kad budem u tebi.«

Protrnuvši od iznenadnog naleta seksualne napetosti, Lindsay ga žurno pozdravi i poklopi slušalicu.

Znala je da je ispravno postupila kad je otišla, ali to je nije spriječilo da se svejedno kaje zbog toga. Naročito sad kad je znala da mu je potrebna da ga sasluša i pruži mu podršku.

Prokletstvo... Morala se sabrati i promisliti, ali pluća su joj bila stisnuta opasnim porivom da mu se vrati. Iako je njen um znao da bi najrazumniji i najnesebičniji čin bio taj da se drži podalje, u njoj je postojala goruća želja koja je zahtijevala da mu se vrati. Da iskoristi svoje pravo na njega. Da ga učini nepovratno svojim. Taj lakomi poriv bio je tako intenzivan da ju je plašio.

Nikad joj nije bilo teško držati se svojih odluka, ali s Adrianom se osjećala kao da se bori protiv same sebe. Uz velik rizik da izgubi. Bio je čudesno biće, ponosan, opasno lijep. Njegova jedina svrha bila je da lovi ista ona bića koja je i ona mrzila i koja je željela ubiti. Ako uništi njega, ako stane na put poslu kojeg je morao obaviti - koji je i za nju bio veoma važan - uništiti će i samu sebe. No, činjenica da zna koje su posljedice nije utišala vruga koji joj je bijesno šaputao na ramenu.

Držeći se puta koji je odabrala s još više odlučnosti nego je trebalo biti potrebno, pošalje Elijahu poruku: *Vidimo se u Belladonna*.

Bilo joj je drago što će on biti s njom. Bio je izravan. Pomogao joj je držati glavu izvan oblaka po kojima su letjeli anđeli i gdje nije bilo mjesta za smrtnike.

»Ovako je najbolje«, rekla je samoj sebi, na što je vozač još jednom oprezno pogleda.

Izreći to na glas nije pomoglo onoliko koliko je htjela.

»Kuju god strahotu možeš zamisliti, stvarnost je još gora.« Torque gurne jastuk iza leđa i nasloni se na naslon pričvršćen uza zid. Pazio je da nogu drži dalje od tanke zrake sunca koja se provukla kroz maleni razmak između zastora njegove motelske sobe. »Priča se da je Finej umro zbog ničim izazvanog vampirskog napada.«

Nastala je duga pauza koju je ispunjavalo samo duboko i ujednačeno očevo disanje. »Mrtav je? Jesi li siguran?«

»Koliko god se može biti siguran, a da mi to nije rekao sam Adrian. Nema ga u gradu otkako sam stigao. Pretpostavljam da lovi one koji su odgovorni.«

»Nema sumnje.«

Torque je odobrio neograničene resurse družbama koje je uspio ubaciti u to područje, što je njemu - i njegovu ocu - omogućilo pristup prilično točnim izvještajima o Adrianovim i aktivnostima ostalih Sentinela. Naravno, Adrian se namjerno često pojavljivao u javnosti, a Torque je već neko vrijeme sumnjao da su vampiri nesmetano napravili što su htjeli jer je vođa Sentinela namjerno odvratio pogled. *Sve i da znate da dolazim, svejedno ću vas zaskočiti*, kao da je bila njegova poruka.

»Nadao sam se da ću ga sresti,« reče Torque igrajući se zvijezdom, »da mu kažem kako mi nismo imali veze s tim.«

»Ne. Možda te iskoristi da se osveti za Fineja - netko koga je on volio i na koga se oslanjao za nekog tko meni znači isto.«

»Mala žrtva ako to može spriječiti da bukne rat.«

»Ta odluka nije na tebi.«

»Nije?« Torque baci nindža zvijezdu prema zidu, odsutno primjećujući položaj zvijezde u odnosu na uzorak zidnih tapeta. Njegov se otac ponašao previše zaštitnički, toliko da je Vash bila njegova glavna zamjenica kako se Torque ne bi našao u prvim borbenim linijama. I premda je Torque shvaćao njegove motive - i paranoju koja je iza njih stajala - to nije činilo situaciju ništa lakšom za prihvatiti. Želio je služiti vampirskoj zajednici koliko je god

mogao. Nije bilo toga što ne bi učinio ili žrtvovao za njihovu dobrobit i napredak.

»Već sam izgubio jedno dijete. Ne želim vas izgubiti oboje.« Torque je mogao zamisliti kako se glava njegova oca teško naslanja na naslon njegove uredske stolice. »Hajde, sine. Imamo informacije koje su nam potrebne. Sad moramo vidjeti što s njima.«

»Trebali bismo poslati Vash da sve počisti. Ako mi sami uspijemo srediti naše, možda će to ići u prilog našoj nevinosti.«

»Da, u pravu si. Ti možeš preuzeti lov na Nikkine otmičare.«

»Ništa ne želim više od toga, ali postoji još nešto.« Torque baci još jednu zvijezdu, zarivši je u zid točno pokraj prve. »Adriana su nedavno vidjeli s nekom ženom.«

Ponovno nastupi duga tišina. »Misliš da se radi o Shadoe?«

»Znam da nikad nije pokazivao interes ni za jednu drugu. Ti?«

»Fineja nema. Adrian je vjerojatno duboko ožalošćen, možda čak toliko da je spreman prekršiti osnovno pravilo. Moramo se uvjeriti u ženin identitet prije nego krenemo na nju.«

Torqueova se ruka opusti. »Nastavit ću istraživati dok ne budem siguran.«

»Ako se radi o tvojoj sestri, moramo je vratiti kući.«

»Naravno. Obavještavat ću te.« Maknuvši slušalicu s uha, Torque ugasi mobitel i baci ga na krevet pokraj sebe. Lov na informacije skrenuo mu je pažnju s tuge s kojom se trenutno nije mogao nositi. Kad je promijenio Nikki, učinio je to zato što ju je želio pokraj sebe zauvijek. Nikkin život bio je žrtva koju nije očekivao. Život bez nje ga je ubijao. Sad je shvaćao otrov koji je kolao Vashinim venama nakon što je izgubila svoju partnericu. Njegova ga je agonija gurala dalje, tjerala ga da se usredotoči, poticala njegovu želju za osvetom koja mu je kuhala u venama.

Još nekoliko sati do sumraka, a onda će moći ponovno izaći na ulicu. Bog neka pomogne svakom Sentinelu koji bude imao tu nesreću da mu se nađe na putu.

Adrian je upravo stigao do Mesquite kad mu je zazvonio mobitel. »Mitchell«, odgovori.

»Znaš li možda koliko je dugo vampir bio zaražen prije nego si ga ulovio?«

Ozbiljnost Raguelpova glasa privukla je Adrianovu pažnju. »Ne. Zašto?«

»Vampir je mrtav, a uzorak krvi raspao se tijekom testiranja. Kao da se, rekli su mi, njegova krv pretvorila u neku vrstu motornog ulja u tren oka.«

»Žao mi je što to čujem.« *Bijesan sam zbog toga*, bilo bi točnije, ali nije dao to naslutiti.

»S čim god da imaš posla,« nastavio je arkandeo, »očigledno je smrtonosno i vjerojatno brzo djeluje, ovisno o tome kad je osoba zaražena.«

»Hvala. Cijenim tvoju pomoć.«

Prekinuvši poziv, Adrian pogleda u Jasona i Damiena. Čekali su u blizini, mračni i obeshrabreni ispod žarkog neonskog znaka za kasino. Adrian bi najradije da nisu morali s njim u taj lov, ali nije smio riskirati da izgubi Helenu ili njenog likana ako se odluče razdvojiti. Helenin drugi čuvar već je putovao odvojeno od njih, rjeđe se zaustavljao i brzo napredovao.

»Moramo uloviti još sluga«, reče im. »Zaraženih ili ne.«

Jasonov inače besprijekoran izgled narušila je briga. »Što se zbiva?«

»Možda je kraj vampira konačno blizu.« Adrian vrati mobitel u džep. *Jahve voli svoje pošasti*, rekao je Raguelp. Možda je arkandeo nešto nanjušio.

»Kakav bi to bio blagoslov«, Damien će mračno, prateći Adriana iza ugla na kojem se nalazio kasino, prema parkiralištu, pripremajući se za uzlijetanje.

Ostatak svojih misli Adrian nije izrekao na glas.

Ili nas čeka test koji će nas sve zajedno dokrajčiti.

15. POGLAVLJE

Lindsay dotakne tipkovnicu svog mobitela, pitajući se je li mudro zvati Adriana. Bila je hrabra prvih nekoliko dana i suzdržavala se od toga da ga kontaktira, ali sinoć je bilo teško. Probudila se u tri ujutro, a glava joj je bila puna sjećanja iz sna koji je bio toliko živopisan da ga se čak i osam sati poslije sjećala.

Stajala je s Adrianom u nekoj bujnoj dolini. Velika rijeka tekla je pokraj njih, osiguravajući vodu potrebnu kilometrima trave koji su se širili s obje strane njene obale. Sunce je bilo žarko i jako, zrak vlažan i gotovo prevruć. Adrian je nosio samo obične lanene hlače i kožnate sandale, a kosa mu je bila toliko duga da mu je padala preko širokih, snažnih ramena. Glavu je nagnuo unatrag, sklopio oči, njegove senzualne usne bile su tanke zbog frustriranosti ili nezadovoljstva. U ruci je držao nož - debelo, krupno oružje koje ju je podsjećalo na neki srednjovjekovni mač ili koplje, nešto nalik Ekskaliburu Kralja Artura. Spretno je rukovao njime, odsutno, njegova vještina bila je očita u ležernom poznavanju težine i dužine mača. Istovremeno je nalikovao i kralju i zlikovcu. Prekrasan da ti se srce slomi.

Dok mu je vjetar nježno prolazio kroz kosu, pogledao ju je pogledom punim tjeskobe. Osjećala se kao da ju probada svojim pogledom, kao da ju ubada oružjem kojim je tako uznemireno mahao.

Ani ohev otach, tzel, rekao joj je u snu. Volim te, sjeno. Ali te ne mogu imati. To znaš. Zašto me mamiš? Zašto se šepiriš onim za čim žudim, a što mi je zabranjeno imati?

Njena tuga zbog njegove patnje stisnula joj je pluća i prouzročila bol toliko golemu da ju je probudila iz dubokog sna. Prenula se i primijetila da joj suze moče lice i jastuk, a ostaci suosjećanja i tuge zgrčili su joj želudac. Razgovarao je s njom kao da je ona uzrok njegove agonije, pa ipak nije mogla zamisliti ništa čime bi maknula taj izmučeni izraz s njegova lica. Radije bi umrla nego ga tako duboko ranila.

Provevši ostatak noći sama u svom apartmanu u hotelu Belladonna,

osjećala se gotovo jednako usamljeno kao i kad je četiri dana ranije razgovarala s Adrianom preko telefona. Poriv da ga ponovno nazove postajao je prejak da bi mu odoljela. Brinula se za njega i nedostajao joj je više nego je trebao.

Duboko udahne, boreći se protiv naleta pohlepne želje i osjećaja posesivnosti na koji nije imala pravo. Cijeli je život provela nastojeći naći mjesto za sebe, promatrajući sve te »normalne« ljude, ali bilo je potrebno samo nekoliko dana da se nepovratno navikne na to da pripada negdje drugdje. Ostati sam nakon takve prilagodbe bilo je vraški teško. Još je teže bilo pitati se osjeća li se i Adrian jednako izgubljeno.

Lindsay stisne gumb za uspostavu poziva i primakne mobitel k uhu.

Javio se gotovo istog trena. »Lindsay, je li sve u redu?«

Grč u njenom želucu popusti čim je začula zvuk njegova toplog, sigurnog glasa. »Zovem da te pitam istu stvar.«

»Da me pitaš...« glas nestane. »Ja...«

»Adrian? Jesi li dobro?«

»Oprosti. Još se navikavam na to da mi postavljaju to pitanje. Iza mene je nekoliko teških dana, ali uskoro će sve završiti.«

Srce joj je na trenutak zastalo. Bio je tako pribran i ugladen, priseban, i dalje gospodar samoga sebe i ostalih, pa joj je bilo jasno koliko je lako pretpostaviti da je netko poput njega uvijek u redu. Na koga se oslanjao kad bi ga pritiskao neki teret? Sad kad nema Fineja, ima li ikog drugog?

Dao joj je ispušni ventil. Kad bi mu mogla uzvratiti istom mjerom, kad bi joj vjerovao dovoljno da joj to dopusti, za nju bi to bila čast. »Ne zvučiš sretno zbog toga.«

»Netko do koga mi je stalo pati, a ja ću joj morati nanijeti dodatnu bol prije nego sve skupa završi.«

Ljubomora je zabadala svoje pandže u nju, reakcija tako strana i neželjena da ju je duboko uznemiravala. »Žao mi je. Kad bih barem mogla nešto učiniti.«

»Samo čuti tvoj glas i znati da misliš na mene je dovoljno.«

Lindsay osjeti snažan nalet ponosa što bi mu i dalje mogla biti izvor utjehe, usprkos svemu što je stajalo između njih. »Sanjala sam te sinoć.«

»Jesi li?« glas mu poprimi glatki ton zavodjenja. »Hoćeš li mi ispričati san?«

»Tražio si od mene da te ostavim na miru. Da te prestanem dovesti u iskušenje.« Teško uzdahnuvši, opustila se preko stola. »A neki užasan dio mene uopće nije mario što sam te tako povrijedila jer sam te navela da me želiš. Bila sam skoro sretna što se tako mučiš. Osjećala sam se moćno jer sam imala toliku snagu nad tobom. Željela sam te, bez obzira na cijenu.«

On polako izdahne. »San te uznemirio.«

»Jasno da jest! Grozno mi je što sam se makar na trenutak tako osjećala, ja to *ne* osjećam. Ne želim.«

»Lindsay«, zastao je. »Znam da to ne osjećaš. To je bio samo san.«

»Što znači da negdje u mojoj podsvijesti ipak postoji ta misao«, provukla je ruku kroz kosu. »Ne želim biti ta osoba, Adrian. Ne želim te povrijediti, ali pogledaj me. Ne mogu izdržati ni par dana da te ne nazovem, iako znam da moramo držati distancu.«

»Ti nisi ta osoba.« Zatekne je grubi prizvuk žestine u njegovu glasu. »Jednako kao što ni ja nisam Adrian kojeg si sanjala. Ako ništa drugo, uloge u tvom snu su obrnute. Ti tražiš od mene da te pustim da odeš, a ja to ne želim. Znam da me želiš i iskoristit ću tvoju želju do kraja - toliko žarko te želim. Sa svakim novim danom, sa svakim našim razgovorom, ja te sve više želim. To gori u meni, Lindsay. Žudim za tobom.«

»Adrian...« uzdahnula je i sklopila oči. »Tako mi je žao što smo se sreli.«

»Ne, nije. Samo ti je žao što toliko toga moramo riskirati.«

»Trebala bih pobjeći dok još mogu.« Toliko se udaljila od vlastitog oca iz istih razloga jer je znala da je za njega previše opasno da bude u njenoj blizini. Nikad si ne bi oprostila da mu se nešto loše dogodi jer ona lovi, jednako kao što si nikad ne bi oprostila da Adrian mora ispaštati zato što je s njom.

»Ja ću te pronaći«, reče mračno. »Gdje god da odeš, gdje god se sakriješ... Ja ću te naći.«

S obližnjih se vrata začuje kucanje koje ju trgne i vrati u sadašnjost. »Trebala bih te pustiti.«

»Vidimo se uskoro, *neshama*. Dotad se drži dalje od nevolja.«

»Oko toga se ne moraš brinuti. Ti si jedina nevolja s kojom se trenutno mogu nositi.«

Poklopi, a potom vikne: »Uđi, El.«

Elijah uđe. Kosa mu je i dalje bila vlažna od tuširanja i začušljana u stranu. Bio je odjeven u svoje uobičajene široke traperice i majicu, a pogledom je skenirao prostoriju kao i uvijek kad bi negdje ušao. Lik je bio pravi pravcati ratnik.

»Jesi li gladan?« upitala ga je, iako je već znala odgovor. Tip je uvijek bio gladan kao... vuk.

»Umirem od gladi.«

»Možemo li ovaj put, molim te, ne zvati poslugu u sobu? Moram se maknuti iz ovog hotela. Nije valjda *toliko* opasno da ne možemo otići iza ugla do Dennyja, zar ne?«

»*Hmm...*« pogledao je kroz prozor prema vedrom, sunčanom danu. »U redu. Nemoj zaboraviti svoje trikove.«

Lindsay ustane. »Znam da ti je grozno što si zapeo sa mnom, ali drago mi je da si tu.«

Obožavala je Elijaha, usprkos činjenici da ju je neprestano podsjećao na Adriana i život koji je mogla imati s tim anđelom, kad bi bili samo prijatelji, a ne toliko ljudi od želje jedno za drugim. Nakon što je izgubila majku, nije mogla podnijeti da izgubi još jednu dragu osobu, a uz lov, njen je život bio previše opasan da bi se nekome predala. Ne bi bilo pošteno. Ali Adrian je bio poseban. Imao je isti život kao i ona, a smetalo joj je što nije mogla niti *pokušati* biti u vezi s njim. Nakon što je toliko puta poželjela da ima nekog tko bi znao i shvaćao zašto lovi, napokon ga je pronašla - samo kako bi otkrila da nikad neće moći biti skupa. Čak je i vjetar oplakivao tu nepravdu,

blago zavijajući svaki put kad bi izašla van.

»Za mene je dobro da sam sad tu«, rekao je Elijah, zabacivši ramena unatrag kao da su mu mišići previše ukočeni.

»Ludiš od dosade.«

»Da, ali moram se pritajiti.«

Ona se lecne. »Zbog mene? Jer sam pobjegla?«

»Ne«, glasno je izdahnuo. »Nekoć sam bio dio čopora s jezera Navajo. A onda su me poslali k Adrianu radi promatranja. Trenutno, što me manje promatraju, veća je vjerojatnost da će zaboraviti da sam pravio nevolje.«

»Nisam mislila da si tip koji stvara probleme.« Bio je previše staložen, previše častan. Ozbiljno je shvaćao svoje obveze, što je dokazala i činjenica da je skočio na avion za njom iako se bojao letenja.

»Mislim da nisam.«

»Hmm... Hajdemo negdje nešto pojesti pa ćeš mi sve ispričati.«

»Za hranu jesam, ali ne i za razgovor.«

Prepredeno ga je pogledala. »Nakon gotovo tjedan dana u mom društvu, još me nisi prokužio?«

Elijah dugo i bolno uzdahne i pokaže prema vratima. »Morao sam pokušati.«

Lindsay je uspjela pustiti Elijahu da sažvače dvije hrpe palačinka i šest blago prženih jaja prije nego je počela cijediti informacije iz njega. »Onda, zašto misle da praviš probleme?«

On namaže maslac na krumpir. »Rekao sam da sam na promatranju, ne da pravim probleme.«

»U redu onda«, odgurnula je ostatke svog doručka. »Zašto te promatraju?«

On ubaci vilicu punu krumpira u usta. Nakon što ih je prožvakao i progutao, reče: »Neki misle da pokazujem karakteristike alfe.«

»Alfa. Kao, glavni pas? Kralj brda? Gospodar svega?« Kimnuo je.
»Mrak.«

On zastane s još jednom krcatom vilicom na pola puta između svog tanjura i usta. »Ne pomažeš.«

»Što?« ona se nasloni u separeu. »Što nije u redu s tim? Bolje nego da si beta, to je sigurno. Mislim, i oni su korisni i to sve. Ali zbilja, žene traže seksi, zgodne alfa muškarce. Sviđa nam se ta zapovjednička vibra lošeg dečka koji ne trpi sranja. Stvarno djeluje na nas, a sigurna sam da si to primijetio u svojim sedamdesetak godina života.«

Elijah izdahne na način koji je odavao beskrajno strpljenje. »Na stranu žene,« reče suho, »nije dobro pokazivati alfa karakteristike ako si likan.«

»Zašto ne?«

Dugo ju je promatrao, kao da oklijeva oko onog što je mislio reći. »Sentineli bi trebali biti jedini alfa mužjaci. Likani bi u njima trebali tražiti vodstvo, a ne međusobno.«

Težina u njegovu glasu spustila ju je na zemlju. Lindsay je pričekala dok joj je konobarica napunila šalicu s kavom i potom se uputila prema drugom stolu, a tek onda je upitala: »Što će se dogoditi ako zaključe da si alfa likan?«

»Odvojit će me od ostalih i... Ne znam. Alfe se baš i ne pojavljuju često, pa ne znam što se događa s njima. Čuo sam glasine da ih drže na okupu i koriste za zadatke van terena, kao na primjer ispitivanja, ali iskreno, ne znam kako bi to funkcioniralo. Ne možeš samo tako staviti hrpu alfa skupa i očekivati od njih da se pristojno ponašaju. Ali možda je u tome i smisao - da nas natjeraju da poubijamo jedni druge, tako da Sentineli ne moraju prljati ruke.«

»Ne mogu vjerovati da bi se Adrian spustio na tu razinu.«

»Nakon što sam radio s njim, nisam siguran da je sasvim svjestan kako funkcionira likanski sustav.« Dohvatio je gornju polovicu *muffina* i proučio količinu maslaca koja je već bila na njemu. »On je vani na terenu više nego ijedan drugi Sentinel kojeg sam vidio. Uvijek lovi. Nije bio doma gotovo dva

tjedna onda kad si nas vidjela u Phoenixu. Sredili smo pokvarenog slugu samo nekoliko sati prije nego smo naletjeli na tebe.«

»I sad ga nema doma već danima.«

Elijah otvori dva paketića marmelade i saspe sadržaj na svoj *muffin*. »Da. On živi za lov. To je njegov život.«

Ona izdahne. To je i njen život. Jedini koji je poznavala. »Okej, možda pomisliš da je ovo ludo, ali... Što kad bismo ti i ja skupa radili? Dobročiniteljski lov možda? Privatna istraživanja? I dalje bi lovio. Osim toga, ja moram poravnati jedan račun i zbilja bi mi dobro došla tvoja pomoć. Oboje znamo da meni treba netko tko će biti glas razuma.«

On prestane žvakati, zagleda se u nju, a potom zalije hranu s pola čaše soka od naranče. »Misliš da ja mogu samo tako dati otkaz?«

»Hej, i ja bih isto morala dati otkaz.«

»Jedini način da prestanem raditi za Sentinele jest da umrem.« Lindsayno srce preskoči. »Što to pričaš? Vi ste zatvorenici? Robovi?«

On nastavi jesti. Nakon što je progutao, reče: »Mislim da ću dovesti još jednog likana.«

»Okej, ignoriraj to veliko pitanje. Na kraju ću ipak izvući iz tebe odgovor. A što se tiče drugog likana, napravi kako misliš da je najbolje. Vjerujem ti. Ne vjerujem da se radi o ženi...? Osjećala bih se mnogo bolje da se zabavljaš, ako me već moraš čuvati.«

Njegove zelene oči zasjaje kad se nasmijao.

Shvativši kako je to zvučalo, zajauče. »To je ispalo krivo.«

»Ne, ne radi se o ženi. Samo netko kome bi također dobro došlo da se malo makne.«

»I on je alfa?«

Elijah odmahne glavom: »Nije. Hvala Bogu.« Više od ičega što je rekao, Lindsay se strese od prizvuka olakšanja u njegovu glasu.

Adrian je izašao iz Yellowstonea u Gardineru u Montani nedugo nakon zalaska sunca. Locirao je Helenu i Marka ranije tog dana, a potom zadržao Damiena i Jasona sve dok nije pao mrak, pruživši tako ljubavnicima priliku da zajedno provedu posljednji zajednički dan.

Bio je to uvjet koji su Sentineli bezuvjetno poštivali, premda ga nisu razumjeli. Ljubav u smrtničkom smislu njima je bila nepoznata. Nisu mogli pojmiti očajničku želju, bolnu žudnju, ili nepomućenu radost koju je neki drugi smrtnik osjećao kad bi pronašao drugu polovicu svoje duše.

Adrian je itekako dobro poznavao te ekstreme, ali ovog je puta s Lindsay mnogo toga bilo novo. Nije mogao prestati razmišljati o njoj, nije mogao prestati uspoređivati njenu posljednju inkarnaciju s onima otprije. Navikao je počinjati ispočetka, ali uvijek su postojale neke nepromjenjive stvari koje je mogao očekivati. Lindsay je toliko odudarala od prijašnjih inkarnacija da je mogao pronaći tek nekoliko točki prema kojima bi usmjeravao njihovu interakciju. Sve je bilo novo i nepoznato. Očaravale su ga hirovite emocije koje je u njemu budila.

»Što ćeš učiniti, Kapetane?« upitao je Damien kad su pješice ušli u mali grad.

»Dogovoreno je da likan prijeđe u čopor Hokkaido.«

»I dalje mislim da ga trebaš maknuti«, reče Jason. »Ako je ikad trebalo uzeti jednog likana za primjer drugima, onda je to sad. Kad se ovo pročuje...«

Adrian ga presječe pogledom. »Neće se pročitati.«

Najprije je locirao Heleninog drugog likana, čuvaricu koja je već bila na pola puta do nje i grada Cedar, na putu do čopora pokraj jezera Navajo. Odabrana je destinacija pokazivala svu snagu njenog instinkta za samoočuvanje. Ugledavši priliku za bijeg dok su Sentineli bili zaokupljeni Heleninim bijegom, odlučila je uputiti se prema najbližem čoporu. Bez oklijevanja, pristala je nikad više ne spomenuti Marka i Helenu do kraja svog života. Za njenu odanost i zdrav razum, Adrian joj je ponudio da je premjesti u svoju jedinicu, promocija koju je spremno prihvatila. Davno je već naučio da je pozitivni poticaj daleko bolja motivacija od straha i zastrašivanja.

»Jednom kad Mark bude u Japanu, a Helena u Anaheimu,« nastavi tiho, »svi ćemo zaboraviti posljednja četiri dana. Nitko od nas ne želi se suočavati s onim što bi se dogodilo u protivnom.«

Afera između Sentinela i likana. Zajednički bijeg. Posljedice tog odabira. Sve bi to bilo tempirana bomba i davalo poticaj nezadovoljnicima. Uz nedavni porast vampirskih napada i zarazu koju je vidio u Arizoni i Uti, nije smio riskirati da se sad uznemire i redovi Sentinela. Ravnoteža koju je toliko dugo čuvao sada se raspadala oko njega. Ako izgubi kontrolu nad Sentinelima, ništa neće moći spasiti svijet iz kaosa koji će uslijediti.

Zbog neodložne potrebe za tajnošću, poveo je lov toliko daleko bez imalo tehnološke pomoći, ne mogavši riskirati da ostavi trag koristeći resurse Aeronautike Mitchell. Da je mogao pratiti Helenin unajmljeni auto preko GPS-a ulovio bi je brže, ali nije mu se žurilo. Dati joj nekoliko dana ikakve sreće koju je mogla doživjeti u takvom bijegu bio je tako malen ustupak, i jedini koji je mogao napraviti za nju. Što duže ona bude dezertarka, to će gora situacija postati.

»Ti i Helena sigurno niste jedini koji su uspostavili odnos«, reče Jason.

»Ne.« Sve kao da se odjednom pogoršalo. Ili mu se možda samo tako činilo jer se još uvijek oporavljao od Lindsayne odluke da ga napusti. Ponašala se nesebično radi njega. Morao je pokušati učiniti isto za nju, što je značilo da je mora pustiti.

»Nije valjda da si iznenađen«, nastavio je Jason. »U ovoj smo misiji oduvijek.«

»Iznenaduje me samo što je trebalo ovako dugo«, Adrian pogleda u Damiena koji nemarno slegne ramenima čime se nije ni složio ni usprotivio njegovom mišljenju. »Ali koje su alternative?

Napuštanje dužnosti? Gubitak krila? Lov na smrtnike koje bismo trebali štititi? Tko, dovraga, želi tako živjeti?«

Damien grubo izdahne. »To ćeš morati pitati Posrnule.«

Prošli su kroz Gardiner, a potom dalje do unajmljene kolibe gdje se Helena pritajila. Adrian je pratio i nju i njenog likana iz zraka tijekom noći,

nakon čega ih je pratio uz zavojite ceste do malenih gradova kroz koje su putovali sve dok se netom prije zore nisu zaustavili.

Posegnuvši rukom u džep, u dlan uzme svoj mobitel. Poželio je da u tom trenutku može popričati s Lindsay. Njeno smrtno srce možda neće shvatiti zašto želi razdvojiti dvoje ljubavnika, ali isto to srce znat će da ga je ubijalo što mora to učiniti. Neće vidjeti njegovu naklonost i suosjećanje kao slabost. Čak i ako se usprotivi onome što je bio prisiljen učiniti, godit će mu samo da čuje njen glas i njeno jednostavno zaključivanje, osnažit će ga za bol koju se upravo spremao nanijeti prijateljici koju je volio.

Kad mu je mobitel zavibrirao zbog dolaznog poziva, iznenađen, stisne ga još jače. Usporio je korak, pitajući se je li Lindsay zbilja osjetila potrebu da ga nazove samo zbog siline njegove želje da to učini.

Čitač brojeva odavao je da poziv dolazi iz Kuće. Javio se.

»Možda imamo problem«, reče Oliver bez okolišanja.

Adrian stane. Oliver ništa nije nazivao problemom osim ako se nije radilo o zbilja velikom sranju. »O čemu se radi?«

»Upravo sam razgovarao s Aaronom. Otišao je u Louisianu u lov na nekog pokvarenjaka kojeg neko vrijeme pratimo. Zaskočili su ih Vash i njena dva kapetana. Aaron je ranjen pa će neko vrijeme biti na dopustu. Nema pojma što se dogodilo njegovim likanima dok se oporavljao. Traži ih već tri dana.«

Pogledavši u Jasona i Damiena, koji su lako mogli čuti o čemu se razgovara, Adrian je u njihovim očima ugledao odraz očaja koji je sam osjećao. Previše. Prebrzo. Poput domina, sve se rušilo u brzom, nezaustavljivom nizu.

»Poslao si ekipu po njega?« upita Adrian.

»Da. Ali nakon Fineja i napada na tebe, mislio sam da bi možda htio znati da Vash ganja likane.«

»Je li moguće da su oni odgovorni za Charroninu smrt?«

»Pomislio sam na to. Premladi su, oboje.«

»Javlaj mi novosti.« Prekinuvši poziv, Adrian nastavi koračati naprijed,

potaknut željom da se što prije vrati kući, gdje će se moći reorganizirati i braniti. Mogao se samo nadati da će na temelju svih informacija koje je prikupio u posljednjih tjedan dana moći shvatiti koji vrug se događa i zašto je sve otišlo nizbrdo u roku od nekoliko dana. »Obavimo to«, reče Jasonu i Damienu.

Kad su se približili kolibi, oslobodio je krila. Odmah je prepoznao metalni miris koji mu je draškao nosnice. Iz kolibe nije dopiralo svjetlo, što je samo potvrđivalo Adrianove slutnje. Požurio je posljednje korake do vrata, mišlju raskinuvši lokot prije nego je posegnuo za kvakom. Smrad zgrušane krvi toliko ga snažno udari da ga je poljuljao korak unatrag. Misliva upali svjetlo, iako mu ono nije bilo potrebno da vidi.

Opsovavši, odvratio je pogled s pokolja koji je bio još užasniji pod grubim svjetlom titrajuće fluorescentne svijeće.

Jason uđe u kabinu i sledi se. »Jebote«, izdahne prije nego se okrenuo i izjurio kroz vrata.

Potom je ušao Damien. Njegov oštri udah govorio je koliko je šokiran i užasnut, ali ostao je uz Adriana, pogledom strijeljajući po sobi i upijajući sablasni prizor ispred njih.

Znajući da mora pružiti potporu dvojici Sentinel, Adrian objema rukama protrlja lice i zabaci ramena. Ponovno okrene glavu prema naprijed, dišući kroz usta. Pogled na krilo koje je ležalo na podu najprije se mutio, a onda bistrio kako su mu suze klizile niz lice. Druga su krila bila razbacana po sobi kao da su najobičnije smeće. Jedno je visjelo s ruba kreveta, nježno ružičasto i sivo perje bilo je umrljano krvlju. Iščupani su s Heleninih leđa, a oko njene graciozne kraljeznice ostala su dva reda s po tri korijena krila.

Posrnuli Sentinel, Helena, ležala je ispružena na krevetu, njene mutne oči okrenute prema podu, njena zlatna kosa prilijepljena uz obraze i leđa sa osušenim znojem i krvlju. Njen je likan ležao na podu u podnožju kreveta. Dvije otvorene rupe u njegovu vratu objašnjavale su blijedu nijansu njegove kože. Adrian je sumnjao da je u Markovom tijelu ostala i kapljica krvi.

»Ovo je pakao«, reče grubo, do dna duše potresen tom štetom - tom *nepravdom*.

Damien ga pogleda. »Zašto nije djelovalo?«

»Zašto bi? Nije bila kažnjena. Krila joj je oduzeo njen likanski ljubavnik, a ne Sentinel. Ugrizen je...« Adrian priđe Heleninom tijelu i podigne joj gornju usnicu. Dugo ju je promatrao. »Njeni očnjaci nisu izduženi.«

»Možda su se povukli jer nije došla do kraja.«

Adrian podigne pogled prema nebu, a vene mu je nagrizala tuga. Prstima prođe kroz nekoć predivne pramenove Helenine kose. Bila mu je i više od prijateljice. Bila je dokaz da pogreška nije neizbježna, da je moguće, ako su dovoljno jaki, služiti svom cilju i pritom ne narušiti vjeru. Sad je ta nada bila izgubljena, uvenula je bolnom smrću zajedno sa serafom čije je srce bilo toliko čisto da ga je samo ljubav mogla uništiti.

Prvi put, pomisli da Sentineli možda i nisu toliko na kušnji koliko služe kao pokusni kunići da bi se odgovorilo na pitanje: Je li pad Čuvara bio neizbježan?

»Imaš pravo, Kapetane«, reče Jason, ostajući i dalje na trijemu. »Ovo se nikad ne smije proćuti.«

Damien prođe drhtavom rukom kroz svoju tamnu kosu. »Moramo očistiti ovo mjesto.«

Stisnuvši šake uz bokove, Adrian nastavi pregledavati štetu. Izgubljena su više od dva života. Serafinka se namjerno unakazila kako bi pokušala pasti. Potom je pokušala promijeniti svog likana. Da im je to uspjelo, sad bi oboje bili vampiri - novi red vampira. I otvorili bi vrata svim ostalima koji bi pokušali isto. Samo saznanje onog što su učinili imalo je neprocjenjivu moć.

»Tu je nešto pošlo po zlu«, Adrian pomisli na glas.

»Možda je gutanje likanske krvi utjecalo na njen pad. Možda se on mogao promijeniti da mu je ona ranije dala svoju krv. Možda nikad nisu ni imali šanse da uspiju. Ne možemo znati osim ako netko to ponovno ne pokuša. Možda ponovno i ponovno. Sve posljedice koje bi ovaj očajnički čin mogao imati moraju nestati ovdje, zajedno s njima.«

Premda je govorio kao da se sve to skupa može zatajiti, Adrian je znao da će ta ideja samo spavati neko vrijeme i čekati da je se neki drugi pametni

um dosjeti.

Znao je, jer je ta ideja nekoć davno bila njegova.

A i ne tako davno.

16. POGLAVLJE

»Tu je, u Anaheimu.« Torque zakloni oči od farova automobila koji je ulazio na parkiralište ispred njegove motelske sobe u prizemlju. »Ali Adriana nema već gotovo mjesec dana, osim jednonoćnog posjeta prije više od tjedan dana kad su ga vidjeli vani s njom.«

»Onda to ne može biti Shadoe«, reče Syre pomalo žaleći zbog toga.

»Ne mogu to tvrditi sa sigurnošću. Ima likanskog čuvara. Ako napusti hotel iz bilo kojeg razloga - što je rijetko - on je s njom. Moguće je da Adrian jednostavno ne želi da se ona izlaže riziku dok on lovi.«

»Ostavlja je s jednim čuvarom? Daleko od Kuće?«

»Radi za Raguela i živi na njegovom imanju. Ne treba joj mnogo čuvara kad je pod krilom arkandela.«

Syre grubo izdahne.

Torque se namršti na taj zvuk, naslućujući u njemu mnogo nemira i frustracije. To nije očekivao od svog oca i razgovora o Shadoeinoj mogućoj reinkarnaciji. »Što ne valja? Što mi ne govoriš?«

»Sjećaš se što je Adrian rekao za Nikki? O njenom izgledu i ponašanju?«

»Kao da bih mogao zaboraviti takve laži.«

»Torque...« Još jedna teška pauza. »Primio sam dva izvješća o sličnim situacijama. Došla su iz naših vlastitih redova.«

»O kakvim situacijama?«

»Bolest. Zaraza. Ništa nisi čuo?«

»Ne. Ali ovdašnja je družba uspješna upravo zbog svoje diskrecije. Drže se za sebe, usredotočeni samo na promatranje Kuće anđela.« Torqueovi glavni špijuni u družbi, poznati kao Sjene, sastojali su se samo od najpouzdanijih sluga, onih koji su slušali naredbe bez postavljanja pitanja i poštivali činjenicu da je Syreov sin. »O kakvoj zarazi pričamo?«

»Neopravdana agresija, nerazumna žed. Adrianov opis pjene na ustima i

krvavih očiju je potvrđen.«

Torque potone na rub kreveta, srce mu se uzlupa. »Nikki nije bilo samo dva dana... «

Istrošena, udobna stolica njegova oca zaškripi kroz slušalicu. »Ako ne budeš mogao definitivno utvrditi ženin identitet do kraja tjedna, želim da se vratiš kući. Ovisno o tome koliko se raširila ta zaraza, možda nas čeka neminovan rat sa Sentinelima. Moramo biti spremni.«

Mlada obitelj turista prođe pokraj Torqueova prozora, smijući se i brbljajući, ne mareći puno za kasni sat. On odvrti glavu dalje od prizora jednostavne sreće kakvu on nikad neće poznavati i pogleda sat na noćnom ormariću. »Mislim da je još važnije da otkrijem tko je ta žena. Razmisli o tome, tata. Što ako Adrian stoji iza svega što se događa? Što ako namjerno namješta te napade kako bi imao izliku da napadne tebe? Imalo bi smisla da je plavuša zapravo Shadoe.«

»Plavuša?«

Bol u očevu glasu ledila je Torqueovu krv. Ako je ta žena zbilja njegova sestra, kao blizanci, nisu mogli biti različiti. »Da. A ja bojim kosu ne bih li prekrpio plavu glavu. Zamisli ironije. Sutra imam s njom intervju za posao pa ćemo vidjeti što će se dogoditi. Zato sam te pitao da mi pošalješ krv Posrnulog. Moram izaći tijekom dana.«

»Je li stigla?«

»Da. Primio sam je.«

»Vashti bi uskoro trebala stići, ako ti treba još. Čekat ću vaša izvješća.«

Torque je bio umoran od čekanja. »Javit ću se čim budem mogao. U međuvremenu, razmisli o mogućnosti da je Adrian taj koji upravlja napadima i zarazom.«

»Ne bi išao tako daleko da ubije Fineja. Bili su poput braće.«

»Svi će mnogo toga žrtvovati, tata, ako su dovoljno očajni. Ne može biti slučajnost da Vash upravo prati Nikkina otmičara ravno do Kuće. Dok ti istražuješ izvješća o bolesnim slugama, obrati pažnju i na moguće izvještaje o otmicima vampira.« Torque dlanom protrlja lice, osjećajući se umorno i

nervozno zbog kemijskog smrada boje za kosu. »Mislim da su ono što čuješ pomno isplanirane glasine, ali ako u njima ima imalo istine i Adrian je uključen, mora otimati vampire kako bi ih zarazio. A ako to radi, onda tamo negdje nekome nedostaje oteta osoba. Kao što meni nedostaje Nikki.«

Toliko mu je nedostajala da ga je to živog izjedalo. Unutra, osjećao se kao da vrišti kroz nepropusno staklo.

»Provjerit ću to, sine. Kao i uvijek, zahvalan sam ti na savjetu.«

»Da, dobro, radije bih da imamo boljih tema za razgovor.«

Lindsay pogleda na sat. Imala je petnaest minuta do idućeg intervjua. Iako je znala da ne bi smjela, željela je nazvati Adriana. Telefonski poziv koji je upravo prekinula - razgovor s kovačem koji joj je izrađivao noževe - probudio je u njoj želju da čuje Adrianov glas. Na trenutak je vrtjela mobitel po stolu, a onda je zazvonio. Kad je ugledala Adrianovo ime na ekranu, zgrabila ga je brzinom munje.

»Hej«, odgovorila je, prebrzo. »Mora da sam te dozvala mislima.«

»Lindsay«, on teško izdahne. »Trebao sam čuti tvoj glas.«

Njen osmijeh brzo iščezne. »Što ne valja?«

»Ništa. Ja... Sinoć sam izgubio jednog Sentinela.«

»Adrian.« Potonula je u svoju uredsku fotelju, znajući koliko je ozbiljno shvaćao svoju predanost misiji i Sentinelima. »Tako mi je žao. Želiš li razgovarati o tome?«

»Sama si je to učinila. Doveo sam je do toga da osjeti da je fatalni rizik jedina mogućnost da bude sretna. I platila je to svojim životom.«

»Imala je odabir«, usprotivila se Lindsay. »Nisi ti kriv što je tako odlučila.«

On je tiho disao u slušalicu. »Vjeruješ li u učenje primjerom?«

»Da.«

»Onda jesam dijelom kriv. Iskreno, zavidim joj na snazi volje. I ja sam se

našao pred istim izborom kao i ona. Nisam imao - *nemam* - hrabrosti da učinim ono što je ona učinila.«

Čvrstoća njegova glasa uznemirila ju je još više nego da je bio vidno uzrujan. »Mrtva je. To nije hrabrost, to je ludost. Moraš otići kući. Predugo te nema i umoran si. Treba ti odmor.«

»Trebaš mi ti.«

Slobodnom rukom uhvatila se za rukohvat stolice. Nije si mogla pomoći, htjela je biti prijatelj kojeg je trebao. Jednako kao što nije mogla prestati željeti razgovarati s njim o novom poslu, svom oružju, svom danu - svemu i svačemu. Jer ju je *imao*. I bila je prilično sigurna da se i on tako osjeća. »Znaš gdje sam.«

On je pozdravi, a ona poklopi, srca teška od brige.

Snovi koje je svaku noć o njemu sanjala održavali su vezu s njim. Osjećala se gotovo kao da ga viđa svakodnevno, kao da nisu razdvojeni još otkako je otišla iz Vegasa.

Noć prije sanjala je da vode ljubav u kočiji s konjima. Bili su u kostimima. Nečem povijesnom, nešto nalik onome što je viđala u filmskim adaptacijama knjiga Jane Austen. Popela mu se u krilo, podignula slojeve suknji i podsuknji, dok je on otkopčavao hlače. Kad ga je stavila u sebe, obuhvatio joj je lice dlanovima i poljubio je, razbarušivši njenu podignutu kosu i oslobodivši pramenove duge tamne kose. Držeći je za kukove, podizao se prema gore jedva kontroliranom žestinom, vodeći je prema orgazmu odlučnom upornošću. U očima mu je sjao onaj natprirodni plavi plamen, dok je hrapavo govorio: »*Ani ohev otach, tzel.*«

Volim te, sjeno.

Lindsay se preplašila nakon što je razumjela jezik kojeg ne bi smjela poznavati. Bila je zbunjena i različitošću svakog sna - erotične lokacije i beskrajna lepeza odjeće iz svih vremenskih razdoblja - i sličnostima koje su se ponavljale. Adrian je uvijek bio s njom. Uvijek je bio zaljubljen u nju, a ona je uvijek bila nezasićena. Njihovo vrijeme zajedno uvijek je bilo narušeno prožimajućim osjećajem očaja, njenom lakomom odlučnošću da ga pokori po svaku cijenu. Uvijek je bila žena koja je voljela Adriana opasno

zanemarujući posljedice, pa ipak, nikad nije bila ista žena. Njen izgled, kultura, jezik i porijeklo - sve se mijenjalo.

Lindsay se uspravi, duboko udahnuvši kako bi razbistrila misli. Iz dana u dan postajala je sve rastresenija. Nemirna, nije se mogla koncentrirati. Morala je nastaviti s lovom. Dok se ne pomiri sa svojom prošlošću, za nju neće biti mira u sadašnjosti.

Telefon na stolu javi da je osoba za naredni intervju stigla. Trenutak potom, privlačan mladi Azijat pojavi se s druge strane njenih čistih staklenih uredskih vrata.

Osmjehne mu se, dajući mu znak da ude.

On uđe brzim i sigurnim korakom. »Dobro jutro.«

»Zdravo«, Lindsay ustane, brzo pogledavši njegovu prijavnicu kako bi otkrila ime. *Kent Magnus*. Sviđao joj se prizvuk tog imena. Dok su se rukovali, osjetila je kako odmah reagira na njega i da, iznenađujuće, nije čovjek, ali se nije zbog njega naježila. Bio je odjeven u široke kaki hlače i crnu košulju kratkih rukava. Osmijeh mu je bio širok i šarmantan, a kad su se rukovali, stisak mu je bio suh i snažan.

Dobar ili zao, nije mogla procijeniti, jer je ostala zatečena snažnim osjećajem da je već negdje sreća Kenta i razgovarala s njim. »Sjednite, g. Magnus. Molim vas.«

On je pričekao da ona sjedne prije nego ju je poslušao. »Hotel Belladonna je impresivan.«

»Nije li?« Činjenica zbog koje je Lindsay samo bila nezadovoljnija i ljuća. Posao joj je bio divan, prilika koja se dobija jednom u životu, a ona je nije cijnila koliko je trebala. »Prijavili ste se za posao noćnog recepcionara.«

»Da, tako je.«

»Moram reći, prekvalificirani ste.«

»Nadao sam se da to mjesto nudi priliku za napredovanje... ?«

Lindsay se uhvatila za rukohvat. Iznimno jak osjećaj de ja vu koji je njegova prisutnost izazivala iskrivio je cijelu prostoriju. Prijašnja adresa koju

je naveo u svojoj prijavi bila je Virginija, država kroz koju je prošla mnogo puta. Moguće da je naletjela na njega na benzinskoj postaji ili u nekom restoranu. Treptala je i pokušala odagnati tamne mrlje koje su joj plesale pred očima, a onda se potrudila uključiti mozak kako spada.

Kent je imao kratku kosu. Poput njene, svugdje je bila iste dužine. Također je bio izvrsno građen, sa širokim ramenima i jakim bicepsima, ali nije bio velik poput likana. Nastojala je upamtiti da mora pitati Elijaha da ga klasificira umjesto nje.

»Svakako ima mjesta za napredak«, uvjeravala ga je. »Primijetila sam da ste se tek doselili u ovo područje. Brine me hoćete li odlučiti ostati ili ne. Zapadna obala jako se razlikuje od Istočne.«

»Jeste li često bili na Istočnoj obali?«

»Upravo sam se doselila iz Sjeverne Karoline.« Ne mogavši se otrgnuti od osjećaja omamljenosti, ustane. »Biste li htjeli malo vode?«

On ustane kad i ona, pokazujući manire koje je očekivala od muškaraca, ali koje, nažalost, većina kandidata koje je u ta dva dana intervjuirala nije imala. »Ne, hvala. Dakle, vi i ja smo praktički bili susjedi.«

Izvukavši bocu vode iz malenog hladnjaka među policama iza stola, Lindsay je laknulo kad je na nogama malo došla k sebi. Otpila je veliki gutljaj i primijetila njegov vjenčani prsten. Nečovjek koji je vjenčan. To ju je malo zbunilo. »Radi se od jedanaest navečer do sedam ujutro, od utorka do subote. Je li to problem?«

»Nimalo. Ja sam noćna ptica.«

»Vaša žena također?« Nije htjela zabadati nos, ali nije željela ni uhodavati noćnog recepcionara samo kako bi ga nedugo zatim izgubila.

S njegova lica nestalo je sve radosti i šarma. Njegove prekrasne oči boje jantara otkriše duboku tugu. »Moja je žena nedavno preminula.«

U njegovoj je prijavi pisalo da ima dvadeset šest godina. Bio je daleko premlad da bi pretrpio takav gubitak. S druge strane, možda je imao tisuće godina, kao Adrian. Ili nekoliko desetljeća, kao Elijah. »Jako mi je žao.«

On kratko kimne. »Želim novi početak, na novom mjestu, s novim poslom

koji će me okupirati noću. Ako me zaposlite, obećavam vam da nećete požaliti.«

Lindsay duboko udahne, suosjećajući s Kentom Magusom, ma kakvo on stvorenje bio. Znala je koliko su teške noći kad se boriš s gubitkom voljene osobe. Bilo je lako zabaviti se nečim tijekom dana, ali večer je bila vrijeme kad bi se inače okupljali s obitelji, zabavljali vlastitim navikama - večerom, omiljenim emisijama, ritualima prije spavanja. Njegovo samopouzdanje i tiho dostojanstvo bile su dvije osobine kojima se itekako divila, a njegova ozbiljnost davala je naslutiti da daje sto posto sebe čega god da se uhvati. Također je priznala i mogućnost da joj se sviđa *upravo zato* što je nešto »drugo«, pa ipak je volio i izgubio i žalovao, baš poput nje. Baš poput Adriana. Njen joj je anđeo pokazao da nisu sva nadnaravna stvorenja zla.

»Kad možete početi?« upita.

Kent joj uzvratil osmijeh. »Kad god vi kažete. Spreman sam kad i vi, gđice Gibson.«

»Zovi me Lindsay.«

Čim je Lindsay uočila Elijaha kako je čeka u velikom predvorju hotela Belladonna, znala je da nešto nije u redu. Vidjelo se to u njegovu držanju, po ramenima i mračno stisnutim usnicama. Koračao je - vrebao, zapravo, kao uznemirena pantera. Još bolje, kao vuk.

Srce joj se stisne. »Što je bilo? Radi se o Adrianu?«

On odmahne glavom i stavi ruke na kukove. Iz grudi mu pobjegne tiho režanje. »Sjećaš se onog prijatelja kojeg sam ti spomenuo? Onoga za kojeg sam htio da postane moj partner?«

»Da.«

»Otišao je u lov u Louisianu netom prije nego smo mi krenuli za Utu. Upravo sam saznao da je bio nestao, sve do danas poslijepodne.«

»Je li u redu?« Lindsay čvrsto prekriži ruke preko prsa, svjesna da Adrian prima udarce sa svih strana i da vjerojatno pati zbog toga.

»Napola je mrtav, rekli su mi. I traži me.« Njegov prelijepi pogled bio je oštar kad ju je pogledao. »Želim da ostaneš ovdje. Ne napuštaj hotel dok se ne vratim ili dok ti ne pošaljemo nekog drugog.«

»Želim ići s tobom, El. Ne želim da ideš sam, i znam da me ti ne želiš ostaviti ovdje. Ako me ostaviš, istovremeno ćeš se brinuti i za mene i za svog prijatelja.«

»Nisam te htio pitati«, grubo je rekao. »Micah je u Kući anđela.«

Disanje joj se ubrzalo kad se sjetila onog jutra kad ju je Adrian poveo u let preko brežuljaka oko svog doma. Tijelo joj je odgovaralo na te uspomene kao da ih opet iznova proživljava. Vjetar je bio sretan tog dana, zviždao je pun radosti koju je tako rijetko u njemu osjećala. Ili je možda radost bila u njoj.

Izenada, miris golemog cvjetnog aranžmana koji je ukrašavao predvorje postane prezasitan. Visoki strop kao da ju je počeo pritiskati. Sve u vezi s hotelom stvaralo joj je osjećaj zarobljenosti. Nije tu pripadala. Koliko god da se trudila i davala sve od sebe, i dalje je bila - i uvijek će biti - neprilagođena »normalnom« svijetu.

»U redu je«, uvjerala ga je, jednako sebe koliko i njega. »Ako ti treba neki drugi razlog da me povedeš, podsjetit ću te da ionako moram otići po svoj kovčeg. Bilo bi dobro da to konačno obavim.«

Elijah kimne. »Želiš li se presvući ili moraš nešto uzeti?«

»Da, oboje.«

Petnaest minuta poslije, ulazili su u njen svjetloplavi Prius hibrid koji je samo dan ranije dostavila agencija za transport vozila. Elijah je zauzeo sav prostor u vozilu, čak i nakon što je odgurnuo suvozačevo sjedalo koliko god je mogao. Bilo joj je žao što se mora tako stiskati, ali sviđao joj se njen auto. Rekla je Adrianu da ne teži tome da spasi svijet, ali je barem nastojala ne zagađivati ga ili crpiti njegove prirodne resurse.

Izašli su na cestu. Elijah je bio odličan suvozač, govorio joj gdje treba skrenuti na vrijeme kako bi uspjela prestrojiti se u pravu traku.

»Nemirna si«, primijetio je nakon što je obrisala vlažan dlan o traperice -

ponovno.

»Brinem se zbog svih loših stvari koje su se dogodile otkako sam srela tebe i Adriana. Malo ih je više nego obično, zar ne?«

»Mi uvijek imamo posla, ali definitivno postaje intenzivnije.«

»Bože«, uzbuđeno je uzdahnula. »Muka mi je zbog Adriana. Izgubio je previše prijatelja u posljednje vrijeme, a nema priliku žalovati za njima kako treba zbog toga što se sve skupa odjednom raspada.«

»Smrtnici se ne pare tako brzo.«

Ona ga postrance pogleda. »Nisam sigurna odakle sad takva izjava, ali moram ti reći da se ne slažem. Zar nikad nisi čuo za veze za jednu noć? Neki smrtnici pare se minutu nakon što su upoznali jedno drugo.«

»Ne parenje kao ševa«, ispravi je suho. »Parenje kao davanje života za drugog.«

»Ja bih dala svoj život za tebe. Ali iako si jako zgodan, ne bih se parila s tobom.«

»Luda si, znaš to?«

Ona slegne ramenima. »A ti se družiš sa mnom. Onda, kakav si ti?«

Dugo je promatrao njen profil, a onda konačno okrenuo glavu kako bi pogledao kroz prozor.

Dok su se penjali uz brežuljak prema Kući anđela, Lindsay zazvoni mobitel. Izvuče ga iz postolja za šalicu u koji ga je ubacila i javi se, petljajući oko tipke za razglas. »Tata. Kako si mi ti?«

»Nedostaješ mi. Ti?«

»Držim se. Zapošljavam osoblje za veliko otvorenje i pokušavam se držati podalje od nevolja.«

»Kako je Adrian?«

Prisjetivši se iscrpljenosti koju je primijetila u Adrianovu glasu, uzdahne i reče: »Prolazi kroz težak period.«

Gledajući u Elijaha, Lindsay je govorila istinu jer je znala da joj oba muškarca žele samo dobro. »Zapravo, malo sam zakočila stvar.«

»Zašto?« Za razliku od Adriana, Eddieju Gibsonu svaka se emocija osjetila u glasu. Prizvuk razočaranja bio je nepogrešiv.

»Nismo... kompatibilni.«

»Je li on to rekao?« sad je zvučao ljutito.

»Ne«, brzo će ona. »On želi pokušati. Ali ja vidim samo probleme pred nama i zato je najbolje da se odmah ohladimo prije nego previše zagrizemo.«

»Već si zagrizla, dušo«, usprotivio se. »Inače se ne bi brinula za probleme pred vama.«

Ona napući usnice. »Hmm...«

»Cijeli život držiš tipove što dalje od sebe. Bio sam sretan zbog toga kad si bila mlada, a kasnije sam zaključio, da su ti dečki uopće išta vrijedili, ne bi ih tako lako pustila. Ali isključiti Adriana nije baš tako lako, zar ne?«

»Tata, možeš li, molim te, prestati s psihoanalizom? Ili barem pričekati dok sam ne počneš ponovno izlaziti.«

»Zato sam nazvao. Večeras vodim nekog na večeru.«

Lindsay jače stisne volan. Na trenutak nije mogla dešifrirati kako se osjeća. Nije bio sasvim dobar osjećaj. Bila je iznenađena i uplašena, potištena i povrijeđena, sretna i uzbuđena.

»Lindsay?«

»Da, tata«, glas joj je bio previše hrapav. Nakašlje se. »Tko je sretnica?«

»Nova mušterija koja je danas došla. Pozvala me van nakon što sam joj promijenio ulje.«

»Već mi se sviđa. Očito je pametna i ima izvrstan ukus za muškarce.«

On se nasmije. »Jesi li sigurna da se slažeš s tim?«

»Potpuno«, slagala je. »Naljutit ću se ako ne odeš. I nadam se da ćeš se dobro provesti. Odjeni košulju i hlače koje sam ti poklonila za rođendan.«

»Okej, okej, Jasno mi je. Idi. Zabavi se. I nemoj se odjenuti kao prosjak. Ali i ti moraš učiniti nešto za mene. Daj Adrianu priliku. Pravu priliku.«

Ona zastenje. »Ne razumiješ.«

»Slušaj«, reče otac ozbiljno. »Adrian Mitchell je veliki dečko. Može se pobrinuti za sebe. Ako on ne vidi problem, onda ga ni ti nemoj stvarati. Zaslužuješ biti sretna, Linds, a nijedna veza nije bez rizika. I ja ću ponovno probati sreću sa ženama. Ali ti, ti nikad nisi ni pokušala. Mislim da je vrijeme da stisneš zube i odvažiš se.«

»Volim te, tata, ali te tvoje fraze me ubijaju.«

»Ha! I ja tebe volim, dušo. Budi dobra.«

»Želim izvještaj sutra«, upozorila ga je.

»Da vidiš hoću li ti odati prljave detalje. Čujemo se poslije.«

Prekinuvši poziv, pogleda u Elijaha koji je gledao u nju. Njen se tata konačno odlučio malo otvoriti. Mislila je da će biti sretna zbog toga. I bila je, uglavnom. Ali jedan dio nje - djetinjasti dio nje, morala je priznati - osjećao je kao da njen otac konačno ostavlja njenu majku iza sebe. Što je bilo nešto što Lindsay još nije mogla učiniti.

»Bliska si s ocem«, primijeti Elijah.

»Imamo samo jedno drugo, ako to ima ikakvog smisla.«

Kimnuvši, reče: »To objašnjava zašto je Adrian postavio likane da ga čuvaju.«

Podigla je stopalo s papučice gasa. »Što? Zašto?«

»Adrian je poslao likane da čuvaju tvog oca. Nisam znao zašto. Sad znam. Radi to zbog tebe jer ti je otac veoma važan.«

»Kad je to sredio?«

»U Vegasu.«

Lindsay jače stisne gas, misleći kako bi vjerojatno bilo bolje da ne vozi u tom konkretnom trenutku. »Zašto bi mom ocu trebali čuvari?«

»Svi koji su Adrianu važni mogu se iskoristiti protiv njega.«

Ako povrijede njenog oca, povrijedit će i nju, što će naposljetku povrijediti Adriana. »Ako se išta dogodi... «

»Ne brini se«, Elijah se utješno osmjehne. »Adrian me zamolio da sam odaberem čuvare, a ja sam odabrao samo najbolje iz čopora. Pazit će na

njega.«

Poljubila bi ga, da nije vozila. »Hvala.«

»Nema na čemu. Trebala bi zahvaliti i Adrianu.«

»Da«, reče tiho, a srce joj se još više smekša. Adrianov pad nije bio gorući problem, njen vlastiti pad bio je još bliže. »Trebala bih. Hoću. Sranje, sve se zakompliciralo.«

»Da.«

Što ju je podsjetilo zašto uopće idu u Kuću. »Znaš li što se dogodilo tvom prijatelju? Zašto je nestao?«

»Zaskočili su ga i pustili da umre. Trebalo mu je nekoliko dana da stigne do ceste, gdje su ga našli.«

»Isuse«, uzdahnula je. »Vampiri?«

Elijah kratko kimne i da joj znak da na kraju uspona skrene lijevo.

»Gadovi. Sve bih ih ubila.« Iznenadila ju je količina mržnje u vlastitom glasu. Život joj se toliko promijenio u posljednjih nekoliko tjedana. Vampiri su sad napadali njene prijatelje i bili odgovorni za to što ne može biti s Adrianom. Nije se mogla sjetiti jednog jedinog razloga da opravda njihovo postojanje. Bili su kao buhe ili komarci - odvratni, beskorisni, krvopije, paraziti kojima bi bilo bolje da izumru.

Primaknula se željeznim vratima i ogradi koja je štitila Kuću. Stražar baci oko na Elijahu i pusti ih unutra. Bila je sredina poslijepodneva. Sunce je još bilo visoko na nebu, što joj je pružilo mogućnost da promotri sve što joj je promaknulo prvi put kad je prolazila kroz ta otmjena vrata. Vukovi su se držali s druge strane povišenog dijela ceste, skrivajući se od pogleda. Kad se popela na vrh, vidjela ih je raštrkane po krajoliku. Puno njih. Veličanstvenih i nesumnjivo opasnih.

Stigavši do kružnog toka, parkirala je auto i pokušala izbaciti dio napetosti iz sebe kratkim, glasnim izdahom.

Elijah je izišao iz auta kontrolirano, ali svejedno užurbano, otvarajući joj vrata prije nego je uopće skinula pojas. Pričekao je dok nije izišla, a zatim pokazao na veliko zdanje nalik hangaru na vrhu brežuljka udaljeno nešto

manje od kilometra. »Bit ću tamo. Možeš doći kad uzmeš svoje stvari, ili me čekaj tu. Ako se zadržim više od sat vremena, javit ću ti po nekome.«

Lindsay ga uhvati za ruku prije nego je otišao.

Gledao je u njenu ruku, koju je brzo povukla. »Oprosti. Nisam htjela prenijeti svoj miris na tebe. Samo - žao mi je zbog tvog prijatelja, Elijah.«

On podigne pogled prema njenom, smekšavši se. »Znam da ti je žao. Hvala.«

»Ako ti išta treba, tu sam za tebe.« Pokloni mu suosjećajni osmijeh, a zatim krene prema dvostrukim ulaznim vratima. Upravo je podignula ruku kako bi pokucala kad se vrata otvore.

»Gđice Gibson.«

Visok, mišićav crvenokosi muškarac stajao je na pragu. Kosa mu je bila duga, sezala preko ramena, ali na njemu nije bilo ničeg ženskastog. Podsjećao ju je na starog vikinškog ratnika, ozbiljan i odlučan.

Lindsay je oklijevala. »Bok. Samo moram pokupiti svoje stvari i onda idem.«

On ju je na trenutak promatrao, procjenjivao na način koji je dao naslutiti kako misli da joj nešto nedostaje. A onda ju je pustio unutra.

Znala je da je anđeo. Svi Sentineli imali su iste plamenoplave oči, iako je samo iz Adrianovih isijavala toplina. Sentineli su doista bili majstorsko djelo. Bilo je prilično zastrašujuće biti okružen desecima savršenih, prekrasnih bića.

Budući da crvenokosi više ništa nije rekao, Lindsay se uputila ravno prema sobi u kojoj je prespavala one noći. Sve je izgledalo isto kao i kad je otišla - krevet je bio pospremljen, a njene higijenske potrepštine uredno složene na stolicu u kupaonici. Kad je posljednji put otišla iz te sobe, prije gotovo dva tjedna, očekivala je da će se iste večeri vratiti. Gubitak onog što je mogla imati da se pridružila Adrianovu svijetu stisne joj grlo i stvori u njemu knedlu.

Gledajući unatrag, planovi koje je imala, život u tom raskošnom mjestu, s balkonom koji je vodio na terasu odakle je mogla promatrati anđele kako polijeću u svitanje zore, s vlasnikom tog mjesta, koji je bio najčudesnije biće

na planetu, sad su se doimali apsurdnim. Ali maštala je o tome na trenutak, i sad joj je to strašno nedostajalo.

Lindsay pogleda u krevet dok je prolazila pokraj njega, prisjećajući se kako je maštala o tome da će tu zavesti Adriana. Njena mašta po tom je pitanju bila naročito živopisna, pa ipak ni približno sirova i vatrena kako se na kraju ispostavilo.

»Moram otići odavde«, promrsila je, boreći se sa snažnom željom da ostane - zauvijek. Boreći se s bolnom žudnjom da prigrli tog anđela, njegov život, moguće prijatelje - poput Elijaha - koji bi razumjeli njene motive.

Spakiravši se u rekordno kratkom vremenu, Lindsay dohvati ručku svog kovčega i izvuče ga van kuće. Morala je proći pokraj hrpe Sentinela koji su se izvukli iz drvarnice kako bi je promotrili. Sad je razumjela zašto su je gledali na taj način. Bila je uljez, smrtnica koja je spavala s njihovim vođom. Usprkos njihovom opipljivom neprijateljstvu, zaustavila se na pragu pokraj otvorenih ulaznih vrata i okrenula prema njima.

»Navijam za vas«, reče. Htjela ih je zamoliti da pripaze na Adriana umjesto nje, ali nije imala pravo reći takvo što. Pripadao je njima, ne njoj.

Vrata se zatvore za njom, tiho kliknuvši za kraj. Nije plakala, odbila je plakati. *Neće* se sažalijevati zato što je učinila ono što je trebala, zbog Adriana. Zbog cijelog svijeta, zapravo, koji je ovisio o njemu iako to nije znao.

Otvorivši prtljažnik, ispustila je ručku kovčega i podigla prtljagu s tla. Vjetar se pojačao, kovitlajući se samo oko nje. Stajala je nepomično u njegovom uskomešanom zagrljaju.

Ostani, ostani, ostani, pjevušio je.

»Već sam prouzročila dovoljno nevolja«, odvratila je.

Ne idi, Lindsay. Lindsay... Lindsay... Vjetar iznenada prestane puhati, ostavljajući prazninu kroz koju je njeno ime udarilo poput biča.

»*Lindsay.*«

Okrene glavu. Adrian je stajao pokraj otvorenih stražnjih vrata Maybacha koji je radio u mjestu na početku kružnog toka. Vjetar ga je cijelog omotao

poput ljubavnika, mrsio mu kosu, koja je narasla barem centimetar i pol otkako ga je zadnji put vidjela. Izgledao je neuredno i prekrasno u crnoj majici dugih rukava i modrim po mjeri krojenim hlačama. Izraz lica bio je miran a stav opušten, ali osjetila je nemir u njemu. Pogled mu padne na kovčeg koji je držala u ruci, a ledeni nalet tuge cijelu je prekrije, od čega zadrhti. Nikad nije osjetila tako beznadan očaj, tu golemu krivnju i bol koji su slamali srca. I njegovo i njeno.

Suze su je pekle u očima. Jedva je uspjela povratiti dah.

Bože. Od svega čega se mogla odreći, zašto je to baš morao biti on? Odrekla bi se hrane. Čokolade. Vode. Zraka. Ako je to značilo da može imati njega, beskonačno dugo, bez ikakvih ograničenja.

On razbije tu savršenu mirnoću i poleti prema njoj. Kovčeg joj ispadne iz mlitave ruke i padne na šljunak. »*Adrian.*« Jedva je napravila nekoliko koraka kad ju je ulovio i izbio joj zrak iz pluća.

Krila mu se rašire u svoj njihovoj raskoši grimiznog alabastera, i oni polete u zrak.

17. POGLAVLJE

Ušavši u likansku kasarnu, Elijah je naišao na ledenu tišinu, tešku od iščekivanja neizbježne smrti. Uredni redovi kreveta na kat protezali su se unedogled, donji kraj sobe činio se sve daljim čak i dok mu je prilazio bliže.

Pratio je isprekidani zvuk srčanog monitora, ali i bez njega znao je kamo ide. Micah je imao jednu od privatnih soba na kraju prostorije, onih koje su bile odvojene za parove. Vrata su bila otvorena, a šačica likana, uključujući Esther i Jonasa, formirala je bedem na pragu.

Promatrali su ga zamišljenim pogledima punim nade. Odvratio je pogled od njihovih prevelikih očekivanja, prezirući njihovo uvjerenje da je neka vrsta mesije. Samo zato što je imao apsolutnu kontrolu nad svojom zvijeri nije značilo da ima jednaku razinu kontrole nad sudbinama ostalih likana ili okolnostima u kojima su se našli, ali toliko njih tome se nadalo i u to vjerovalo.

Ušavši u sobu, zatekao je Micaha u krevetu, s nekoliko intravenoznih cjevčica i Rachel koja je bdjela nad njim. Ona ustane kad je Elijah prišao bliže i priđe mu na pola puta, blijeda i mršava kao i njen partner.

Progutavši knedlu u grlu, Elijah upita: »Kako je?«

Provukla je drhtavu ruku kroz svoju tamnu kosu i bradom mu tiho dala znak da izađu van. Kad su se vratili u glavnu prostoriju, reče mu: »Umire, El. Pravo je čudo što je uopće živ.«

Protrljao je oči dlanovima, pokušavši s njih odagnati žalac tuge.

»Čekao te je«, nastavila je. »Iskreno, mislim da još samo na to čeka.«

Elijah bespomoćno pogleda u nju.

Ona obriše suze s obraza. »Stvarno te voli.«

Proguravši se pokraj nje u očajničkoj žurbi, ponovno uđe u sobu i sjedne na mjesto s kojeg je ona ustala. Primakne stolicu bliže krevetu, a zatim pruži ruku i dohvati hladan dlan svog prijatelja.

Micah otvori oči. Okrećući glavu, pogleda Elijahu u oči. »Hej«, šapne.

»Stigao si.«

»To bih ja trebao reći.«

Polagani osmijeh na trenutak izobličiti likanovo lice, ali brzo s njega nestane. »Morao sam ti reći... Vash... «

»Vash ti je ovo učinila?«

»Traži... tebe.«

»Mene? Zašto?«

»Vampir u Shreveportu... nestao. Tvoja je krv nađena.«

»Nikad nisam bio u Shreveportu.«

Žestoko drhtanje protrese Micahovo mršavo tijelo. »Da, pa... tvoja krv jest.«

»Prestani pričati. Odmori se. Kasnije ćemo razgovarati.« Micahove nekoć bistre zelene oči bile su mutne od boli i umora. »Nema vremena. Odlazim, alfa. To je to.«

»Ne.«

»Čuvaj leđa. Krv... Tvoja je.«

Elijah pogleda Rachel koja se nemirno meškoljila pokraj vrata. Mračno kimne. *Njegova krv*. Na mjestu otmice u gradu koji nikad nije posjetio.

Teško disanje s kreveta privuče njegovu pažnju natrag na Micaha.

»Bit ću ja u redu«, Elijah reče grubo. »Ne brini za mene. Misli na to da ozdraviš.«

Micahova ruka iznenadujućom snagom stisne Elijahovu, izbacivši pandže toliko da mu je raspario dlanove. Krv, vruća i skliska, skupljala se u njihovom stisku. »Slušaj. Ti si taj. Čuješ li me? Ti. Odvedi Rachel... Sve ih odvedi.«

Elijah se odmakne unatrag. »Ne stavljam taj teret na mene, Micah.«

»Vjeruje ti...« Crvenokosi iznenada počne jako kašljati, toliko da su mu se kapljice krvi pojavile na usnama i narušile savršenu bjelinu plahti.

»Rachel će biti u redu. To ti obećavam.«

»Ne Rach...« dahtao je. »Adrianova žena... ti vjeruje. Možeš je oteti... Pregovori.«

Elijah se oslobodi iz Micahova stiska, bijesan i ljut što mu najbolji prijatelj sada priča takve gluposti. Na jebenoj samrtnoj postelji. »Ne radi to«, siktao je. »Ne traži to od mene. Riskirala je svoj život radi mene.«

Micah podigne glavu s jastuka, a njegov je pogled bio samo sjena nekoć oštrog pogleda. »Adrian će popustiti radi nje. Obećaj mi. Uskoči. Učini to. Sve ih možeš osloboditi. Samo ti.«

Ustajući, Elijah otetura iz sobe.

»Krvna zakletva, El«, šapnuo je Micah, podigavši svoj krvavi dlan. Potom se spustio na krevet, a sa svakim teškim udahom čuo se štropot iz njegovih grudi.

Izašavši iz sobe, Elijah pogleda u likane koji su tamo čekali. Sad ih je bilo još više. Desetak poznatih lica, sva su ga gledala ozbiljno s nepokolebljivim iščekivanjem.

»Vi ste ga na ovo nagovorili«, optuži ih. »Rekli ste mu gdje sam bio posljednjih tjedana.«

Esther istupi naprijed. »Elijah...«

»Vi jebeni sebični gadovi.«

Pogleda u svoj dlan i rez koji ga je narušavao, a koji je već zarastao. Riknuvši, promijeni se. Oslobodi se svoje odjeće, baci se prema naprijed u žestokom skoku koji ga je dobacio skoro do kraja prostorije.

Zaleti se u vrata i istrči van.

Lindsay je i dalje duboko disala, pokušavajući doći do daha koji joj je Adrian oteo iz pluća kad je sletio s druge strane kuće. Iza sebe je čula kako se otvaraju staklena vrata, a onda ju je unio kroz njih, u sobu u kojoj se nalazio golemi stol i zid prepun polica s knjigama.

Naslonjena u njegovu zagrljaju, pogledala ga je u lice. Crte su mu bile

ukočene, koža nategnuta preko čvrstog i odlučnog lica. Još se jedna vrata zatvore iza nje, ovaj put unutrašnja, a on je gurne na njih i pritisne svojim vrućim, čvrstim tijelom. Zastori su se počeli automatski zatvarati zajedno sa staklenim vratima, bacajući sobu u mrak i tišinu.

»Adrian... «

On položi svoja usta na njena. Uzme je za zapešća i podigne ih preko njene glave, jedan za drugim. Gurne jezik u njena usta tako brzo da se odmah uzbudila.

Topao, živahan miris njegove kože ispuni joj nosnice, još mahnitiji nego ga je pamtila. Još privlačniji.

Borila se protiv njegova stiska i primijetila da su joj zapešća privezana uz vješalicu pokraj vrata. Dok je dlanovima klizio niz njene ruke, uzaludno je potezala, a zatim se prstima pokušala iščupati. Osjetivši čipku, shvatila je da ju je razodjenuo mislima i zavezao za kukicu njenim vlastitim gaćicama. Malo se promeškolljila i potvrdila svoju sumnju - bila je u trapericama, bez gaćica. »Pusti me.«

»Nećeš me napustiti.« Glas mu je bio tih i varljivo ravnodušan, ali čak je i čvrstina u njemu bila opipljiva koliko i tange oko njenih zapešća.

Lindsay ponovno potegne. Čipka se potrga, no istog je trena nešto još čvršće pritisne uz vrata. Kad su se Adrianove ruke uvukle ispod njene majice i u dlanove uzele njene gole grudi, shvatila je da se radi o grudnjaku. Prođu je trnci. Jedini put kad su je držali protiv njene volje bio je onog dana kad su joj ubili majku. »Oslobodi me, Adrian.«

Njegova se usta prilijepe s jedne strane njenog vrata. Prstima joj je potezao bradavice dok se nisu ukrutile. »Ne.«

Nehotice, ona se savije pod njegovim rukama, a grudi joj postanu teške i nježne. »Uzrujan si. Trebamo razgovarati. *Moramo* razgovarati.«

»Ne sad.« Uhvatio ju je za kukove, na što ona postane svjesna da je sad potpuno gola. Kad se malčice dlakavo bedro uguralo među njena, shvatila je da je i on gol.

Njeno je disanje bilo glasno u inače tihoj sobi. Srce joj je snažno lupalo

od straha i zabranjene želje. Da se radilo i o kome drugom tko bi je držao tako stisnutu, poludjela bi. Ali radilo se o Adrianu, a osjećaj njegovih ruku na njenoj koži držao je strah koji bi inače osjećala podalje.

»Trebao bi razmisliti o ovome«, dahtala je, pokušavajući se izmigoljiti iz njegova vrućeg dodira. »Ne želiš ovo. Ne želiš ono što će ti se dogoditi ako ovo učiniš.«

Njegov se ud ugura u njeno vlažno međunožje. Lindsay se skameni. Bio je topao i krut, ugodno dug i širok.

»Čini li ti se«, preo je, »da ne želim ovo?«

Poskočila je kad je stavio njenu bradavicu među svoje usne. Kukica je protestno škripala, ali je svejedno čvrsto držala. Adrian nije imao šuplja sklopiva vrata koja bi joj dala priliku da pobjegne. Čvrsta drvena vrata koja je odabrao njegov arhitekt bila su i više nego dovoljna da podnesu njenu težinu i takvo stiskanje.

Sisao je njenu bradavicu dugim, dubokim udasima sa svojih zločestih usana. Njene dobre namjere počele su se topiti.

»Bojim se«, izrekla je laž, nadajući se da će ga to odvratiti.

»Znam. Goriš od straha«, razmakne njene usmine i jagodicom prsta pomazi svilenkasto tekuću želju. »Uvijek si tako neustrašiva, ali vjeruješ mi dovoljno da bi se bojala.«

Njeno stenjanje odjekne kroz sobu. Bila je bolno svjesna činjenice da se hodnik nalazi s druge strane vrata iza nje, skupa s desetak ili više anđela kojima se nije sviđala i koji joj nisu vjerovali baš zbog toga - što je svela njihovog vođu na običnog čovjeka, sa svim njegovim slabostima i požudom i željom za udobnošću koja je dolazila skupa sa smrtnošću. »Prestani.«

»Ne mogu«, ponovno je poljubi. Vrućim, mokrim, punim usnama čovjeka koji je u danima njihove razdvojenosti u jednom trenutku prešao granicu. »Neću.«

»Bože, Adrian.« Koprčala se u njegovom stisku dok je on hvatao drugu bradavicu svojim usnama, jezikom prelazeći preko njena tvrdog vrha. »Zašto mi ne daš da te spasim?«

Pustio ju je, a zatim se uspravio kako bi protrljao svoju sljepoočnicu o njenu. »Nemaš što spasiti. Sve se raspada.«

Bol u njegovu glasu slomila joj je srce. Žudjela je za tim da ga primakne bliže k sebi i zagrlji, da ublaži njegovu muku. Ali nije se mogla pomaknuti, mogla ga je utješiti samo svojim glasom. »Reci mi što se dogodilo.«

»Kasnije«, kliznuo je niz njeno tijelo. Usnama joj okrzne dekolte, a zatim jezik ugura u pupak. Kad je ugurao glavu između njenih nogu, Lindsay se ugrizla za donju usnu samo kako ne bi vrisnula. Ispod sve te uzrujanosti što ju je privezao u mraku, usred cijele te zabrinutosti oko njegova nestabilnog raspoloženja, bila je strašno uzbuđena. U nemogućoj situaciji. Nije mogla zaboraviti koliko su vidljivi i koliko je ljudi - *anđela* - u blizini.

»Nemoj ovo raditi. Požalit ćeš.«

»Požalit ću ako to *ne* učinim.« Raširi je palčevima. Vrhom jezika divlje je palucao po klitoris. Dok se ona stiskala u svojoj lakomoj gladi, njemu pobjegne neki grubi zvuk. »Trebao sam dovršiti ono što smo započeli u Vegasu. Trebao sam ignorirati prokleta zvono na vratima i ševiti te tako da nikad više niti ne *pomisliš* na to da me ostaviš.«

Njegov hrapavi glas otkrivao je njegovu tjeskobu i duboko je ranjavao. Željela je zariti prste u njegovu kosu i zagrliti ga. Željela ga je nježno milovati po leđima. Željela mu je dati slobodu da u apsolutnoj sigurnosti odbaci na trenutak svoj teret, daleko od očiju onih kojima je bilo potrebno da uvijek bude snažan. Ali ako to učini, morat će se suočiti s onim što ga je izjedalo iznutra, a jedino što je trenutno želio bio je zaborav koji je mogao pronaći u njenom tijelu.

Zaborav koji mu nije mogla ponuditi. Ne po cijenu koju je trebao platiti.

Adrian je uhvati za stražnji dio koljena desne noge. Podigne je preko ramena, rastvarajući je kako bi iznenada unutra gurnuo svoj jezik. Ona savije leđa i glavom udari o vrata, a udarac odjekne kroz sobu pa tako i kroz hodnik. On to ili nije čuo ili nije mario za to. Ukopao je usne u njeno vlažno spolovilo, gurao jezik duboko koliko je mogao. Gladno je sisao njeno nježno meso, kao da je želi cijelu upiti u sebe. Pojesti je. Žigosati njeno tijelo svojim vrelinim, intimnim poljupcem. Drhtala je i dahtala, prsti na nogama su

joj se stiskali toliko jako da su se počeli grčiti. Držala se za tu trunčicu boli, boreći se s orgazmom koji joj je on odlučno želio priuštiti.

Njegov nagli, otegnuti jecaj potjera joj suze na oči, zvuk je bio tako izgubljen i usamljen.

»Nije prekasno«, uspjela je protisnuti kroz teške uzdisaje. Vruće suze padnu joj na grudi, srce joj se kidalo jer je znala da *ipak jest*. Oboje su preduboko zaglibili da bi se sad mogli vratiti natrag. Prošli su točku s koje više nema povratka onog trenutka kad je ubila zmaja ispred njega. Mogla je odustati od ubijanja, barem taj jedan put, ali nije to učinila. Objelodanila je svoju najveću tajnu svega nekoliko sati nakon što ga je srela, kao da joj je bilo potrebno da vidi tko je ona zapravo.

Pa ipak, borila se protiv neizbježnog jer joj je stalo do njega. Puno. Toliko puno da ju je pomisao da on pati zbog nje izluđivala. »Možeš ovo zaustaviti, Adrian. Prije nego ode predaleko.«

On tad zareži, dubokim glasom agresije i odlučnosti. Držao se za njen klitoris i sisao brzim, snažnim ritmom. Ujednačenim, otegnutim tempom koji ju je gurao prema eksplozivnom vrhuncu. Njeno tijelo vlažno od znoja izvijalo se u žestokim naletima užitka, uništeno plamtećim zadovoljstvom od kojeg se nije mogla obraniti.

Okrenuvši glavu, Adrian obriše svoja mokra usta o unutrašnju stranu njenog bedra. Potom se izvuče ispod njene noge i ustane.

»Što smatraš pod tim prekasno i predaleko?« upita opasno nježno. »Već sam bio u tebi. Prstima. Jezikom. Čitav.«

Stisnula je kapke i mlitavo objesila glavu. Pokušavala je smiriti disanje, vratiti kontrolu nad vlastitim tijelom. Čak i obavijena mrakom, Lindsay se osjećala golo i izloženo, spržena njegovim nabujalim emotivnim previranjima. »Tehnički, da«, uspjela je protisnuti između dubokih udisaja. »Ali stao si. Jednom si se svladao. Možeš ponovno.«

»Tehnički, kažeš.« Dlanovima je uhvati za guzove i grubo ih stisne. Grickao je gornji dio njene dojke, poviše srca, dovoljno jako da je zaboli. Strogo čuvana kontrola koju je povezivala s njim sad je nestala. Bio je nemilosrdan, pravi predator, usredotočen samo na svoju potrebu da dominira

njome. »Nitko od nas tada nije svršio, pa se ne računa?«

Podigne je i prebaci njene noge preko svojih kukova. Trenutak poslije već je prodirao u nju svojom brutalno krutom erekcijom. Drhtala je pokušavajući ga primiti, ali on brzo zakorači prema naprijed i cijeli uđe u nju.

Pribijena uz vrata, plakala je od te divne agonije. Iako pripremljena nakon nekoliko noći nježnih erotskih snova, ipak joj je trebalo vremena da se prilagodi njegovoj veličini.

»Molim te«, šaputala je, iako nije znala što uopće traži od njega. Da prestane? Da počne? Da nikad ne odustane, iako ga je preklinjala? Nije mogla reći da - ne kad je znala što riskira radi nje. Ali isto tako nije mogla zaustaviti sebičnu žudnju koja je željela da on odbije prihvatiti ne kao odgovor. Nije bilo mjesta na kojem bi radije bila u tom trenutku nego tamo gdje se nalazila, ali nije radi sebe to odbijala. Činila je to radi njega i onoga što je za najbolje.

Čula je šuškanje Adrianovih krila, osjetila blagi povjetarac koji su stvarala kad su se širila i pomicala. Taj poljubac zraka odavao je emocije koje se trudio skriti.

»Ne«, stenjala je, u posljednjem, bezuspješnom pokušaju da ga spasi.

Jednu ruku podigne prema njenoj kosi, podigavši joj glavu kako bi je mogao poljubiti. Naslonio je svoje usne na njene, punim plućima udišući svaki njen izdah. Kružio je kukovima i zabijao se duboko u nju, stišući taman onolikim pritiskom koji je bio dovoljan da stimulira njen natečeni, osjetljivi klitoris. Lindsayno tijelo napne se od gorućeg iščekivanja, cijela je pulsirala oko njegova nadirućeg uda.

Nestane mu daha. Zjenice su mu zasjale dovoljno jarko da u tami ocrtaju obrise njegovih bjeloočnica i guste trepavice. Izdahne zrak u njena pluća. »Nema više tehnikalija.«

Adrian je svršio tako žestoko da joj se činilo poput još jednog dugog i jakog prodiranja. Tako žestoki mlaz... Nalet rastopljene tekućine od kojih joj je znoj izbio među grudima...

Iznenadio ju je vlastiti orgazam.

Tresla se od neočekivanog naleta zadovoljstva, krv joj je šiknula u uši toliko da je jedva čula kako izvikuje njeno ime.

Potreba da jaukne i zaplače rasla je u njoj. Lindsay ga zubima uhvati za vrat, grickajući ga kako bi prigušila zvukove koje nije htjela da itko drugi čuje.

»Da«, siktao je, bezglavo prodirući. »Jebote.«

Oslobodio joj je zapešća. Ruke joj padnu na njegova ramena, mišići su joj se trzali i trnuli od napora da se oslobodi.

Odmaknuo se od vrata, spretno je noseći kroz tamu - i dalje su bili spojeni, i dalje su svršavali. Sjeo je, a Lindsay osjeti jastuk ispod koljena. Ljubavna stolica, možda. Ili stolica bez naslona za ruke. Opustila je čeljust, oslobodila grlo, podignula glavu. Iza nje, blagi sjaj rastao je poput svjetla na lampi s prigušivačem - lampa na velikom radnom stolu postepeno je rasvjetljavala sobu sve dok konačno nije mogla sve razabrati.

Pogledala je u njegovo lice, a srce joj je lupalo od radosti što ga vidi. Zarumenio se, oči su mu bile grozničavo bistre, usne natečene od siline poljubaca. No ono što ju je dokrajčilo bile su kapljice koje su svjetlucale na njegovim trepavicama.

Suze. Njenog nesalomljivog, neumoljivog anđela.

»Već je prekasno«, reče hrapavo, palcem joj nježno brišući suze s obraza. »Shvaćaš li?« Ona kimne.

Poljubio je tragove koje joj je na zapešćima ostavila tkanina kojom ju je zavezao. »Znam da si me htjela zaštititi od ovoga. Pokušao sam ti to dopustiti, ali ne mogu.«

»Žao mi je. Tako mi je žao da... «

»Nemoj«, zabaci glavu unatrag. Tapećiran crnom jelenjom kožom, dvosjed na kojem su sjedili uokvirivao je Adrianov tamni sjaj i slagao se s njegovom raskošnom maslinastom kožom. »Nemoj se ispričavati što ti je stalo do toga da budeš snažna onda kad sam ja slab. Nemoj da ti bude žao što si jedino što me čini sretnim.«

»Koliko dugo?« upita.

»Koliko god vremena možemo izmoliti, posuditi ili ukrasti. Nemoj me odbiti. Trebam te. Trebam *ovo* - tvoj dodir, tvoje zadovoljstvo, tvoju ljubav. Ne mogu razmišljati bez tebe, ništa ne osjećam. A oboje mi treba kako bih prebrodio sva sranja kroz koja trenutno prolazim. Ako me želiš spasiti, moraš biti sa mnom.«

»Što je s drugim Sentinelima?«

»Što s njima? Nema nijednog koji ne zna da sam te upravo stisnuo uz vrata svog ureda.«

»O Bože«, porumenjela je od srama.

»*Htio* sam da čuju«, reče naglo. »Mogao sam te odvesti kilometrima daleko odavde, ali ti i ja... Sve mora biti javno. Ne sramim se osjećaja koje gajim prema tebi. Ne sramim se toga što te ne mogu prestati željeti. Tako je kako je.«

»Već me mrze.« Užasavala se toga da će morati izići iz sobe i suočiti se sa svim tim optužujućim plavim očima. »A sad... «

»Čuli su da si rekla ne. Ne mogu ti ovo zamjeriti.«

Lindsay uhvati njegovo lice dlanovima. »Nisam vrijedna svega ovoga. Nisam. Ja sam samo luda smrtnica koja nema instinkt za samoočuvanje.«

»A ja sam anđeo koji bi umro za tebe. Vidiš? Savršen smo par.«

Srce joj potone. »*Adrian*.«

Uhvatio ju je za zapešća, a lice mu je otkrivalo toliko emocija da je plakala pred njegovom ljepotom. »Ostani sa mnom, Lindsay. Budi sa mnom.«

»Kako mogu reći da kad znam što će ti to učiniti?«

»Samo reci.«

Bili su previše tvrdoglavi, oboje. Ona je dobila ono što je htjela. Pa ipak, žalila je zbog toga. Nije mogla reći da, a nije htjela čuti ne. »Ne pripadam nigdje drugdje, to znaš. Nikad se nisam uklapala među 'normalne' ljude. Ne uklapam se ni među tvoje ljude. Ali uklapam se s *tobom*. Znam to. Osjećam to. Ali ništa od toga nije važno, jer je zabranjeno. Bit ću prokleta ako budem

razlog tvoga pada i gubitka krila. Radije ću umrijeti nego gledati kako postaješ bezdušna krvopija, vampir.«

On svojim nosom dotakne njen. »*Ani ohev otach*, Lindsay.«

O Bože... Sad kad je znala što to znači...

»Vodi ljubav sa mnom«, šapne joj, primičući njena usta svojim, draškajući rub njenih usana vrhom svog jezika. »Pokaži mi da to želiš jednako kao i ja.«

Ona se rukama uhvati za naslon dvosjeda.

»Uzmi me, *neshama sheli*«, nagovarao ju je, gurajući svoj još uvijek čvrst ud u nju. Ispružen ispod nje u svoj svojoj prekrasnoj božanstvenosti, preo je, erotski je dozivao, i sasvim nalikovao grješnom, dekadentnom, drsko zločestom palom anđelu. »Tvoj sam.«

Lindsay odmahne glavom. »Ne.«

Adrianovo se lice ozari veličanstvenim osmijehom. Brzo se okrene, i ona se odjednom nađe ispod njega, ispunjena njime.

»Znam što znači kad to kažeš«, mrmljao je, gurnuvši ruku ispod njene noge i podižući je, toliko je rastvorivši da je došao do samog kraja nje.

Dašćući u toj divnoj mucu, uspjela je protisnuti: »Znači bježi. Spasi se.«

»Znači i da padaš.«

Jezikom je ležerno prelazio niz donju usnicu prije nego je stigao do zubi. Promatrao je njene teške kapke, procjenjujući njenu reakciju dok je spretno kružio kukovima. Debela kruna njegova uda trljala se o njene zamamno nježne erotske zone - bio je to namjerni, senzualni napad.

Migoljila se dok se on polako izvlačio, a onda opet duboko ulazio. Glatko i lagano. Nestalo je napetosti i sad se pripremao za, znala je, dugu i ležernu vožnju. Ona zarije nokte u njegove uske kukove. »Adrian.«

On nakrivi glavu i zastenje ravno u njena usta. »I ja padam, Lindsay.«

18. POGLAVLJE

To je sigurno ona.« Syre odmakne vitke ženske ruke sa svojih grudi i ustane iz kreveta. Teško izdahne, boreći se protiv rastuće nade koja je tako često vodila u razočaranje. »Siguran si?«

»U početku nisam bio«, reče Torque. »Čak i nakon što sam se sreo s njom, nisam bio apsolutno siguran. Ovog je puta drugačija.«

»Na koji način?«

»Na mnogo načina. Kao prvo, prilično sam siguran da sam je se dojmio. Nekoliko me puta pogledala nekako smiješno, kao da sam joj poznat, ali ne zna odakle.«

»To nije dokaz.«

»Ne, ali dva sata nakon našeg sastanka odjurila je u Kuću anđela. Adrian se vratio nedugo nakon toga.«

Nemiran od uzbuđenja, Syre je koračao po sobi. »Kako ćeš joj prići?«

»Mora se vratiti u grad zbog posla«, čulo se veselje u Torqueovom glasu. »I dala mi je posao, stoga imam izliku da provodim većinu noći u hotelu. Neće proći puno vremena dok se ne ukaže savršena prilika.«

»Zvuči predobro da bi bilo istinito.«

»To je najbolja prilika koju smo ikad imali.«

Syre protrlja prsa kako bi ublažio bol. »Trebao bih doći kod tebe.«

»Ne.« Torqueov je glas bio oštar, njegov ton neumoljiv. »Vash je sad tu, i Raze i Salem. Imam svu potporu koja mi treba. Ako dođeš ovamo, samo ćeš dati Adrianu priliku da te ulovi. Zasad moraš ostati u Raceportu dalje od pogleda.«

»Neću se skrivati.«

»Ali voliš Shadoe i želiš je ponovno vidjeti. Ne vjerujem da će dotad proći više od par tjedana.«

Syre pogleda kroz prozor prema mjesecu. Taj je prizor vidio previše puta

da bi mu znao broj. Previše puta bez Shadoe. Ožalošćeni roditelji nisu dobivali priliku da se ponovno ujedine s djecom koju su izgubili, ali njegovo je prokletstvo ujedno bio i njegov blagoslov. Bio je kažnjen što je napravio Torquea i Shadoe. Nefili, tako su ih nazivali. Anđeoski križanci. Pa ipak joj je upravo ta posebna mješavina poštjednala dušu onda kad je započeo Promjenu kako bi joj spasio život. Svi nefilski vampiri na taj su način bili jedinstveni. Njihove su duše preživjele Promjenu jer su bili jaki poput anđela, ali bez ranjivosti krila.

»Koliko god da ti treba vremena, sine«, reče tiho, odmičući se od kreveta kad se jedna od dvije žene koje su u njemu ležale okrenula na stranu nezadovoljno uzdahnuvši. »Nema koristi ako izgubim jedno dijete pokušavajući vratiti drugo. Oboje mi trebate.«

»Tata«, Torque se nježno nasmije. »Nisam ovoliko sazrio radeći glupe pogreške. Ne brini se. Samo pripremi sve za Shadoein povratak. Prije nego se okreneš, opet ćemo svi biti zajedno.«

»Micah kaže da je Vash imala neku krpnu ili tkaninu, nekakav materijal umrljan mojom krvlju.«

S povišenog dijela stepenica koje su vodile prema dnevnom boravku Adrian je proučavao Elijaha koji se doimao neuobičajeno napetim. »I tvrdi da su ga našli na mjestu otmice u Shreveportu?«

Likan kimne. Ruke su mu bile prekrižene, a noge raširene, kao da se priprema za očekivani udarac. »Na tamošnjem aerodromu.

Ali ja sam u to vrijeme bio s tobom u Phoenixu. Vampir je otet nekoliko dana prije nego se helikopter srušio.«

»Kako je to moguće?« Jason upita pokraj kamina. »Kako je tvoja krv mogla završiti nekoliko država dalje od tebe?«

»Vrag me odnio ako znam«, reče likan. »Da bi je uspjeli tako brzo identificirati, ne smije biti starija od mjesec dana. Prije nego smo napali gnijezdo u Uti, ni u jednom lovu u posljednjih trideset dana nisam izgubio

toliko krvi da bi je netko kasnije mogao ukrasti.«

»Oprostite...« javila se Lindsay, privlačeći Adrianovu pažnju. Sjedila je na jednom naslonjaču, malena i krhka u golemoj prostoriji.

Šutjela je otkako je izašla iz njegove spavaće sobe, svježa nakon tuša, mirišući po njegovom sapunu i šamponu. Ni jedno ni drugo nije moglo prikriti miris seksa s njim, koji joj se uvukao pod kožu. Bilo kako bilo, toliko se stidjela pri pomisli da svi mogu nanjušiti njegovu požudu na njoj da ju je morao pokušati utješiti na jedini način kojeg se mogao dosjetiti - rekao joj je da će biti sasvim normalno da miriše po njemu ako bude koristila njegove higijenske potrepštine.

»Da, *neshama*?« obratio joj se. Iz njega je isijavala moć, njegova se duša obnovila postavši još bliža njenoj. Osim primitivnog zanosa koji je osjećao nakon što je satima vodio ljubav s njom, sad je bio spreman uhvatiti se ukoštac sa svime. Sentineli su mislili da ga njegova ljubav prema smrtnici čini slabim, a istina je bila sasvim suprotna. Lindsay mu je davala snagu na način koji nije mogao objasniti nikome drugom.

»Sigurna sam da je važno otkriti *kako*,« počne, »ali mene zanima i *zašto*. Zašto bi netko htio smjestiti Elijahu? Što oni imaju od toga?«

Pogledala je u likana i uputila mu kratki osmijeh potpore. Izgledalo je kao da joj se sviđa, zbog čega je Adrian odlučio, za njeno dobro, pripaziti da je zvjerka u blizini i na sigurnom. Svu stabilnost i uzemljenje koje joj je mogao ponuditi u njenim trenutno nesigurnim okolnostima, namjeravao joj je osigurati.

»Možda se ne radi konkretno o njemu«, predloži Jason. »Možda bi *bilo koji* likan poslužio svrsi. Sve što oni rade odražava se na Adrianu.«

Ona zamišljeno iskrivi usnice. »Znači netko namješta priču tako da izgleda kao da je Adrian oteo vampira...? Što je tu novo? Time se bavi. To svi vi radite, likani i anđeli.«

Adrian je uživao smijući se u sebi, zadovoljan njenim sudjelovanjem i bistrim umom. Piticala ga je. Lindsay je bila ratnica, baš kao i on. Baš kakva je i Shadoc uvijek bila. Ali Lindsay je bila razumna, analitična, dok je Shadoc koristila svoju seksualnost kao oružje.

»Vash se ne bi osvećivala za bilo koga«, reče. »Je li rekla tko je otet?«

Sjena prijeđe preko Elijahova lica. »Nije spomenula ime. Samo da se radi o ženi. Pilotkinja i Vashina prijateljica.«

»Pilotkinja«, Adrian pogleda Jasona, pitajući se dolazi li njegov zamjenik do istog zaključka kao i on.

Jason zazviždi. »Nisam siguran, Kapetane. Nisam je dobro pogledao.«

»Bila je zaražena i neprepoznatljiva. Bolesna, kao i onaj vampir kojeg smo ulovili u Hurricaneu.«

Aaron uđe u sobu. Sentinel koji se tek nedavno vratio već je jasno dao do znanja da želi osvetu. Osim što se Micahovo stanje pogoršavalo, izgubio je svog drugog likana tijekom Vashina napada. »Osim Vash, tu su bili i Salem i Raze. Napali su nas usred bijela dana.«

Troje Posmulih skupa u lovu. Nije nečuveno, ali je rijetkost. Nisu često imali priliku pokazivati toliko snage odjednom.

Adrian se sjetio svog razgovora sa Syreom. *Nikki je bila jedna od najboljih među nama...*

Sranje. Pogleda u Damiena, koji je stajao iza naslonjača u kojem je sjedila Lindsay. »Torqueova žena. Nicole, je li tako?«

Sentinel kimne. »Zvuči moguće. A i bivša je vojna pilotkinja.«

»Tko je Torque ?« upita Lindsay, lutajući pogledom od jednog do drugog.

Tvoj brat. Blizanac.

Adrian pogleda u Jasona, čije su obrve bile podignute na način kojim ga je pitao, *koliko joj točno misliš reći ?*

Elijah odgovori. »Syreov sin.«

»A Syre je... ?« ustrajala je.

»Vođa vampira«, reče Adrian ravnodušnim glasom kojim je skrivao grč u želucu. Još nije bila spremna čuti baš sve. Radije bi da to ne mora ni čuti. Ako u Stvoritelju ima imalo dobrote, Adrian će uspjeti u svom naumu da ubije Syrea. A onda će Lindsay biti slobodna od Shadoeinih nefilskih darova,

Shadoeina duša oslobodit će se iz čistilišta, a Adrianu će oduzeti funkciju jer se oglušio o trajnu naredbu da Posrnulog ostavi na životu. To je bilo najbliže ispravljanju pogreške što je mogao zamisliti.

»Čuvar zbog čijeg pada imaš te grimizne mrlje na krilima?« upita Lindsay.

On kratko kimne.

»U redu. Prije nego nastavimo... Kakva su to imena? Sami superjunaci - Syre, Torque, Vash, Raze... «

»Većina Posrnulih odrekla se svojih anđeoskih imena nakon pada. Syre se nekoć zvao Samyaza. Raze je bio Ertael. Kao vampiri, imaju više službenih imena koja svako malo mijenjaju, pa su uspostavili kulturu u kojoj gotovo da postoji natjecanje za najbolja rješenja.«

»Okej... Da raščistimo, Vash - važna vampirica - uključena je u priču jer je cura koja je oteta bila važna, zato što se vjenčala za sina vođe vampira. Jesam li dobro pohvatala?«

»Da.«

»Zašto vas jednostavno ne nazovu i pitaju koji su uvjeti da je vratite? Nije da vas ne mogu naći.«

»Već jesu.«

»I nisu vjerovali da si nevin?«

»Ja sam je ubio. Rekao sam to Syreu.« Adrian ju je netremice gledao u oči, znajući da će shvatiti što znači tako brutalno priznavanje ubojstva.

Lindsay je iznenađeno treptala. »Kad?«

On siđe u dnevni boravak. »Kad sam mu to rekao? U Phoenixu. Na aerodromu, točno nakon što sam sreo tebe.«

»Znači, Vash zna da to nije misija spašavanja. Ona traži krvnu osvetu za njenu smrt. Uspjela je prikliještiti Aarona i njegova dva likana. Ali umjesto da zadrži Aarona radi ucjene ili da se okomi na njega jer je na višoj poziciji u hranidbenom lancu nego likani, ona ga je pustila. Zbunjuje me zašto je vampirica koja obično lovi samo veliku ribu odbacila najveću.« Pogleda u Elijahah. »Bez uvrede za tvog prijatelja.«

Likan je pogleda. »Bez uvrede.«

Jason prekriži ruke. »Ubojstvo Sentinela pogoršalo bi situaciju više nego bi to Syre bio spreman podnijeti.«

»Žena njegova sina je mrtva, zbog Adriana, a on se protivi ubojstvu Sentinela?«

Damien pogleda u Adriana. »Samo nastavi, Lindsay. Ovo postaje zanimljivo.«

Lindsay se meškoltala u naslonjaču, još više ga uvlačeći u razgovor. »Samo pokušavam shvatiti što se ovdje zbiva. Snahu velike vampirske zvjerke sredi Elijah. *Navodno*«, doda kad je Elijah otvorio usta. »Gazda zovne Adriana da mu kaže da je vrati, a Adrian kaže da ju je ubio. Pa ipak Vash i dalje motri likane koji su u to upleteni, a ne Sentinele. Kako to?«

Adrian rastvori krila. »Optužio sam Syrea da je poslao Nikki da me napadne. Nije odgovorio na tu optužbu onako kako sam očekivao da hoće, a niti na spomen Fineja, zbog čega se pitam gubi li možda kontrolu nad svojim vampirima.«

»Je li moguće da i on misli da ti gubiš kontrolu nad likanima? Mislim, istina je ponekad sasvim suprotna. Ni ti vjerojatno nisi reagirao onako kako je on očekivao. Nazvao te jer se brinuo za svoju snahu, a ti nisi ni znao tko je ona. Nisi je prepoznao. Ali likani koji su je oteli znali su njen identitet - pod pretpostavkom da nije već tad bila bolesna. Sigurno misli kako su likani bili prilično hrabri kad su uzeli nekog tko mu je tako vrijedan, a da ti za to nisi ni znao.«

»Rekao sam ti«, reče Jason gledajući u Adriana.

»Kamo ciljaš sa svim tim?« upita Aaron.

Jason podigne obrvu. »Moguće je da likani rade po svome.«

»Ali,« ubaci se Lindsay, bacivši pogled prema Elijahu čije lice ništa nije odavalo, »zašto bi upletali nekog svog ostavljajući Elijahovu krv na mjestu zločina?«

Aaron teško izdahne. »Što je rezultiralo smrću mog drugog likana, Lukea, na istom mjestu. Nisu ni pokušali zarobiti ga ili popričati s njim. A Micah je

praktički već mrtav.«

»Zarobili su ga, a onda ga pustili.«

»Ostavili su ga da umre«, reče Aaron. »Postoji razlika.«

»Zbilja?« usprotivila se. »Ne razumijem to ostavljanje nekog da umre. Ili je netko mrtav ili nije, a ako nije, a ti želiš da umre, nećeš to prepustiti slučaju. Zašto bi Vash...?«

U prostoriji nastupi tišina kad je Lindsay iznenada prestala pričati. Sve su oči bile uprte u nju sve dok nije veselo slegnula ramenima i rekla: »Nije bitno. Prekomplicirano za mene. Mozak mi kuha.«

Ustala je i otišla prema prozorima, iskoračivši van kad su se jedna velika staklena vrata automatski pomaknula u stranu.

Boreći se protiv poriva da još više rasteagne krila, Adrian otpusti Jasona i Aarona rekavši im da ujutro dođu u njegov ured. Glumio je nonšalantnost, ali u sebi je držao milijardu mogućih razloga zašto bi baš Elijahu - prvom alfi koji se pojavio u mnogo godina - namještali Nikkinu otmicu. Znao je da je i Lindsay došla do identičnog zaključka i da je prestala nagađati istog trena kad je shvatila koliko to Elijahu može naškoditi.

Adrian je proučavao likana kad su svi ostali otišli, primjećujući da Elijah slijedi Lindsay sve do prozora, i dalje je štiteći, pa ipak nastojeći ostati unutar granica i ne poticati Adrianovu posesivnu stranu. Likan i Lindsay očito su se sprijateljili, i upravo je zato njemu povjerio da je čuva. Međutim, to nije umanjilo opasnost koju je Elijah kao alfa predstavljao. Bio on kriv za otmicu ili ne, činilo se kao da se netko svojski trudi privući pažnju vampira na alfa likana, a vampiri su radili sve potrebne korake kako bi uredili taj susret.

Neprijatelj mog neprijatelja moj je prijatelj.

Pakt između likana i vampira doveo bi do uništenja Sentinela. Brojčano bi ih itekako nadmašili.

Procijeniti Elijahovu odanost bilo je važnije nego ikad. Adrian je očekivao da će prije svega ostati vjeran likanima, ali možda će biti jednako vjeran i Lindsay, što će mu otežati prebjeg.

Elijahov pogled susretne se s njegovim kad je krenuo van prema Lindsay.

Adrian zastane na pragu. »Što ti misliš, Elijah?«

»Vash nije imala ništa nakon što je popričala s Micahom. Morala je odabrati hoće li ispitati još jednog likana prije nego se uzorak moje krvi pokvari ili će slijediti Micaha natrag do mene. Mislim da ga je zato ostavila na životu.«

»A što ćeš ti učiniti ako se pojavi ovdje?«

»Raščetvorit ću kučku«, zarežao je, a u očima mu je sjala zelena vatra. »Micah mi je prijatelj. On mi je poput brata, kao što je Finej tebi bio. A ona ga je ubila. Mogao bih živjeti s tim da je stradao u borbi s njom. Ali da umre ovako, bolestan i slomljen u krevetu - nijedan likan ne bi smio tako umrijeti.«

Adrian položi ruku na Elijahovo rame i brzo pretraži njegov um. Crvena maglica bijesa i tuge prekrila je svaku drugu misao, od kojih se nijedna nije bavila pobunom ili izdajom. Istog trena razuvjeren, Adrian promrmlja: »Neka svi umremo boreći se.«

Pustio je likana i zakoračio van, zatekavši Lindsay kako stoji na sigurnoj udaljenosti od ograde i promatra grad u daljini. Zagrlio ju je odostraga, objumivši je rukama i krilima.

»Tvoje je sudjelovanje bilo od neprocjenjive pomoći«, rekao je, primaknuvši usne njenom uhu. »Hvala ti.«

»Grozno mi je što moraš rješavati toliko sranja odjednom.« Naslonila se na njega, položivši svoje ruke preko njegovih. »Nisi imao vremena žalovati. A moja prisutnost ovdje samo pogoršava situaciju.«

Adrian je još jače zagrlji. »Tvoja prisutnost čini situaciju podnošljivom.«

»Ti baš tražiš da te se kazni«, promrsila je. »Odan ti je, znaš. Elijah. I dobar je tip.«

»To ga ne čini manje opasnim.«

»Što znači kad je netko alfa? Po čemu je drukčiji?«

»Zvijer u likanima je moćna. Stvoreni su demonskom krvlju - krvlju vukodlaka - kao da su opsjednuti. Podvojene su prirode, ratuju u sebi.«

»Bože«, dahnula je. »Mogu misliti kako im je. I meni se ponekad čini kao da ratujem protiv same sebe. Naročito s tobom. Znam što moram učiniti, ali teško je isključiti glas u glavi koji mi govori, *fućkaš posljedice*.«

Sklopivši oči i čuvši njeno nehotice dano, precizno priznanje, on nastavi: »Ponekad zvijer preuzme vodstvo. Likani ne mogu kontrolirati potrebu da se promijene ili nasilje koje dolazi s tim u paketu. Alfe su drugačije. Imaju moć da odluče koja je polovica njihove prirode dominantnija, bez obzira na vanjske poticaje i provokacije, a ta moć kao da se širi i van njih samih. Mogu smiriti i ukrotiti zvijeri u likanima oko sebe. Ostale privlači ta snaga volje, a njihove se zvijeri spremno pokoravaju alfi, iako prije svega moraju biti vjerni Sentinelima.«

Naslonila je glavu u pregib njegova ramena, a njeni svilenkasti, zlatni uvojci očešu mu se o bradu. »Što radite s alfama?«

»Odvajamo ih od ostalih i koristimo za zadatke gdje se traži samo jedan lovac. Ostali likani moraju raditi u skupinama.«

»Tko to nadgleda umjesto tebe? Ili ti to radiš?«

»Za otpremanje alfa zadužen je Reese. Mogu vas upoznati, ako hoćeš. On može detaljnije odgovoriti na tvoja pitanja.«

Uzdahnuvši, nakrivila je glavu u stranu. Njene mekane usne šaputale su mu u bradu. »Ne znam kako uspijevaš podnijeti težinu svega za što si zadužen, ali poštujem to što obavljaš vjerojatno najteži posao ikad.«

Još u Utahi je primijetio da se Lindsay suzdržavala od toga da mu proturječi ispred drugih, pokazujući poštovanje i svladavanje karakteristično za nju. Iako je imala snažnu volju i veliku strast kao Shadoc, bila je daleko manje nepromišljena kad bi trebalo izvagati posljedice svojih riječi i postupaka. Dobro je manevrirala kroz grupne diskusije, ali na način kojim je svoju prisutnost i sudjelovanje smanjivala na minimum. Dok je Shadoc uvijek bila najživahnija osoba u društvu, Lindsay se mogla povući kad god je to htjela. Bila je to obrambena taktika koju je vjerojatno razvila kako bi se mogla nositi s osjećajem abnormalnosti. Tko će primijetiti da je čudna ako je ne primjećuju uopće?

Adrian se divio njenoj sposobnosti razboritog razmišljanja, zbog čega je

još čvršće odlučio zaštititi je od daljnjih iskustava koja bi mogla narušiti njeno samopouzdanje. Lindsay Gibson na mnoge je načine bila izuzetna žena. Nije želio da ni na trenutak sumnja u svoju vrijednost.

Pa ipak ju je stavio u položaj u kojem je bila okružena onima koji joj nisu vjerovali i koji su joj zamjerali. Ako bi izuzeo sebe iz te jednadžbe i mislio samo na nju, znao je što mora učiniti. Što prije ubije Syrea, prije će se osloboditi Shadoeine duše i tog života ratovanja koji nije bio za nju. Ali iz sata u sat, sve se više udaljavao od toga, a pomisao da bi je mogao izgubiti sve ga je više izjedala.

Znao je da se i prije vjerojatno ovako žestoko užasavao toga da će je izgubiti, ali nikako se nije mogao sjetiti kad.

Lindsay je utonula u duguljasti naslonjač u Adrianovoj spavaćoj sobi i protegnula se. Njegov privatni prostor bio je iznenađujuće spartanski uređen u usporedbi sa sobom koju je namijenio njoj. Na zidovima nije bilo umjetničkih djela, a namještaj je bio u sterilnom stilu američkih protestanata.

Ovo je, pomislila je, bilo više nalik njemu. Iako se okružen raskoši golemog bogatstva doimao kao da je kod kuće, upravo se u ovu sobu najbolje uklapao. Dok je pregledavala tu prostoriju, sklonost koju je osjećala prema njemu postala je još dublja. Zнала je kakav je osjećaj cijelo vrijeme nositi masku. Bilo je to iscrpljujuće i nakon nekog vremena bi umaralo.

Adrian je bio zaposlen raspreamanjem svojih torba. Nije joj promaknulo da to radi na starinski način - objema rukama. Takvo marljivo raspreamanje davalo je naslutiti da je napet. Ili da nešto izbjegava.

Gurnuvši ruke iza glave, zurila je u strop. Bilo je to nešto što su ona i otac tijekom godina često radili - ležali na leđima i gledali u nebo, osjećajući vjetar kako prelazi preko njih i tiho im šapuće. Eddie Gibson nikad nije sumnjao u to da Lindsay u zraku čuje glasove, iako ih sam nije mogao čuti. Bila mu je tako zahvalna na toj bezuvjetnoj ljubavi. Omogućila joj je da voli druge koji su bili neobični, poput Adriana.

»Usput, hvala ti,« reče, »što si mislio na mog oca. Znam da su ti sad svi ljudi važni, ali neću te odgovarati od toga da netko pazi i na njega. On je moja stijena. Bez njega ne bih mogla.«

»Nema na čemu.«

Odsutno je trljala grudi koje su je boljale od nostalgije. »Tih si. O čemu razmišljaš?«

»Razmišljam o pitanjima koja si postavila ranije«, pogleda je. »I ti si tiha. O čemu ti razmišljaš?«

»O mom ocu, zbog čega sam se i sjetila likana koji ga čuvaju. Pokušavam shvatiti to tvoje pravilo - ili radiš za mene ili si gotov. Ne čini mi se nalik tebi. Zapovjedniku vojnih snaga, da. Službeniku, da. Čak i anđelu - nema problema. Ali da *ti* prisiljavaš ljude da rade nešto protiv svoje volje pod prijetnjom smrti? Ne.«

On glasno izdahne. Iako se izraz njegova lica nije promijenio, osjetila je nemir u njemu.

»Jesu li oni robovi?« ponovno ga je pogledala. »Adrian?«

On zastane s rukama ukopanim u putnu torbu i namršti se. »Uvijek sam koristio izraz 'vezani ugovorom'.«

»I to je neki oblik služenja.«

»Ne zlostavljam ih. Trudim se koliko god mogu ispuniti im želje. Nastojim, na sve moguće načine, biti pošten prema njima.«

»Ali ne mogu dati otkaz? Ili otići?«

On duboko udahne, a prsa mu se dignu i opet spuste. »Ne.«

»Da... Tu vidim problem.«

»Ali ne mogu to ni Sentineli. Ni vampiri. Svi smo zarobljeni u vlastitim ulogama, koje su nam dane davno prije. Taj naš odnos povuci-potegni veći je od nas samih. Brutalna činjenica jest da, ako mi likani ne pomognu držati stvari pod kontrolom, svijet u kojem bi mogli biti slobodni neće postojati.«

Lindsay odmakne kosu s čela. »Razumijem što govoriš. Ali i dalje mi se ne sviđa.«

»Misliš da se meni sviđa?«

»Ne, mislim da ne. Mislim da nije nalik tebi da ti se sviđa i zato se pitam kako si to uspio činiti tako dugo.«

»Ja sam vojnik, Linds. Imam naredbe i toga se pridržavam. To je sve što mogu.«

Bilo je nečeg u mekoći njegova glasa zbog čega se doimao tako usamljenim. Onoliko koliko se i sama često osjećala tijekom svih tih godina. Pružila mu je ruku. »Voljela bih da mi ispričaš što se dogodilo prošlog tjedna.«

On prijeđe preko sobe i priđe joj. Ne ovdje, rekao je bez glasa, uzevši njen dlan u svoj. Podigne je i povuče prema terasi.

Našavši se u njegovu naručju, rekla je: »Pričekaj trenutak prije nego poletiš.«

»Još se bojiš?«

»Sad ne, ali za minutu hoću«, nasmiješila se, znajući da nigdje radije ne bi bila nego s Adrianom. Sav nemir koji je titrao u njoj prošlog tjedna - i tijekom većine njena života - nestao je, a zamijenila ga je opuštenost koja je izvirala iz mnogočega, ne samo iz odličnog seksa. Dolazila je iz njega. On joj je pružao taj centar. »Jednostavno obožavam osjećaj tvog tijela na svom kad se naprežeš. A budući da je ovo više-manje jedini način da to radiš, a da ja ne osjećam krivicu, želim se pobrinuti za to da uživam u svakoj minuti.«

Spustio je ruku na njene kukove i primaknuo je k sebi. »Svaki put kad želiš da se naprežem pokraj tebe, samo pitaj.«

Lindsay se ovila oko njega, od ramena do gležnjeva. »Znaš da ne mogu.«

On spusti pogled i pogleda je očima usplamtjelim od želje i nježnima od ljubavi. »Da. Znam, *neshama*. Spremna?«

Ona kimne.

Raširio je krila i skočio preko niske ograde. Vinuli su se u zrak, preko tamnih brežuljaka, dok je vjetar nježno pjevušio. U blizini, svjetla grada treperila su poput pokrivača s hrpom raznobojnih zvijezda.

Let je prebrzo završio. Adrian je sletio nekoliko kilometara dalje, točno

ispred zgrade s metalnim zidovima koja je stajala neosvijetljena na golej ravnici.

»Gdje smo?« upitala je bez daha, a srce joj je i dalje luđački lupalo od uzbuđenja.

»U jednom od kampova gdje treniramo. Ako ti se sviđa, sutra ćeš isprobati.«

Otvorio je vrata, a fluorescentna svjetla automatski se upale, otkrivajući veliku prostoriju nalik skladištu s pet-šest kreveta na kat, dva naslonjača i zidovima prekrivenim svakim mogućim oružjem za koje je znala, kao i nekima koje nikad nije vidjela. Nalikovala je golemom podrumu za tajne aktivnosti.

»Zašto,« upitala je, »likani i Sentineli, koji imaju tako izvrsne prirodne obrambene mehanizme, uopće trebaju ove stvari?«

»Zato što ih vampiri koriste. Moramo znati kako se obraniti od napada takvim oružjem i improvizirati, ako nam neka od njih dospiju u ruke.«

Diveći se maču koji je pomalo nalikovao kosi za travu, Lindsay ga pogleda preko ramena. »Bojim se kako će drugi Sentineli reagirati na to što treniram s njima.«

Adrian je stajao u blizini i promatrao je s toplini ponosom. »Pusti da se ja brinem za njih.«

»Ne želim ti stvarati probleme, Adrian. A samo to i radim. Mrzim to.«

»Jutros sam se probudio moleći se da kraj dođe što prije. Sad imam tebe, i kraj je posljednje što želim.«

Lindsay nije mogla zaustaviti suzu koja joj je kliznula niz obraz. Mogla je biti hrabra u mnogim stvarima, ali Adrianova nježnost od početka ju je ubijala. Navodio ju je da se osjeća kao da mu je dragocjena. Ubijalo ju je što joj pokušava dati cijelog sebe, ali ona će svejedno moći prihvatiti samo dio. Nije mogla učiniti ništa u vezi s tim osim ponuditi mu onoliko utjehe koliko može i suzdržati se od toga da traži išta zauzvat. »Razgovaraj sa mnom. Reci mi zašto si bio spreman odustati od svega.«

Krila su mu se nemirno savijala. Svjetlucava pozadina čudesno je

naglašavala njegovu tamnu ljepotu.

Kad joj je majka umrla, bila je tako ljuta. Bjesnila je na onog u koga su svi drugi vjerovali, Boga za kojeg su svi govorili da je darežljiv i pun ljubavi. U životu se nije susrela s mnogo stvari preko kojih bi povratila izgublenu vjeru u dobronamjernu višu silu, ali Adrianovo postojanje ublažavalo je njenu skepsu. Ako je isto biće koje je bilo odgovorno za brutalno ubojstvo njene majke također zaslužno za Adrianovo postojanje, onda u svijetu ipak postoji nešto magično i hvalevrijedno, čak i ako to nikad nije bilo dano njoj.

»Sentinel kojeg sam izgubio bila je jedna moja prijateljica«, rekao je blago, nehotice je ranjavajući svojom boli. »Ali više od toga, bila je savršen primjer kakav bi seraf trebao biti. Čistog duha i čistih namjera, usredotočena isključivo na našu misiju.«

Ona mu se približi, uhvati ga za ruku i stisne je. Toliko smrti. Suočavao se s previše smrti. »Još jedan vampirski napad?«

»To bi bilo čak i bolje od stvarnosti.«

Još mu se više približila i on je zagrli, naslonivši bradu na njeno tjeme. Njihova ju je povezanost u tom trenutku duboko potresla. U udaljenom skladištu na brežuljku, okružena oružjem uništenja, u naručju jednog anđela, osjećala se smireno kao nikad prije. »Rekao si da ćeš morati povrijediti nekoga do koga ti je stalo.«

»Zaljubila se«, promrmljao je. »U likana.«

»To je loše?«

»To je nemoguće.«

»Zašto? Likani nisu smrtnici.«

On se mračno, gorko nasmije. »I Helena je rekla istu stvar, ali serafima nije predviđeno da iskuse smrtnu ljubav. Mi ne bismo trebali imati partnere. Htjela je moj blagoslov. Nadala se da ću joj ga dati, jer imam tebe. Ali ta odluka nije na meni. Moja je dužnost da se pobrinem da Sentineli ne zabrazde.«

Lindsay je osjećala da napredak koji je nedavno ostvarila po pitanju povratka izgubljene vjere opet nestaje. Kako bi ljubav, u bilo kojem obliku,

mogla biti pogrešna? »Što je učinila?«

Dok joj je pričao što je Helena učinila, Lindsay se krv sledila u žilama, a trnci su joj prolazili svuda po tijelu. Proživljavala je užas i agoniju te noći skupa s njim, ramena su joj potonula pod golemom težinom njegova očaja. Nije postojao veći dokaz da je Adriana nemoguće voljeti od samoubojstva koje su počinili Helena i njen ljubljani likan.

»Isuse«, prošaptala je kad je završio. »Ne mogu to ni zamisliti.«

»Ja mogu«, prsa su mu se nadimala dok je duboko udisao. »Ja sam to vidio.«

Srce joj stane, a potom počne dvostruko brže lupati. Odmaknula se i zagledala u njega.

»Kunem ti se«, glas joj pukne zbog čega se morala nakašljati prije nego je nastavila. »Ako ikad pokušaš takvo što, natjerat ću te da to požališ.«

On položi usne na njeno čelo. »Previše se brineš za mene.«

»Ozbiljna sam«, ukopala je prste u njegov struk. »S kojim se god posljedicama budemo morali suočiti zato što smo zajedno, one su izvan naše moći. Ne moramo dodatno otežavati stvar.«

»I nećemo.« Na trenutak se doimao tako odlučnim i mračnim, ostavljajući dojam kao da joj još nešto mora reći. Umjesto toga, reče: »Moramo se vratiti. Sutra rano ustaješ, a ja moram istražiti kako je Elijahova krv završila u Louisiani.«

»Imaš li kakvu ideju?«

»Uzimamo i pohranjujemo krv svakog likana radi identifikacije i u genetske svrhe. Ako su nestali uzorci Elijahove krvi, znači da imam izdajnika u svojim redovima. Alternativa je da je netko pokupio njegovu krv jednom kad smo bili u lovu i sačuvao je, što znači da je dugo promišljao o svemu. Zaista ne postoji dobar rasplet ove situacije. Netko tamo ima neki skriveni motiv koji mi može prouzročiti mnogo problema.« Palcem je pomiluje po obrazu. »Znam što osjećaš prema likanima, i slažem se s tobom, ali nema šanse da sto šezdeset i jedan Sentinel može kontrolirati tisuće vampira na svijetu bez njihove pomoći.«

»Daj da ti pomognem, da zajedno promislamo. Želim ti pomoći...«

»Da, *neshama*. Radujem se tome«, poveo ju je prema vratima. »Ali najprije se moraš malo naspavati.«

»To neće biti problem«, hodala je ispred njega. »Nisam dobro spavala još od Vegasa, a danas je bio dug dan.«

Usta mu se namjeste u neki poluosmijeh kojim ju je šarmirao. »Tvoja definicija dugog dana možda se promijeni nakon sutrašnjeg treninga.«

Lindsay ga pogleda kroz pramen kose koji joj je večernji povjetarac nabacio na obraz. »Nećeš me preplašiti.«

On ugasi svjetla i zajedno s njom izađe van. Vjetar je ljubio i njega, šaputao preko njegovih krila. »Ti si neustrašiva. To je jedan od mnogih razloga zašto te želim.«

Trnci seksualnog uzbuđenja prožmu je cijelu, zagrijavajući joj krv.

Kad su se vratili natrag u kuću, nije ušla unutra, znajući da bi bilo najbolje ne suočavati se izravno s tim iskušenjem, »Idem natrag u hotel. Jesu li mi stvari i dalje ispred kuće?«

Adrian se zaustavio na pragu, pokraj kliznih staklenih vrata koja su vodila natrag u njegovu sobu. »Želim da ostaneš.«

»To nije dobra ideja. Osim toga,« brzo je nastavila kad su mu oči odlučno zasjale, »moram najaviti otkaz dva tjedna unaprijed, a što prije to obavim, to bolje.«

Na trenutak je razmišljao o tome. »Nakon što daš otkaz, ostat ćeš ovdje.«

»Adrian... «

On zakorači prema njoj.

Znala je što će se dogoditi ako je dotakne. »Možemo li drugi put razgovarati o tome? Premorena sam.«

Nakon što je kratko oklijevao, kimne glavom. »Sutra. Ostavi kovčeg ovdje.«

»Ali nemam... «

»...pojma kako sam se osjećao kad sam vidio da ga stavljaš u svoj auto«,

dovršio je on. Uzevši je za ruku, palcem joj prijeđe preko gornje strane dlana.
»Ostavi ga ovdje.«

»Dobro«, stisne mu dlan, a i njeno se srce pomalo stisne. Nije mogla izgovoriti riječi, ali mogla mu je pokazati. To će im oboma morati biti dovoljno.

19. POGLAVLJE

»Znala sam da im ovo neće biti lako«, Lindsay tiho reče Elijahu dok su promatrali kako sve više Sentinela slijeće na livadu pokraj skladišta za trening.

Sunce je upravo izašlo. Adrian je inzistirao na tome da Elijah odvede Lindsay natrag u hotel noć prije, tvrdeći da je previše umorna da bi sjela za volan. Budući da je njen Prius bio premalen za velikog likana, uzeli su jedan od njihovih džipova. Pomislila je da je ostavljanje automobila gore samo još jedan način da Adrian zadrži nešto njeno uza se, nešto po što će se morati vratiti, pa se suzdržala od komentara.

»Za Sentinele, situacija je već dugo ista«, reče Elijah. »Vjerojatno je prošlo dosta vremena otkako im se dogodilo nešto tako neočekivano.«

Okrenula se kako bi ga pogledala. »Hoćeš li ti biti okej, El? S cijelom tom pričom oko alfe, a sad i oko krvi... Mogu li nešto učiniti?«

On spusti pogled prema njoj. Kako su njegove zelene oči bile skrivene iza tamnih sunčanih naočala, nije mogla dokučiti o čemu razmišlja. »Samo se drži blizu mene. Ja bih trebao paziti na tebe. Ako zabrljam, gotov sam.«

»Ne mogu ni zamisliti da ti nešto zabrljaš.«

On frkne.

»Želiš popričati o tome?« ponudila mu je.

»Ne želim ni razmišljati o tome.«

»Okej. Tu sam ako me trebaš.«

Prišao im je Damien. Iako je jutro bilo prohladno, a magla se spustila na zemlju, bio je odjeven kao i ostali Sentineli na livadi: u široke hlače i kožnate sandale. Žene su imale sportske grudnjake, ali osim toga svi su imali goli torzo. Lindsay zadrhti od samog pogleda na njih. Ona je obukla trenirku za trčanje, ali svejedno samo što nije cvokotala zubima.

»Vidio sam kakva si s noževima i sačmaricom«, Sentinel ju je promatrao studioznim pogledom. »Prilično si spretna s oboje. Kakva si u borbi prsa o

prsa?«

Ona podigne obrvu. »Ozbiljno? Ja sam čovjek. Tome i služe noževi i puške, da spriječe one koji nisu ljudi da mi se približe toliko da me raskomadaju. Osim toga, bacanje noževa i streljaštvo su samotnjačke aktivnosti, tako da sam se sama naučila... Opa!« Lindsay se nagnula unatrag, dalje od Damianove šake koja joj je letjela prema licu. Udarac mesa o meso raspára zrak. Pala je na stražnjicu, gledajući ga odozdo razrogačenih očiju.

Elijah je dlanom blokirao Damienov udarac. Dvojica su muškaraca stajala na mjestu, ruke su im se tresle od sile koju su oboje unosili u taj brutalni dvoboj rukom na ruku.

»Koji vrag?« prasnula je.

Dvojica muškaraca odmaknu se jedan od drugog, svaki po korak unatrag. Istovremeno se okrenuše prema njoj, oboje joj pružajući ruku da ustane. Ona prihvati obje i pusti da je podignu natrag na noge.

»Adrian je rekao da si brza«, mirno će Damien, kao da joj nije upravo uputio udarac koji bi joj smrskao kosti. »Nisam imao priliku vidjeti te u Hurricaneu, pa sam morao procijeniti tvoju brzinu.«

Lindsay je zurila u njega, a potom bacila pogled na Elijahu. Likanu se trzao mišić u vilici. Možda test nije bio namijenjen samo njoj. Možda su testirali i njega.

Ostatak Sentinela, otprilike deset njih, ravnomjerno podijeljenih na muškarce i žene, ispunio je livadu, okruživši ih. Osjećala se poput sirovog komada mesa koji su bacili proždrljivim strvinarima.

Zabacila je ramena.

»Ako me istrenirate,« reče Damieniu, »Adrian će se manje brinuti oko mene, a više oko aktualnih sranja. To svi želimo.« Sentinel je na trenutak stajao mirno i zurio u nju. Nije ni trepnula.

Naposljedku kimne glavom. Možda svi žele komad nje, ali Damien će paziti da na umu imaju širu sliku. Valjda.

Elijah joj priđe bliže. »Ja ne idem nikud«, obeća joj, na način koji je zvučao poput prijete. Rukavica koju je bacio radi drugih.

Damien joj da znak da se pridruži Sentinelima na livadi. »Hajdemo.«

Shvatila je u tom trenutku da se Adrian nije šalio kad je rekao da će razmisliti o svojoj definiciji dugog dana. Ovaj će biti beskonačan, pomisli. A još nije ni počeo.

»Kod jezera Navajo nedostaje Elijahove krvi.«

Adrian odvrati pogled s prizora koji se vidio kroz stražnji prozor u Maybachu i okrene se prema svom zapovjedniku. »Sranje.«

»Da«, Jason vrati mobitel u džep. »Ne cijeli uzorak, samo dio. Morali su izvagati vrećicu kako bi to shvatili.«

Sunce je obasjalo Sentinelovu zlatnu kosu kroz panoramski prozor na krovu, stvarajući aureolu oko nje. Na trenutak, duboko u prsima, Adrian osjeti nostalgiju za domom.

Najduže što su mogli pohraniti krv prije nego bi krioprezervacija djelovala na kvalitetu uzorka bilo je deset godina. Netko je dobio pristup krvi, uzeo ono što mu je trebalo i onda vratio uzorak.

»Kad dođemo do aerodroma,« reče Adrian, »želim da se uputiš prema jezeru Navajo i pronadeš one koji su odgovorni. Samo Sentineli imaju pravo pristupa kriogenom skladištu.«

»Misliš da se radi o nekom od naših?«

»Nakon Helene... Tko više može biti siguran? Moram znati sto posto.«

Jason uzdahne. »Nikad nisam mislio da ću moći suosjećati s onim što su Syre i Čuvari učinili. Ali što smo duže tu, sve više nalikujemo ljudima. Želimo stvari... Osjećamo ih... Pa, znaš.«

Adrian je na trenutak proučavao svog glavnog zamjenika. Pomno je promatrao Jasona, kako ga odavno nije gledao. Izgleda da je na mnoge stvari prestao obraćati pažnju. Previše izgubljen u svojoj ravnodušnosti zbog sve te tuge i krivice.

»Žudiš li i ti, Jason?«

»Ne onoliko koliko ti, i ne za seksom. Moj nemir proizlazi iz frustracije. Umoran sam od nošenja tereta kojeg se nikad neću riješiti.«

»Olakšao bih ti tu muku, da mogu.«

»Ah, dobro«, Jason slegne ramenom. »Preživjet ću. I nadam se da ova vampirska bolest najavljuje kraj naše misije. Ako Bog da, sve će ih pobiti pa ćemo moći ići kući.«

Adrian opet pogleda kroz prozor.

Kući. Za njega, dom je sad bio tamo gdje je Lindsay.

Stigli su u Ontario, do hangara koji je Aeronautika Mitchell tamo imala. Kratko su pričekali dok se velika metalna vrata nisu otvorila, a onda uvezli auto unutra. Jason ode kako bi pripremio plan leta za Utu. Adrian uđe dublje u zgradu, uputivši se u podzemno skladište. Što je dalje silazio, lakše je bilo čuti režanje i siktanje. Neprepoznatljivi zvukovi stapali su se s glasnim prijetnjama i psovkama onih zarobljenika koji još nisu bili zaraženi.

Kao da je ušao u utrobu pakla.

»Kapetane.«

Mala brineta prišla mu je odmjerenim, preciznim korakom. Odjevena naoko urbano, s kratko ošišanom vilenjačkom frizuricom, Siobhan je izgledala previše krhko da bi bila zastrašujuća, što joj je bilo od neprocjenjive pomoći u borbi. Njeni bi je protivnici uvijek podcijenili. Bio je to jedan od razloga zašto joj je dao zadatak skupljanja zaraženih vampira. Drugi je razlog bio taj što ju je fascinirala znanost. Taj je lov zahtijevao nekog tko shvaća da je dobar ulov tek početak.

S rukama u rukavicama, skinula je kiruršku masku s lica. »Već smo izgubili dvojicu od šestorice koje sam uhvatila. Četiri vampira je jako mali uzorak, uskoro ću opet morati u lov.«

»Ima li koji od zdravih vampira kakvu korisnu informaciju vezanu uz to kad se bolest prvi put pojavila? Ili kako se širi?«

»Jedan je htio razgovarati.« Gurnula je ruke u džepove sa strane hlača, izvukla masku i rukavice i pružila mu ih.

»Je li to baš potrebno?« Sentineli su bili otporni na bolesti.

»Ne znam«, dala mu je znak da krene za njom prema sobi u kojoj se nalazilo desetak srebrnih kaveza. »Ali ne želiš njihovu pljuvačku na sebi, čisto zato što je ljigava.«

Stavio je zaštitu bez dodatnih pitanja. »Što znamo?«

»Bolest se prvi put pojavila prije otprilike tjedan dana. Brzina infekcije varira. Neki brzo podlegnu i umru u roku od nekoliko dana. Drugima treba duže da se pojave simptomi pa požive i do dva tjedna. Ova skupina nije znala da se bolest pojavila i u drugim državama pa se pitam koliko toga Syre uopće zna.«

Adrian prođe pokraj kaveza, proučavajući zaražene vampire morbidnom fasciniranošću. Krvavih očiju, s pjenom na ustima, kao da su izgubili razum. Bacali su se na nepopustljive metalne šipke i gurali van svoje kandže, u zlobnom očaju želeći dohvatiti Adriana i Siobhan. Pogledi su im bili divlji, pa ipak beživotni. »Pokazuju li znakove inteligencije?«

»Ne. Oni su kao zombiji iz nekog lošeg filma. Osim što žude za krvlju, izgleda da tu nema ničega.«

On grubo izdahne. »Testiramo li njihovu krv?«

»Uzeli smo uzorke i od zaraženih i od zdravih, dok su još bili pod sedativima u avionu. Ali...«

Njena stanka privukla mu je pažnju pa je odvratio pogled sa sablasne predstave i pogledao u nju. »Nastavi.«

Ona prekriži ruke. »Njihov je metabolizam strašno ubrzan. Dok su zdravi vampiri ostali pod anestezijom tijekom cijelog leta, bolesni su se probudili nedugo nakon što smo poletjeli. Malachaia je jedan ugrizao dok mu je vadio krv.«

»Je li dobro?«

»Zasad je dobro. Ali stavila sam ga u karantenu dok ne budem sigurna. Vampir koji ga je ugrizao bio je prva od dvije žrtve. Morala sam ga ubiti da ga skinem s Malachaia.«

Siobhan nastavi hodati, zaustavivši se ispred kaveza u kojem je jedan vampir sjedio u kutu, s rukama oko koljena koje je privukao k bradi. »Ovo je

onaj pričljivi.«

»Znači, ti si veliki Adrian«, rekao je vampir drhtavim glasom. »Ne izgledaš tako strašno s tom maskom. Izgledaš uplašeno.«

Čučnuvši, Adrian upita: »Kako se zoveš?«

»Je li bitno?«

»Meni jest.«

Vampir podigne drhtavu ruku kako bi odmaknuo prljavi pramen tamne kose koji mu je pao preko čela. »Vatreni.«

»Što točno voliš paliti?« upitao je Adrian, prepoznajući znakove apstinencije i znajući da nadimci koje vampiri odabiru često imaju neko značenje.

»Kristalni san.«

Pogledavši u Siobhan, Adrian upita: »Postoji li mogućnost da je droga u igri? Možda im ona daje neku vrstu imuniteta?«

»U ovom trenutku sve je moguće.«

»Hvala ti na pomoći, Vatreni«, Adrian ustane i okrene se prema Siobhan. »Odvedi me do Malachaia.« Izašli su iz sobe i krenuli niz hodnik. »Imam pitanje za tebe«, Adrian će tiho.

»Da, Kapetane?«

»Lindsay Gibson je spomenula da njena krv ima negativan efekt na neka bića koja lovi. Budući da je lovila i vampire i demone, pretpostavljam da su ovi potonji osjetljivi na nju.« Sjetio se vampirice koju je ispitivao u Hurricaneu. Na rukama je imao Lindsayne krvi, ali ona nije potaknula nikakvu reakciju, ni nepovoljnu ni povoljnu. »Možeš li objasniti zašto njena krv omogućuje da oštrica probije inače neprobojan zmajev štit?«

Ona se namrštila. »Zanimljivo. Morat ću razmisliti o tome. Definitivno bih voljela testirati uzorak.«

»Je li moguće da je uzrok taj što u sebi ima dvije duše?«

Siobhan uspori prije metalnih vrata s prozorčićem. »Da, moguće je. Znaš kako su duše moćne. Moguće je da dvije duše u jednom tijelu čine silu koju

mi vjerojatno nikad nećemo do kraja shvatiti.«

Pogledavši kroz staklo, Adrian ugleda Malachaia kako mobitelom koji je držao u ruci lupa po krevetu. Adrian pokuca. Malachai podigne pogled, a na licu mu se pojavi osmijeh kad je prepoznao svog posjetitelja.

»Dobro sam, Kapetane«, vikne Sentinel.

»Drago mi je da to čujem«, Adrian htjede reći još nešto kad se s kraja hodnika začuje glasno lupanje. Pogleda preko ramena. »Što je to?«

Siobhan se namršti. »Ne znam. Ne sviđa mi se.«

Još se nekoliko Sentinela pojavi u hodniku kad se glasno lupanje nastavilo. Svi su pogledali u Adriana, koji je brzo prošao pokraj njih na putu do izvora zvuka.

Kad je lokacija odakle dolazi postala očita, Siobhan reče: »To je privremena mrtvačnica.«

»Tko je u njoj?«

»Osim tijela dva zaražena vampira? Nitko.«

Zvuk razbijanja stakla začuo se prije povika: »Puštajte me van!«

Zašli su za ugao, u kratak hodnik koji je završavao jednim vratima. Muško lice promatralo ih je kroz razbijeni prozor, a oči boje jantara frcale su od bijesa. »Jebite se, Sentineli«, urlao je muškarac. »Ili me ubijte ili me pustite. Nemojte me ostaviti ovdje s trulim tijelom.«

»On je bio trulo tijelo«, šapne Siobhan. »Sama sam ga ustrijelila nakon što je ugrizao Malachaia.«

Adrian nije skidao pogled s vampira koji se nalazio ispred njega. »Čudesno se oporavio.«

»Ali drugi je i dalje mrtav...?«

»Kao i onaj kojeg sam ulovila. Pretvorio se u masnu mrlju, rečeno mi je.« Škiljio je i razmišljao o naizgled izliječenom vampiru, a puls mu je ubrzavao dok je razmišljao o mogućnostima.

»Jedan od njih nije nalik drugima«, promrsio je. »A jedina razlika jest... koja? Ta što je kušao krv Sentinela?« Siobhan protisne kroz grlo. »Sranje.«

Da, veliko sranje.

»Osjećaš li se bolje?« upitao je Elijah, promatrajući Lindsay kako izlazi iz susjedne sobe.

Sjedio je za malim stolom u svom apartmanu, radio na računalu i pokušavao ne osjećati kako ga stišće sa svih strana. To je bilo vraški teško, s obzirom na to koliko pomno su ga Sentineli promatrali i koliko je očekivanja bilo u očima svih likana na koje bi naišao. Svi su čekah da napravi neki korak, korak koji će srušiti dobro podmazani sustav u kojem su smrtnici živjeli u blaženom neznanju. Dio njega htio je riješiti se te nove snage, dok je drugi dio htio eksplodirati poput bačve baruta. Kako god da okrene, nadrljao je.

»Čovječe«, Lindsay protrese mokru kosu dlanovima. »Jesi li nabavio onu vitaminsku vodu koju sam tražila?«

»U frižideru vam je, Vaša Visosti.«

»Ma je l' moguće«, zurila je u njega pretvarajući se da je u šoku. »Jesi li se ti to upravo našalio?«

Nastojao je ne nasmijati se. »Ne.«

»Ja mislim da jesi.«

Elijah ponovno pogleda u zaslon svog računala. Sviđala mu se. A nakon što je toliko puta riskirala vlastitu glavu radi njegove, smatrao ju je prijateljicom. Nije imao mnogo prijatelja i upravo stoga je ostao bez teksta kad je izjavila da su prijatelji. U jednom trenutku, tijekom vremena dok je pazio na nju, prestao ju je smatrati svojim glavnim zadatkom i počeo je promatrati samo kao Lindsay. Bio je opušteniji s njom nego i s kim drugim u posljednje vrijeme zato što je njeno prijateljstvo dolazilo bez obveza i očekivanja. Bila je luckasta i zabavna, i strašno iskrena. Bila je dovoljno budalasta da mu otkrije kako se nije puno družila s ostalom djecom dok je bila mala. Poput njega, i ona je vjerojatno imala jako malu grupu ljudi kojima je mogla vjerovati. Pitao se je li ikad ikom rekla za svoje darove. Kvragu,

zašto ih je uopće imala? Bila je velika zagonetka, i svi su htjeli dio nje. A njegov je zadatak bio da nitko osim Adriana to ne dobije.

Pojavila se trenutak poslije, potežući iz boce neku neonsku tekućinu koja je navodno bila nutritivna. »Znaš... Osjećam se kao da me pregazio teretni vagon usred mamurluka.«

Sentinelu su tog jutra trenirali s njom kao ludi, toliko da je Elijah morao nekoliko puta intervenirati. To im se nije svidjelo, ali znali su da bi Adrian bio na njegovoj strani. Što se Lindsay tiče, ona je bez protivljenja prihvaćala njihov brutalni tempo, primajući pokoji prljavi udarac i ponovno se vraćajući u igru.

Sentinelu očigledno nisu shvatili važnost Adrianovog iskaza seksualne dominacije dan ranije, inače bi bili pažljiviji s njom. Možda ni Adrian nije u potpunosti shvaćao svoju golemu potrebu da je osvoji, obilježi i posjeduje, potrebu koju je samo pojačao njen pokušaj da pobjegne. Ženski likani znali su da ne smiju bježati. Naljutiti zvijer oduzimajući joj partnera nije bila baš pametna ideja. Elijah je jednom pomislio da ih upravo demon u njihovoj krvnoj liniji čini tako primitivnima, ali s Lindsay je bio pažljiv od početka, za svaki slučaj. Pametan potez, ako smije reći za samog sebe. Sad je dokazano da su i anđeli sposobni za istu posesivnu i divlju putenost. Možda je anđeoski doprinos likanskoj genetici bio glavni izvor te gotovo nasilne lakomosti.

Bilo kako bilo, Adrian je likanima jasno i glasno poslao poruku. Nažalost, Elijah je strahovao da je uviđanje Lindsayne važnosti vođu Sentinelu samo činilo još ranjivijim. No, Elijah je znao da su oni koji su potajice pričali o pobuni samo čekali na pukotinu u Adrianovom neprobojnom štitu, a to je bila Lindsay.

Sranje. Dlanovima je protrljao lice. Kako je mogao previdjeti koliko su svi ostali postali fanatični? Koliko je dugo Micah punio ostalima glave pustim pričama o slobodi?

»Čujem kako ti se okreću kotačići u glavi«, Lindsay će hladno, odloživši praznu bocu na stolić kako bi je spremačica kasnije mogla reciklirati. Pravi mali ekolog, pomisli Elijah.

Morao je uloviti onog tko mu je smjestio, ali nije mogao ostaviti Lindsay, a nikom drugom nije mogao vjerovati da je čuva.

Ona ode do ormara i izvuče putnu torbu, nimalo ne mareći što hoda uokolo opasana oružjem. »Moram van.«

Odmaknuo se od stola. »Zašto?«

»Zbilja neukusne turističke stvari vezane uz Disney i Kaliforniju. Šeširi, majice, čašice i ostalo.«

Mora da mu se na licu vidio manjak oduševljenja budući da se Lindsay nasmijala.

»Moram uzeti neke stvari koje moj tata obožava«, pojasnila je. »Ali, srećom za tebe, to neće dugo potrajati. U tri moram odraditi jedan intervju.«

Elijah pogleda na sat i primijeti da je jedan. Morao joj je priznati - cijelo jutro se forsirala, a još je imala snage. »Imaš li planove za večeras?«

»Moram dovesti auto iz Kuće, ali osim toga, slobodan si da radiš što te volja.«

On kimne. »Dobro. Hvala.«

Kad je navečer smjesti u hotel, moći će preko telefona popričati s Rachel. Morao je saznati koliko su korijenja pustili Micahovi planovi o pobuni. Elijah je znao da ih mora što prije iščupati iz njihovih glava - što je bio praktički nemoguć zadatak jer je cijelo vrijeme bio daleko od svog čopora.

»Zašto nemaš curu?« upitala ga je Lindsay dok su izlazili iz dizala u prizemlju. Obično su išli stepenicama - svih sedamnaest katova - ali danas je bila previše umorna za takvu rekreaciju.

»Previše komplicirano, previše vremena, previše posla.«

»Ali sviđaju ti se cure? Ili ne?«

Prostrijeli je pogledom i primijeti kako joj se oči veselo smiju. »Natjerala sam te da pogledaš«, zezala ga je. On frkne umjesto da se nasmije, ali bio je blizu. Lindsay iznenada stane netom prije okretnih vrata koja su vodila prema dijelu za nosače i radnike na parkiralištu koji je bio prekriven tendom. Ispred njih, portiri su prolazili poduku, a vrtlari dovršavali posao na cvjetnim lijevama na prilazu u obliku polumjeseca. Život smrtnika nastavljao se kao

obično, ali Lindsayna iznenadna ukočenost i životinjska koncentriranost, označavali su da bi se nešto moglo nalaziti u blizini.

Izenada i njegova osjetila prorade. Elijah dobro promotri prostor oko njih, baš kao što je automatski učinio i prije nego su izišli iz predvorja. Tajanstveni povjetarac koji kao da je uvijek pratio Lindsay provuče se pokraj njega, noseći krvavi miris vampira. Zvijer u njemu odmah se aktivirala, tiho režeći i iščekujući napad.

Vampirica odgovorna za njihove instinktivne reakcije pojavila se svega trenutak poslije. Došetala je od pločnika do parkirališta, blaženo nesvjesna zvijeri koje je probudila.

Njen izgled opalio ga je poput malja. Bila je visoka i lijepo građena, s oblim bokovima i punašnim, čvrstim grudima. Kosa joj je sezala do struka, ravna kao daska i krvavocrvena. Bila je odjevena poput vražje domine, u tankim petama, uskim crnim hlačama i kožnatom prsluku s V-izrezom koji je pružao pogled na duboki dekolte.

Elijah je ostao zatečen luđačkim nagonom da je gurne na haubu Mercedesa pokraj kojeg je prolazila, njenom kosom omota podlaktice i rastvori njeno raskošno tijelo sve dok glasno ne svrši.

Mrzio je vampire, naročito ženske, koje su bile još opakije od muških. Pa ipak je njegov ud rastao od divlje požude što ju je duže gledao.

Ona se hitro okrenula, što ga je vratilo natrag u stvarnost. Luđački se okretala, kao oborena udarcem, a onda se okrenula natrag s izbačenim očnjacima.

Tek kad je vidio sjaj sunčeve zrake na nečem metalnom što joj se žarilo u rame, shvatio je što se dogodilo.

»Sranje«, promrsio je, jedva uhvativši Lindsay za rame kad je jurnula naprijed.

»Pusti me, El«, prasne, otimajući se iz njegova nepopustljiva stiska.

»Koji vrag radiš?« vikao je na nju. »Dan je. To je jedna od Posrnulih.«

Lindsay ga poreže po podlaktici svojim nožem, a on bolno zajauče i pusti je.

Bila je na pola puta do vampirice kad mu je odgovorila. »Ta je kučka ubila moju majku.«

20. POGLAVLJE

Vash je netremice promatrala od boli užareno mjesto na svom ramenu i shvatila da ju je pogodio srebrni nož za bacanje. Izvukavši ga, podigne pogled taman na vrijeme da primijeti još jedan nož djelić sekunde prije nego ju je ubo u biceps.

»Sranje!« siktala je, nepripremljena na izravni napad usred bijela dana.

Neka je plavuša jurišala na nju i bacala još jedan nož. Vash mu jedva izmakne, a miris vlastite krvi probudi glad u njoj. *Čovjek*. Koji vrag?

Vash se sabrala, spremna da sredi ludu kučku, kad je nanjušila likana. Dojurio je iz sjene hotelske tende, ganjajući ludu plavušu koja je bila spremna počinuti samoubojstvo.

A onda joj sine: *Shadoe*. I odmah potom identificira i miris njenog psa čuvara...

Jebenog gada koji je oteo Nikki.

Izvan sebe, Vash je zastala, a još jedan nož doleti joj u bedro.

Dvije osobe po koje je došla išle su ravno na nju, a ona nije mogla učiniti apsolutno ništa. Ne dok je sama. Ne bez oružja. Ne uz svjedoke.

Još jedna oštrica pogodi je u rame, skoro točno na isto ono mjesto gdje ju je prvi nož pogodio.

Ona je naučila *Shadoe* tako bacati. Naučila ju je loviti, ubijati. Vash je to odmah shvatila: *Shadoe* je namjerno izbjegavala glavne organe i arterije. Luda je plavuša mislila da može uloviti vampira.

Vash izvuče nož iz ramena i baci ga na likana, a potom izvuče onaj iz noge i jurne naprijed, udarivši *Shadoe* dlanovima u prsa i odgurnuvši je unatrag nekoliko metara, ravno u likana. Oboje padnu na pod, a Vash utekne, skočivši na haubu obližnjeg Jaguara, a zatim na krov. Skočila je preko kamenog zida koji je dijelio parkiralište hotela *Belladonna* od parkirališta susjednog restorana, toliko bijesna da je jedva vidjela išta pred sobom.

Nikad nije bježala. Nikad nije primila više udaraca. Nikad nije ostavljala

na životu onog tko bi prolio njenu krv. Ali nije mogla srediti Syreovu kćer. Nije mogla ubiti Shadoe.

»Dovraga! Sranje! Jebeno sranje!« urlala je.

Čizmama udari o krov džipa s druge strane zida, a alarm se aktivira i sirena počne zavijati. Desna peta pukne i poremeti joj ravnotežu, pa se stropoštala niz vjetrobransko staklo, preko haube na asfalt.

Tek što se osovala na noge začula je kako je još netko skočio na automobil iza nje. Osvrnuvši se preko ramena, ugledala je plavušu tik iza sebe. Vash primi još jedan udarac u rame, srebro je zapeče, a agonija prostruji venama. Ne mogavši izvući bodež iz leđa, mogla je samo potrčati prema naprijed nadajući se da će se pojaviti neki izlaz odatle. Ispred nje nalazila se prometna ulica, ali Shadoe kao da to nije sprječavalo. Što god da se Syreovoj kćeri uvuklo u gaće, luđački ju je tjeralo naprijed.

Veliki bijeli kamionet velikom brzinom uleti na parkiralište, jureći prema njoj. Vash je izračunavala putanju kojom bi ga mogla preskočiti kad se zaustavio i okrenuo. Salemova glava izviri kroz prozor s vozačeve strane. »Upadaj!«

Ona skoči u prtljažnik pa on stisne gas. Slomljeni je asfalt frcao na sve strane, a kamionet iza sebe ostavljao oblak koji je smrdio po zapaljenoj gumi. Bodež glasno udari o stražnji dio kamioneta. Vash opsuje i sagne se.

Kamionet je uletio u prometnu gužvu i cičao skupa sa zborom ljutih truba, lomljivom metala i stakloplastike. Tek nakon što su odmaglili tri kilometra, Vash se osjećala dovoljno sigurno da podigne glavu i proviri.

»Htio si izvještaje o otmici.«

Syre podigne pogled s dokumenata na zaslonu ispred sebe prema vampirici koja se nalazila na vratima njegova ureda. »Da, Raven.«

Tamnokosa ljepotica uđe ležernim senzualnim korakom. Nosila je veoma visoke crne potpetice, usku suknju do koljena i košulju koja je prekrivala bujne grudi. Očigledno je glumila ulogu zločeste tajnice, što je bila jedna od

mnogih igrica koje je igrala kako bi stvari bile zanimljivije.

»Došlo je do racije sinoć u Oregonu«, reče. »Skupina Sentinela napala je gnijezdo i odvela sa sobom nekoliko sluga.«

Naslonivši se u svojoj stolici, Syre se pitao što znači Adrianova sve veća odvažnost. Širiti bolest među slugama nije bilo nalik njemu. Bio je ratnik koji je uvijek pobjeđivao u fizičkom okršaju. Biološki rat nije bila taktika koju bi Syre ikad očekivao od vođe Sentinela. Nešto se promijenilo ili je bilo usred promjene.

Prvi put u mnogo, mnogo godina, Syre je osjećao kako kazaljke sata nestrpljivo otkucavaju. Torque ga je već dugo tjerao da učini prvi korak, a ne uvijek drugi. Izgleda da je konačno stiglo vrijeme da ga poslušša.

»Hvala«, promrsio je. »Pošalji ekipu u Oregon. Želim znati svaki detalj vezan uz raciju. I odmah me obavijesti ako stignu daljnja izvješća.«

»Da, Syre.«

Raven izađe iz ureda. Pokušao se ponovno koncentrirati na zaslon ispred sebe. Što je bilo uzaludno. Kad je zazvonio telefon, s olakšanjem je podigao slušalicu, mislima i dalje na Adrianovim postupcima.

Nemaš ti pojma nad čime sve ja imam autoritet, rekao je vođa Sentinela prije samo nekoliko kratkih tjedana. Možda su te riječi sadržavale i pregršt prijetnji koje Syre u tom trenutku nije primijetio.

Visoki glas pozivatelja s druge strane linije čuo se i prije nego je prislonio slušalicu na uho.

»Smiri se, Vash«, umirivao ju je. »Uspori. Ne mogu... «

Ukočio se kad je nastavila hitro sipati riječi, a iz glave mu nestanu sve misli, osim jedne. *Prvi korak, a ne drugi.*

Došao je čas.

»Koji ti je vrug bio na pameti?« upitao je Adrian onim svojim staloženim, smirenim glasom na koji Lindsay nije mogla ništa osim stisnuti zube.

Nabrijana kakva je bila, radije bi da vikne ili podigne glas, da korača uokolo ili da je poprijeko pogleda - *bilo što*. Umjesto toga, on je ležerno stajao ispred svog stola i obraćao joj se tako mirno kao da razgovaraju o vremenu. Tek je zvuk grmljavine u daljini davao naslutiti da mu nije sasvim svejedno što je bez razmišljanja nasrnula na jednu od Posrnulih.

»Cijeli svoj vražji život tražim tu vampiricu,« izlanula je, »i onda se odjednom pojavila, prošetala se ravno ispred mene. Morala sam nešto učiniti.«

»Bio je dan. Bila si okružena desecima turista.«

Ona prekriži ruke. »Nemam cijelu vječnost na raspolaganju da je ulovim. Ako budem morala čekati još dvadeset godina da je nađem, možda više neću biti fizički sposobna da nešto učinim. Možda više ne budem ni *živa*. To je sad ili nikad.«

Adrianov vatrenoplavi pogled urezao se u nju, lomeći je svojom toplinom. »Sad si se izložila Posrnulima. Doći će po tebe.«

»Nadam se da će poslati *nju*«, prkosno odvratila Lindsay. »Idući se put neću poigravati njome. Samo ću je srediti.«

Damien je ispustio neki zvuk koji privuče njenu pažnju. »Ako si je mogla ubiti, zašto nisi?«

»Zato što moram saznati tko su druga dva gada. Bila je sama kad sam je ugledala. Nisam vidjela nikog s njom sve dok je nisu izvukli. Usput, tip koji je vozio auto kojim su pobjegli imao je istu onu ludu nakostriješenu, obojenu kosu koje se sjećam od dana kad su napali moju majku. Ako se i dalje druži s tim likom, pretpostavljam da ni drugi nije daleko.«

»Proganjat će nas posljedice onog što si učinila. Mi ne lovimo Posrnule. Ne možemo. Njihova je kazna da žive s onim što jesu.«

»Nije patila kad je mučila moju majku, vraški se dobro provodila. Ta krvopija ne zaslužuje život.« Pogledom prostrijeli Adriana čije ravnodušno lice ništa nije odavalo. Želudac joj se stisne. Bože, nije mu htjela stvarati dodatne probleme. Ah što je mogla učiniti? Cijeli njen život sastojao se od toga da osveti svoju majku. »Ostavila me na životu, stoga je zbog njene

glupe greške sad lovim. Pretpostavljam da je mislila da joj, kao čovjek, neću biti prijatna kad odrastem. I to bi vas trebalo osloboditi krivice. Ja nisam jedna od vas. Ne podliježem istim pravilima. Ono što radim ne bi trebalo utjecati na vas.«

»Likan je bio s tobom«, Adrian je podsjeti. »To uključuje i nas.«

»Onda me pustite.« Mrzila je blagi ton preklinjanja u vlastitom glasu. »Donosim vam samo nevolju. To me ubija, Adrian. Slama mi srce.«

Glasno izdahnuvši, Adrian se bokovima osloni o stol i položi ruke na njegov rub. »Kad te Vash gurnula na Elijaha, mogla ti je jednako tako probiti prsni koš i iščupati ti srce. Dišeš samo zato što te je pustila.«

»Zašto bi, dovraga, to učinila? *Opet?* Imala sam je na nišanu, mogu je ponovno naciľjati.«

»To je bila Vash?« Elijahov glas tutnjao je kroz prostoriju. »Ja je želim uloviti.«

Lindsay ga pogleda i kratko mu kimne. Vash im je oduzela ljude do kojih im je stalo, i sad je vrijeme da za to plati.

Pogledavši opet u Adriana, Lindsay reče: »Rekao si mi da ćeš mi pomoći da je ulovim. Kopao si mi po mozgu. Znao si tko je. Jesi li lagao?«

»Ne. Ali moramo ih isprovocirati tako da oni napadnu nas, a ne da sami započnemo rat. Možemo se braniti, ali ne i napadati. Postoje pravila i postoje načini kako ih zaobići... «

Zazvoni mu mobitel pa pogleda u njega. Namrštivši se, reče. »Ispričajte me.«

Odgovori kratko: »Mitchell.«

Promatrala je kako Adrianovo lice postaje tvrdo poput stijene. Čula je nekog kako brzo priča, ali nije mogla razaznati riječi. Elijah nestrpljivo izdahne i priđe joj bliže, želeći stajati pokraj nje. Podržati je. Prožme je hladna slutnja.

Prošao je dugačak, otegnut trenutak. Naposljetku, Adrian kimne. »Da. Čekaj. Ja ću sve srediti.«

Spustivši BlackBerry pretjerano oprezno, Adrian pogledom prijeđe preko

Damiena i Elijaha. Šutke su komunicirali, a zatim dvojica muškaraca krenu van iz sobe. Elijah je kratko stisne za rame, a Damien sažalno pogleda, što joj je samo još jače stisnulo čvor u želucu.

»Što je bilo?« upita kad su se vrata zatvorila i kad su ona i Adrian ostali sami u uredu.

On joj priđe korak bliže i nježno uhvati za nadlaktice. »Tvoj otac, Lindsay. On je...«

»Ne«, tlo joj se zaljulja pod nogama.

Osjećala se kao da joj je netko rasparao grudi, bol je bila tako užasna da bi pala na pod da je Adrian nije pridržavao.

»Vozio je i sletio s ceste. Udario je o stablo.«

»Sranje«, suze su joj se slijevale niz lice. »Ne vjerujem. Moj tata vozi kao profesionalac. Vash je kriva. Ona je Syreova glavna zamjenica. Mogla je to srediti.«

Što je i nju djelomično činilo krivom.

Raširio je krila i obujmio je njima, štiteći je. Privukao ju je bliže k sebi, uhvativši je za vrat i bokove kako bi je skroz primaknuo k sebi. »Ne mogu isključiti tu mogućnost. Istraživat ću sve dok ne budem siguran.«

Isprekidani zvukovi ispune sobu. Lindsay shvati da jeca, da joj se cijelo tijelo luđački trese.

Adrian ju je držao, a njegova je toplina izvana ulazila u nju. Ne - on je bio u njoj. U njenom umu, kao i prije, motao se oko svega poput podmuklih vitica dima. Njena bolna tuga počne nestajati, njene oštre rubove ublaži čudan osjećaj utjehe.

Lindsay se odvoji od njega, teturajući prije nego je pala na pod. »Koji vrag radiš?«

Čučnuvši pokraj nje, ispružio je ruku kako bi joj odmaknuo kosu s lica. Oči su mu treperile nekim nadnaravnim plamenom i blistale od suza. »Odnosim tvoju bol. Ne mogu je podnijeti.«

»Š-što? Kako...?«

»Mogu izvući bolna sjećanja iz tebe, *neshama*, i pojačati samo ona lijepa.«

»Da se nisi usudio!« skočila je na noge, odgurnuvši njegovu ruku kad ju je pokušao zadržati. »Ako mi ikad ukradeš ijedno sjećanje, nikad ti neću oprostiti.«

»Ne možeš se ljutiti zbog gubitka nečega čega se ne sjećaš.«

Kako je uspjela ostati na nogama dok se osjećala kao da joj užareni žarač probada prsa bilo je pravo čudo. »Ako ti je imalo stalo do mene, nećeš mi oduzeti događaje koji su me učinili osobom koja sam sad... Bože...« Stavila je ruke na srce koje je ludo lupalo, a misli su joj kaotično letjele kroz glavu. Prsa su joj se nadimala i vapila za zrakom, jecaji su parali čak i njene vlastite uši. »Moram ići. Ne mogu ostati ovdje.«

»Ostani noćas«, reče tiho. »Možeš li to učiniti za mene? Nisi u stanju da sad budeš sama.«

»Adriane...« Nije ga mogla ni vidjeti kroz rijeku suza koje su joj pekle oči i grlo. Vodili su ljubav u toj sobi, satima držali jedno drugo u naručju. Bilo je tako prikladno da je upravo tu kažnjena za taj prijestup. »Ubijamo jedno drugo. Svaki trenutak koji provedemo zajedno vraća nam se u obliku patnje nametnute ljudima koje volimo. Moramo se držati dalje jedno od drugog.«

»Da«, tiho se složio. »Pustit ću te. Ali ne noćas. Ne ovako. Jedna noć u mom domu, gdje znam da si na sigurnom. Neću ti smetati. Možeš li mi dati barem to?«

»Obećavaš da ćeš me pustiti?«

»Da, *neshama sheli*. Obećavam.«

Više nije htjela znati što to znači. Slatka, vatrena intimnost među njima bila je previše bolna. Kimnula je pristajući na njegov zahtjev, usta su joj bila previše suha da bi išta rekla.

On blago nagne glavu. »Hvala.«

Bilo je nečeg u surovoj strogosti njegova izraza što ju je uznemiravalo. Tračak mračne odlučnosti. Ali u tom trenutku to više nije mogla podnijeti.

Raspadala se, uništena udarcem od kojeg se nikad neće oporaviti.

Tatice...

Bez ijedne riječi, Lindsay izađe iz ureda i zatvori vrata za sobom. Bila je u rasulu. Život joj je bio u rasulu. I uništavala je živote svih oko sebe.

Povukla se u svoju sobu i uvukla u krevet, kroz suze tonući u mračan, nemiran san.

Adrian tiho i odlučno spakira putnu torbu. Pripremio je odjeću za tjedan dana, ali nije očekivao da će mu sve to zatrebati. Ako Bog da, Syre će biti mrtav u idućih četrdeset osam sati.

Nije bilo mnogo vremena. Vash je prepoznala Shadoe u Lindsay, nije bilo drugog razloga zašto bi inače ostavila Lindsay na životu. Sada je i Syre znao da mu se kćer vratila. Vođa Posrnulih vagat će svoje opcije. Savjetovat će se s onima kojima vjeruje, prikupljati informacije i onda odlučiti što učiniti s njima. Adrian je morao doći do njega prije nego donese tu odluku.

A onda će morati doći i do Vashti. Napad na Lindsaynu majku uopće nije bio nalik Syreovoj zamjenici, pa je mogao biti samo poruka namijenjena Adrianu. Vash je sigurno znala da je Lindsay zapravo Shadoe i pretpostavila da će on saznati za ubojstvo kad se konačno susretnu. Nekoliko desetljeća koja su trebala proći besmrtnom biću nije bilo ništa, čekanje je bilo nevažno.

Pitanje je glasilo: zašto? Ako je već tada znala tko je Lindsay, zašto nije rekla Syreu? Adrian je namjeravao pronaći odgovor na samom izvoru.

Kvragu. Mrzio je tako loviti - nepromišljeno, brzopleto. Zato je, u svim prijašnjim Shadoeinim inkarnacijama, čekao da Syre dođe k njemu. Bolje je suočiti se s protivnikom na vlastitom terenu, gdje je imao svaku moguću prednost. Ali ponekad je upravo brz, odvažan napad bio potreban kako bi nadmudrio neprijateljsku obranu. Nadao se da će i ovaj put to biti slučaj, jer se spremao na takav udarac. Ovaj je put sve bilo drukčije. Lindsay je bila drukčija. *On* je bio drukčiji s njom. A to je bilo vrijedno svake cijene koju je morao platiti.

Pogledao je sat na noćnom ormariću. Ponoć je tek prošla. Nasreću, Lindsay je prestala plakati oko deset, a onda je zaspala. Svaki jecaj iz njene

sobe duboko ga je ranjavao, sve dok mu srce nije počelo krvariti. Njihov odnos nikad nije bio takav. U prošlosti je uvijek nalazila put do njegova kreveta i tamo bi ostala. U svakoj drugoj inkarnaciji, sad bi bio u njenom naručju. Držao bi je, vodio ljubav s njom, ne želeći požurivati neizbježno suočavanje sa Syreom, kako bi mogao ukrasti još jedan dan sa ženom koju je volio.

Sad je već sredio let koji će ga za nekoliko kratkih sati odvesti u Raceport. Putovat će sam, komercijalnim letom, i stići netom nakon izlaska sunca. Doba dana neće utjecati na Syrea, ali će ograničiti broj sluga s kojima će se Adrian morati boriti.

Taman je stavljao još jednu majicu u torbu kad je čuo njen plač. Ukočio se i usredotočio na ženu koja je spavala u sobi pokraj njegove. Madrac je uzdisao kako se pomicala, a onda njegova osjetila preplave njeni snažni jecaji.

Trnci su mu prošli kroz kožu. Odmaknuo se od kreveta i prišao bliže zidu, iako blizina nije bila bitna. Mogao je biti i u likanskoj zgradi, i dalje bi čuo njeno disanje kao da joj je uhom naslonjen na prsa.

Počela je duboko disati i previjati se. Ponovno cijeli protrne.

Ne mogavši odoljeti, budući da se njihovo zajedničko vrijeme bližilo kraju, Adrian izađe iz svoje sobe i prijeđe kratku udaljenost hodnikom do njenih vrata. Otvori ih jednom nestrpljivom mišlju i uđe unutra.

Soba joj je bila zavijena u mrak. Zastori su bili navučeni kako bi prekrili pogled na grad u daljini. Zatvorio je vrata za sobom i tiho krenuo prema njenom krevetu. Vidio ju je jednako dobro kao i da su sva svjetla upaljena.

Lindsay je odgurnula prekrivač. Previjala se na krevetu bezbrižno senzualno, opojan miris njene želje udarao mu je u glavu i omamljivao ga. Položila je dlanove na grudi, stišćući satensku košulju koja je bila u skladu s tangama.

Savila je leđa, ponudivši mu svoje prekrasne grudi kao poklon.

»Adrian...«

Oštro je udahnuo, začuvši erotsku pozivnicu u njenom glasu. Spustio je

ruku i osjetio bolnu erekciju kroz hlače, krv je navirala vruća kroz vene. Bio je toliko uzbuđen njenom spremnošću u snu, spremnošću koju mu je uskraćivala dok je bila budna zato što joj je toliko stalo do njega.

Shvaćao je sklonost koja ju je motivirala da se tako ponaša. Da ga nije voljela, ne bi se suzdržavala od potrebe koja ju je progonila čak i u snu.

Znajući da ne bi smio, mislima skine vlastitu odjeću i nemarno je baci na hrpu na podu. Prohladni noćni povjetarac bio je ugodan na vreloj koži, gotovo kao da ga ona dodiruje. Lindsay još jednom nježno uzdahne. On se koljenom nasloni na krevet.

Kad se madrac spustio od njegove težine, ona rastvori oči.

»Adrian«, prošapće i brzo mu se baci u naručje.

On zasteje kad su joj se usne gorljivo stisnule uz njegove, kad je gladno gurnula jezik od kojeg mu je vrh uda odmah postao vlažan. Odgurnula ga je od sebe, prebacivši jednu svilenkastu nogu preko njegovih kukova i posežući kako bi uzela njegov ud u svoje tanke ruke. On izvije vrat od užitka njenog dodira, njene želje, njene požude koju je prvi put davala bez ustručavanja.

Pritiskala ga je, vlažna toplina probijala je njene svilene tange i draškala osjetljivu kožu njegove erekcije. Želeći osjetiti njenu голу kožu na svojoj, gurne ruku ispod njene odjeće i strgne je s nje. Cijeli zadrhti kad je primijetio koliko je vrela i vlažna. Mekane poput latica, njene gole usne koje su upijale cijelu njegovu dužinu gotovo da su ga odmah dovele do vrhunca.

»Ani rotza otha, Adrian«, prela je, klizeći glatko gore-dolje po njemu.

Želim te.

On se skameni, srce mu je stalo u grudima. Predobro je poznao taj zavodnički glas. »Shadoe?«

Ona se podigne i ukopa dlanove u Lindsayne seksipilne plave uvojke, ljuljajući Lindsayno tijelo dok ga je obasipala svojom senzualnom čarolijom.

Ali on više nije osjećao požudu dok ga je Shadoeina duša promatrala s Lindsaynog prekrasnog lica.

Drhteći, izdahne.

Namamila ga je baš kao i prvi put. Sve je počelo jednim ukradenim

poljupcem. A onda i okusom njenih grudi koje mu je ponudila objema rukama, tamnosmeđih bradavica ukrućenih na zraku. Molio ju je da ga ostavi na miru, da poštuje isti onaj zakon zbog kojeg je morao kazniti njenog oca. Molio ju je da bude jaka zbog njega jer je on bio tako slab na nju.

Umjesto toga, ona je iz mjeseca u mjesec postajala sve hrabrija. Igrala se svojim tijelom ispred njega, namjerno dolazila na mjesta koja je posjećivao, zadirkivala ga mokrim prstima koje je gurala u sebe sve dok ne bi svršila s njegovim imenom na usnama. Odolijevao joj je sve dok nije zaprijetila da će si naći ljubavnika, a onda se pobrinula za to da nabasa na nju dok je drugog muškarca dirala dolje kroz odjeću. Ljutit, posesivan, u nerazumnom iskušenju, Adrian joj je dao ono što je tražila, uzeo ju je na podu, poput životinje. A jednom kad je pao, više nije bilo povratka.

»*Ani rotza otha*«, ponovno je rekla, a kukovi su joj se divljački ljuljali na njemu, jahala ga je, vodila prema orgazmu.

»Ne, *tzel*.«

Uhvati je za kukove i skine sa sebe, a potom se odmakne. Ustajući, dlanovima prođe kroz kosu, bolno uzbuđen zbog Lindsaynog dodira, njenog mirisa, zvuka njenog glasa.

Ali nije ga to Lindsay dozivala s kreveta.

»*Ani ohevet otchah*«, Shadoe je šaputala, šušajući plahtama dok se meškolljila u njima.

Volim te.

Adrian čvrsto sklopi oči, raširi krila i ljutito ih razvije. Trebao je biti pametniji. Lindsay ga nikad ne bi zavela. Odbila bi ga, kao što je pokušavala od početka. Za njegovo dobro. Jer ga je voljela.

Mislila vrati odjeću natrag na sebe, a onda rukama promrsi kosu. Kad mu je Shadoeina ruka dotaknula golo rame, zgrabio ju je i okrenuo se prema njoj.

»Uzmi me«, šaputala je, gola pred njim, u tijelu koje je savršeno odgovaralo njegovom, koje ga je držalo s toliko nježnosti, koje mu je davalo toliko užitka da je plakao od njegove snage.

Ali bez žene koju je volio, bilo je samo ljuštura.

Adrian uzme Lindsayno lice među dlanove i zagleda joj se u oči, prozore duše koja nije bila njena. Nagnuvši glavu, pritisne svoje usne o njene, nježno, nevino, srce ga je boljelo od ljubavi prema ženi koju je nekoć davno volio. Žene toliko lijepe, snažne i zavodljive da je anđeo pao zbog nje. Volio ju je vatreno i pretjerano, posve zaneseno.

Ali Shadoeino vrijeme je prošlo i on se otada zaljubio u nekog drugog. U smrtnicu koja je svoju ljubav davala nesebično. Ženu koja ga je prihvaćala onakvog kakav je bio, uključujući sva pravila i zakone koji su ga oblikovali, ali koji su im istovremeno branili da budu skupa.

Palcem prijeđe preko njenih jagodica i pritisne svoje čelo o njeno. »Oslobodit ću te, Shadoe. Pustit ću te.«

»Želim te«, ponovila je ona, posegnavši rukom za njegovom erekcijom.

Adrian odmakne kukove od njena dodira, odašiljući nalet slabosti kroz Lindsayno tijelo. Uhvatio ju je kad je pala u nesvijest, podignuo i vratio natrag u krevet. Nije mogao učiniti ništa u vezi s tangama koje je uništio u naletu požude, pa ju je samo pokrio plahtom. Odmičući joj kosu s lica, poljubio ju je u čelo.

»Lindsay.« Usnama je prešao preko njene kože, mokre od znoja. »Uskoro će sve biti gotovo.«

Uspravio se i odlučno izašao iz sobe. Srce mu je lupalo brzo i teško, ali prvi put u toliko godina, um mu je bio bistar.

Težina prošlosti raspala se zajedno s krilima. Kad se ponovno skinuo i stao pod hladan tuš, sve je isprao sa sebe - krivnju i bol, tugu i kajanje.

Zašto ne dopustiš da te spasim? pitala je Lindsay, ne znajući da ga je već spasila, u temeljnom smislu te riječi. Dala mu je snagu koju nije imao, pružila mu je slatku, dragocjenu ljubav. Toliko je toga mogao naučiti od nje o toj sveprožimajućoj ljubavi. Više od ičega, žalio je što nikad neće imati priliku da slijedi njen primjer.

Ali barem ju je mogao osloboditi prošlosti. Sav strah i neodlučnost koji su ga stoljećima trovali sad su nestali. Više nije razmišljao je li pametno

krenuti u napad, izaći na neprijateljski teritorij. Lindsay je bila nesretna, a Adrian to nije mogao podnijeti. Nije mogao podnijeti da bude uzrok njene boli. Ako je u njegovoj moći da zaustavi njenu patnju, mora pokušati.

Svih tih godina, želio je poštedjeti samog sebe daljnjih optužbi. Umjesto da dopusti Shadoe da mirno i časno umre u borbi, sebično ju je nastojao vezati uza se i učiniti besmrtnom. Nije na njemu bilo da se miješa jednom kad Stvoritelj odluči da je nekome kucnuo čas, a njegova kazna za takav postupak bila je duga i bolna. Namjeravao je završiti taj ciklus koliko zbog sebe toliko i zbog Shadoe.

Sad je na umu imao samo Lindsay. Vratit će joj život koji je trebao biti njezin. Normalan život. Dat će joj priliku da bude sretna. Mogućnost da pronađe muškarca koji će je voljeti bez svih tih okova koje je imao Adrian, a koje su ga vezale za vlastitu dužnost.

Bio je to dar koji joj je mogao pokloniti. Nije bio jednak daru koji je ona dala njemu, ali dat će joj ga nesebično, iz duboke ljubavi, dar kakav nikad prije nikome nije dao.

21. POGLAVLJE

Čim se probudila, Lindsay je znala da je Adrian otišao. Osjećaj praznine iznutra toliko ju je prožimao da je osjećala kao da je nagriza. Htjede ustati iz kreveta kad je shvatila da je gola. Na trenutak se pitala zašto. A onda joj u misli nahrupe sjećanja.

Pustit ću te.

Uskoro će sve biti gotovo...

Uzdišući, savije se u struku, grudni koš stiskao joj se od neizdržive boli. Otac joj je poginuo. *Tata.*

Znala je, kako samo zaljubljena žena može znati, da je Adrian nije namjeravao ikad više vidjeti.

Sklopila je oči, ali suze su i dalje bježale van. Izgubila je dvije najvažnije osobe u svom životu u isto vrijeme. Dok se cijela ljuljala od boli, odjek njenih snova vratio se da je progoni. Osjećala je kako njome kola goruća želja, tako vruća i moćna da joj nije mogla odoljeti. Pa ju je prigrllila, pojačala, prepustila se užitku što je natjerala Adriana da se poput travke savije pod njom. Moć koju je osjećala što ga je natjerala na kapitulaciju protiv njegove volje bila je nagla i opojna. I mučna. Osjećala se gotovo kao da promatra samu sebe izvana, kao da ne može kontrolirati vlastite divlje nagone. Kad je Adrian otišao od nje, odahnula je, radi sebe i radi njega. Bila je toliko zahvalna što je konačno pokazao snagu koju ona nije imala.

Ali nije otišao od nje na trenutak. Otišao je zauvijek. Njegov glas u njenim snovima nije imao onaj bolno nježan prizvuk na koji se toliko naviknula.

Pobjegne joj poluludi, poluplašljivi osmijeh.

Ustajući, Lindsay se uspravila, znajući da se mora sabrati. Mora se vratiti u Raleigh, gdje će vjerojatno ostati neko vrijeme. Morala se pribрати, morala je shvatiti kamo će odatle. Morala se reorganizirati, a potom isplanirati kako će uloviti Vash. Želja za osvetom bila je toliko snažna da praktički nije

mogla razmišljati ni o čemu drugom. Na neki je način to bio blagoslov. Osveta joj je pružala mogućnost da se usredotoči na nešto drugo osim na tugu koja ju je slabila.

Otuširala se i odjenula. Dok je pospremala krevet, našla je rasparane gaćice. Bilo da ih je sama potrgala ponesena erotskim snom o Adrianu ili je on zapravo došao k njoj i to učinio, krajnji je rezultat bio isti - između njih je bilo gotovo.

»Pazi što želiš«, promrmljala je, pitajući se zašto jednostavno nije naučila kako ne željeti ništa.

Izađe na terasu i po položaju sunca na nebu zaključi da je jutro pri kraju. Na nebu nije bilo ni anđela ni oblaka.

Dan je bio prekrasan, onakav u kakvima žitelji Južne Kalifornije mogu uživati većinu godine.

Izgubljena u svom očaju, Lindsay krene stepenicama koje su vodile niz brežuljak prema manjoj terasi par stotina metara niže. Otamo se više nije vidio grad, ostao je samo osjećaj usamljenosti u dalekim predjelima krajolika Južne Kalifornije.

Oslonila se laktovima o ogradu i počela pretraživati kontakte u svom mobitelu. Trebala je obaviti toliko poziva i poslova. Natjerala se da to obavi, iako se iznutra osjećala prazno i hladno. Mrtvo.

Preko nje prijede sjena golema krila.

Sjena anđela, za kojom je uslijedilo šuškanje krila dok je jedan Sentinel slijetao iza nje. Osjećajući očajničku, uzaludnu nadu da bi to mogao biti Adrian, ne želeći je pustiti, oklijevala je sekundu prije nego se okrenula.

Netko položi ruku na njeno rame. »Dobro ju...« počne.

Pala je u nesvijest prije nego je dovršila rečenicu.

Adrian je ušao u Raceport na Harleyju koji je kupio samo sat vremena prije. Bilo je rano poslijepodne. Većina sluga sklonila se negdje u mrak i spavala. Nažalost, Raceport je bio jedan od gradova s najvećom koncentracijom

Posrnulih u zemlji. Nakon toliko vremena, i dalje su se okupljali oko Syrea kao mušice na svjetlo, iako su se već opekli i unakazili.

Da je sa sobom imao skupinu Sentinela ili čopor likana, bio bi u mnogo boljoj poziciji. No, iako je uspjeh akcije bio od ključne važnosti, Adrian nije htio nikog uplitati u svoju osobnu osvetu. To je bila njegova bitka. Posljedice onoga što se spremao učiniti past će isključivo na njegova leđa.

Parkirao je motor točno ispred trgovine mješovitom robom. Syreov se ured nalazio iznad nje, što je Adrian saznao pomno i neprestano motreći to područje - baš kao što su i oni motrili Kuću anđela. Sve je to bio dio njihovog razrađenog plesa, potreba da održavaju ravnotežu čak i onda dok se sve oko njih mijenjalo i razmicalo.

Sišavši s motora, izvuče sačmaricu iz korica. Na bedrima je još imao pištolj i bodež, a trnci su mu prolazili kralježnicom od želje da iskoristi svoje najmoćnije oružje. Anđeoski bijes kolao mu je venama.

Prije nego je stigao do prve stepenice vanjskog stubišta koje je vodilo do ureda vođe Posrnulih, Adrian je već znao da nešto nije u redu. Raceport je bio prometan kao i uvijek, budući da je bio na glasu kao meka za ljubitelje motocikala diljem zemlje, ali samo je malo ljudi zapravo obratilo pažnju na njega. Čak i kad mu je skupina žena u kaubojskim hlačama koja je prolazila s druge strane ulice zazviždala, i dalje nije privukao pažnju ostalih. Da je Syre bio u blizini, njegovo bi se osiguranje odmah pojavilo baš kao što bi bio slučaj i u Kući anđela.

Ozbiljan i odlučan, mirno se popeo stepenicama i ušao u hodnik na vrhu stubišta.

Dvije mračne figure pojurile su prema njemu. Zaustavio ih je mecima, ne mogavši raširiti krila u tako malom prostoru. Još su se dvojica pojavila iza njega netom prije nego je stigao do Syreovog ureda. Rastvorio je vrata i uletio unutra, začuvši vrisak jednog od svojih progonitelja kad je sunčeva svjetlost okupala hodnik iza njegovih leđa.

Zalupivši vratima, Adrian gurne stolicu pod kvaku, nijednom ne skidajući pogled ili cijev pištolja s vampirice koja je sjedila za Syreovim stolom.

»Zdravo, Adriane«, promrsila je, a usne joj se izviju u osmijeh koji nije

obuhvatio i njene oči. Sunčeva svjetlost padne na njene blijede gole ruke i kosu boje čokolade. Njene žute oči svjetlucale su poput tigrovih, ali on se sjećao da su nekoć bile plave kao njegove.

»Raven.«

»On nije tu.«

»Vidim.«

»Nije čak ni u Virginiji.«

Primaknuo se vratima ormara, otvorio ih i letimično pogledao unutra.

»Samo smo ti i ja«, uvjerala ga je. »I naredeno mi je da te ne smijem ubiti.«

»Dakle, igramo po istim pravilima.«

Ona graciozno ustane, otkrivajući ultrakratku traper-suknju u kojoj se ne bi mogla ni nagnuti a da sve ne pokaže. Gore je imala karirani top zavezan u čvor između bujnih grudi, zbog čega je izgledala kao prava djevojka sa sela, što je zasigurno dobro prolazilo kod muškaraca koji su posjećivali to područje.

Zaobilazeći stol, prstima desne ruke prelazila je preko lijeve i gledala ga ispod dugih, gustih trepavica. »Izgledaš dobro, Adrian. Zbilja dobro. Seks ti paše.«

On se nasmije, naviknut na tu igru. Posrnuli su voljeli bockati Sentinele svojom seksualnošću. Kao da su se namjerno htjeli šepiriti istim onim razlogom zbog kojeg su pali i dovesti u iskušenje bića poznata po apstinenciji. »Gdje je on?«

»Čemu žurba?« prišla mu je bliže i polizala donju usnicu.

On izbacilo krilo, natjeravši je da se odmakne kako je ne bi prepolovilo. Završila je licem na stolu. Zarobio joj je ruke iza leđa prije nego mu se stigla osvetiti.

Nagnuvši se nad nju, siktao joj je u uho: »Gdje je?«

»Ne moraš upotrebljavati silu«, odvratila je, opirući se. »On želi da ti kažem.«

Adrian je znao zašto. Želudac mu se stisne. »Na putu je za Kaliforniju.«
»Zapravo,« zločesto je prela i cerila se, »već je tamo.«

Syre se okrenuo od kreveta na kojem je spavala njegova kćer i otišao u dnevni boravak dvosobnog hotelskog apartmana koji je rezervirao u Irvineu. Torque je sjedio na kauču, laktovima naslonjen na koljena i spojenim prstima na koje je naslonio bradu. Vash je nemirno koračala uokolo.

»Isprali su joj mozak«, siktala je. »Ne znam koliko je dugo bila kod Adriana, ali dobro ju je istrenirao. Pokušala me ubiti!«

Torque pogleda u Syrea i slegne ramenima. »Nisam je vidio na djelu, ali krpao sam Vashine rane. Shadoe ju je dobro sredila.«

Vashina duga kosa njihala joj se oko kukova dok je uznemireno koračala. »Mislim da nemaš vremena za razgovor s njom. Trebat će ti godine da je reprogramiraš, a likan koji je bio s njom isti je onaj koji je oteo Nikki.«

Torque zareži.

Syre rukom prođe kroz kosu. Mobitel se oglasio još prije sat vremena, javljajući da je primio tekstualnu poruku u kojoj mu je javljeno da se Adrian pojavio u Raceportu. Dosad je vođa Sentinela već saznao da Lindsay Gibson više nije na sigurnom i potraga za njom je pokrenuta. Nisu imali mnogo vremena prije nego će postati nemoguće napustiti državu, a da Adrian za to ne sazna. Ako Syre dotad ne promijeni Shadoe, ništa ih više neće moći spasiti.

»Možda ćeš je najprije morati promijeniti,« reče Torque, »a tek poslije objašnjavati. Jednom kad opet postane Shadoe, neće imati razlog da nas mrzi. Sjetit će se što joj značimo.«

Syre ode do susjednih vrata i mahne im da odu. »Odlazite. Oboje. Ostavite me nasamo s njom.«

»To nije pametno«, reče Vash. »Možda te pokuša ubiti.«

»Bez likana koji će joj reći tko sam, kako će znati?«

»Pretpostavljaš da ona to ne može sama zaključiti. Ali vidjela sam je kako trči, gledala sam je kako preskače vražji zid od dva i pol metra. Nije prava smrtnica, kako god mirisala.«

Mirisala je na Adriana, zbog čega se Syreu okretao želudac. Bio je spreman da joj da do znanja zašto je toliko patila svih tih godina. Bio je spreman omogućiti joj da se sjeti koliko ju je koštala Adrianova požuda.

»Onda je Shadoc blizu površine Lindsay Gibson«, reče. »A ja sam sigurniji nego što misliš. Sad idite. Pomozi Torqueu da pronađe likana. Pokušajmo pokrpati sve rupe dok smo tu.«

Izišli su kroz vrata u susjednu sobu, a Vash mu je dobacila ružan pogled preko ramena. On zaključa vrata za njima, s osmijehom na licu. Vash je mrzila kad bi je netko pobijedio u nečemu. Činjenica da ju je pobijedila njena nekadašnja učenica strašno ju je pogodila. Da Lindsay Gibson nije bila tijelo koje je nosilo dušu njegove kćeri, sad bi već bila mrtva.

Začuo je blago škripanje madraca u sobi i okrenuo se prema vratima koja su vodila unutra, a srce mu je divljački lupalo u grudima. Nikad nije bila tako blizu da mu se vrati. Adrian ju je uvijek čuvao uza se, čekao da se Syre slomi i dođe po nju. Sentinel nije imao pojma koliko je puta Syre to pokušao tijekom svih tih godina. Adrian je bio previše precizan, previše metodičan - stroj. Bilo je praktički nemoguće razbiti njegovu šifru. No, ovaj je put nešto bilo drugačije. Nešto ga je potaknulo da reagira naglo, da je pusti van, da je ostavi samu... Sigurno se radilo o Lindsay Gibson i činjenici da je Shadoc bila tako blizu površine. Možda je upravo to Adrian čekao cijelo vrijeme.

Pojavila se na pragu, pogled joj je bio oštar poput jastrebova.

Pogled predatora. Pogled lovca. Najprije je pogledala u njega, a onda se osvrnula po relativno malom prostoru. »Što si ti?«

»Koliko precizan želiš da budem?«

Primijetio je da joj je tračak zbunjenosti prešao preko lica. Uopće mu nije nalikovala, uopće nije sličila svojoj majci ili bratu, kojima se azijsko porijeklo ocrtavalo na boji kože i u kosim očima. Ali nešto u njoj prepoznalo ga je, i to ju je zbunilo.

»Jako precizan«, reče.

»Ja sam Syre. Vampir,« blago je iskrivio usta iskrenom naklonošću, »i tvoj otac.«

Lindsay je zurila u zbilja privlačnog muškarca koji je stajao nekoliko metara od nje... i prasnula u luđački smijeh koji je navirao iz uskomešanih osjećaja u njoj. Smijala se sve dok joj suze nisu navrle u oči i pojurile niz obraze. Smijala se sve dok je prsa nisu zaboljela od teških jecaja.

Syre, kojemu je čak pošlo za rukom izgledati uplašeno, oprezno krene prema njoj. Ona podigne ruku kako bi ga zaustavila.

On stane. Vođa vampira, koji ju je nekako uspio oteti iz Kuće anđela, stao je kad je podigla ruku.

Pokorio joj se. A ona ga je *poznavala*.

Duboko u sebi bila je sigurna u to. Poznavala je palog anđela koji je stajao na drugoj strani sobe i izgledao premlad da bi bio njen otac. Bio je prekrasan. Visok i elegantan, poput Sentinela, ali mnogo tamniji. Definitivno opasan. Ne samo izgledom, iako mu je i izgled bio taman i opasan. Njegova crna kosa i koža boje karamele bili su u skladu s očima iste nijanse, zbog čega je u njemu bilo neke egzotične ljepote.

Bože, pomisao da se taj muškarac bori protiv Adriana bila je preluda. Bili su izjednačeni.

»Gdje smo?« upita ga, prepoznavši logo hotela, ali nesigurna gdje je lociran.

»Irvine.«

»Zašto?«

Dao joj je znak da sjedne. Kao i s Adrianom, osjećala je kako je nešto neobjašnjivo privlači ugladenom vampirskom vođi. Nije vjerovala tom osjećaju - nije vjerovala njemu. Vampiri su mamili svoje žrtve zavodeći ih i izazivajući u njima osjećaj lažne sigurnosti.

Lindsay umjesto toga ode do kuhinje i izvuče vadičep iz ladice. Što se oružja tiče, bilo je to smiješno. Ali siromasi ne mogu biti izbirljivi.

»Nema potrebe da se braniš od mene, *tzel*«, promrmljao je, sjedajući za

maleni stol kao da nema apsolutno nikakve brige na ovom svijetu.

»Nemoj me tako zvati«, odvrtila je, ne želeći čuti Adrianov nadimak od milja s usana drugog muškarca. »Zašto ne? Tako se zoveš.«

Teško progutavši, borila se protiv još jednog naleta nesvjestice i intenzivnog osjećaja deja vu, koji joj je nakon posljednjih par tjedana postao toliko poznat, ali ništa manje uznemirujući. »Zovem se Lindsay Gibson. Moj se otac zove - zvao se - Eddie Gibson.«

»Sve to je istina... za tvoje smrtno tijelo.« Njegove žute oči intenzivno su je promatrale. »Ali u sebi nosiš dušu moje kćeri Shadoe.«

Lindsay osjeti kako joj sva krv nestaje iz lica.

»Mislila si da je to samo Adrianov nadimak za tebe?« Syreov blago promukli glas hipnotizirao ju je. »Da te od milja tako zove?«

Njegovi izravni udarci snažno su je pogađali.

»Ah, vidim da jesi«, osmijeh mu je bio podmukao i mudar. »Kladim se da te samo jednom pogledao i više se nisi mogla maknuti od njega. Usredotočio se na tebe, cijelim svojim bićem i intenzitetom, zar ne? Ganjao te tako brzo i odlučno da ga nisi mogla odbiti. Ponašao se prema tebi kao da si najdragocjenije što ima. A kad seraf poput Adriana nešto naumi, ništa ga ne može pokolebati.«

Umorno se naslonivši na radni stol u kuhinji, jednu je ruku položila na nemirni trbuh, pokušavajući stabilizirati disanje.

»Ti si prekrasna žena, Lindsay. Siguran sam da si ga iskreno privukla. Ali žena za kojom žudi je u tebi - moja kćer - a on nas drži razdvojenima još od postanka vremena.«

»To je nemoguće«, šaptala je suhim usnama. »Nada mnom ne vlada nečiji tuđi duh.«

On podigne bradu. »Kako onda objašnjavaš svoju brzinu? Kako objašnjavaš prvo pitanje koje si mi postavila kad si ušla u ovu sobu - što si ti? Ne *tko* si ti. Osjetila si snagu u meni osjetilima koja ne spadaju u nekolicinu osjetila koje posjeduje tvoje smrtno tijelo.«

Zurila je u njega, a desna joj se noga počela trzati i tresti zbog sve većeg

nemira u njoj.

»Pitaš se kako je to moguće«, reče i dalje tihim, opojnim glasom. »Vidiš, Shadoc je bila smrtno ranjena. Čak si i onda lovila. Adrian te toliko volio da nije mogao podnijeti da te izgubi. Ja sam tada već otkrio da mogu dijeliti svoju besmrtnost drugima, a on mi te doveo kad si bila već na samrti i molio da te spasim.«

Lindsay nije shvatila da plače sve dok nije osjetila suze na grudima.

»Nisam oklijevao«, nastavio je. »Započeo sam proces Promjene.«

»U vampira?« bilo joj je mučno od same pomisli.

On se blago, sumorno osmjehne. »Adrianova je reakcija bila ista. Mislio je da te mogu ozdraviti, a da te ne promijenim. Bila si previše ozlijeđena da bi te njegova krv spasila, ali je čuo da Promjena može dovesti osobu na sam rub smrti, i htio je da te ja otamo odvučem. Što sam mogao, ali samo ako te pretvorim u vampira. Kad je shvatio u što ćeš se pretvoriti, sam te je dokrajčio zarivši ti nož u srce.«

Trznula se kad je pomislila koliko je to koštalo Adriana - da ubije ženu koju je volio kako bi je spasio. Ali isto tako ga je razumjela. Kao i ona, svaki udarac koji je dobio primio je od vampira. Naravno da će radije izgubiti svoju ljubav nego dopustiti da postane bezdušno biće koje siše krv.

»Ali već je bilo prekasno. Bila si nefil - dijete rođeno iz ljubavi smrtnika i anđela. Tvoja je duša bila jača od duše običnog čovjeka. Imala je snagu anđela, ali bez slabosti njihovih krila. Dao sam ti dovoljno svoje krvi kako bi nečovječni dio tebe učinio besmrtnim prije nego je Adrian ubio tvoje tijelo. Pa si se vraćala iznova i iznova, uvijek u drugom tijelu, ali zauvijek kao moja kćer.«

I zauvijek kao žena koju je Adrian volio. Žena koja ona nije bila.

Uspravila se. »Zanimljiva pričica, ali ne vjerujem ti.«

»Zašto bih ti lagao?«

»Kako bi me okrenuo protiv Adriana?«

On tiho izusti: »Tsss... Upravo suprotno, mogu ti ga vratiti. Potpuno, do kraja. Znam da to želiš. Vidim koliko ga voliš.«

»O čemu pričaš?«

Ustajući, priđe joj bliže. »Mogu dovršiti Promjenu, Lindsay. Mogu ti podariti besmrtnost i ponovno probuditi onu dušu u tebi koju Adrian toliko voli. Mogu ti oduzeti smrtnost zbog koje si za njega zabranjena. Sve može biti onako kako je trebalo biti.«

Ona se nasmije, ali je njen smijeh zvučao kao slomljen, bolan krik. »Naravno. Uzeti Adrianovu ženu i pretvoriti je u vampira. Konačna osveta za to što ste izgubili krila. Mora da te ubija kad vidiš one grimizne krajeve na njegovom lijepom perju. Bolan podsjetnik na to kako te osakatio.«

Syrea uopće nisu dirale njene otrovne riječi. »Nisam ni očekivao da ćeš mi vjerovati. Hoćeš li vjerovati njemu?«

Srce joj stane. »Što to govoriš?«

»Nazovi ga«, njegove prekrasne oči sjale su poput dragulja. »Sama ga pitaj.«

22. POGLAVLJE

Elijah je promatrao kako vrata koja su vodila u prostor čopora s jezera Navajo nestaju s druge strane stražnjeg prozora džipa u kojem se nalazio. Nije se mogao riješiti predosjećaja koji ga je cijelog prožimao. Iako ga je Damien uvjeravao da ga ne smatraju krivim za Lindsaynu otmicu - koja se tehnički dogodila dok su je čuvali Sentineli - istog su ga trena vratili na jezero Navajo umjesto da su mu dopustili da sudjeluje u potrazi za njom. Cijeli Adrianov čopor poslan je na jezero i formirana je potpuno nova jedinica.

Takav ekstreman čin svjedočio je o dubokoj sumnji. Lindsay je oteta iz Kuće, što je značilo da je netko otamo nesumnjivo upleten u cijelu priču. Maknuti likane bio je prvi korak u pokušaju da se nađe krivac.

Unatoč tomu što je shvaćao koliko je i njegova vlastita situacija neizvjesna, najviše se brinuo zbog Lindsay. Čim je saznao identitet vampirice koju je napala, želudac mu se stisnuo. Vash ga je već bila lovila zbog krvi u Shreveportu, a onda je i Lindsay viđena s njim - usred napada. Kako god on to promatrao, nije ispadalo dobro. Loše joj se pisalo. Sumnjao je da će Lindsay preživjeti do kraja dana, ako već nije mrtva.

A on je bio nekoliko država dalje i nije joj mogao pomoći. Zvijer u njemu nemirno se vrpaljila, režala od želje da se otrgne s lanca. Da nije bio alfa, već davno bi izgubio kontrolu. Ovako, prvi put u svom životu, razmišljao je o pobuni. Nije imao dovoljno prijatelja da samo tako zanemari gubitak jednog, a Lindsay mu je bila posebna - već je dokazala da bi dala svoj život za njegov. I on joj je morao vratiti uslugu.

Džip se zaustavi posred stražarnice. Elijah se izvuče van. Pet-šest velikih kombija parkira se iza džipa, a ostatak Adrianova čopora izađe u dvorište.

Jason mu priđe. »Brzo ste stigli. Dobro. Suzio sam broj osumnjičenih na šest osoba. Jedan od njih odgovoran je za krađu tvoje krvi. Mislio sam da bi ga možda volio ispitati.«

Elijah je promatrao Sentinela kroz sunčane naočale, odmah postavši

oprezan pred takvim iskazom prijateljstva. Jason nije mnogo cijenio likane. Povremeno su im bili korisni, ali uvijek potrošna roba - ponekad bi ih tretirali gore nego pse.

Sentinel ga potapša po ramenu i nasmije se. »Mislio sam da će ti biti drago. A ti se mrštiš na mene.«

Shvativši o čemu se radi, Elijah se odmakne od Sentinelova dodira. Prikazivali su ga kao likana koji je bliži anđelima nego vlastitoj vrsti. Zato su ga smjestili u džip. Zato ga je sad Jason izdvojio od ostalih. Elijah je mislio da ga drže na oku jer se spremaju da ga kazne.

I bio je u pravu, samo ne na način koji je očekivao.

Odlazeći natrag prema ostalim članovima Adrianova čopora, primijetio je da ga promatraju prkosno i odlučno.

Rachel istupi i prosikće: »Misliš da si jedan od njih?«

»Ti si pametna cura, Rach. Znaš da se poigravaju i sa mnom i s vama. Igraju se sa svima nama.«

Jonas priđe bliže. »Ti si alfa, Elijah. Što ćeš učiniti u vezi s tim?«

Impulzivna mlada likanka pokaže na drvenu ogradu visoku devet metara koja ih je opasavala. »Da sam ja alfa, srušila bih sve ovo.«

»I kamo bi onda?« upita je Elijah.

Racheline oči zasvjetlucaju. »Ne znam čega se bojiš, El. Ali morat ćeš odlučiti na čijoj si strani. Nemoj dopustiti da Micahova smrt bude uzaludna.«

»Ne možeš stavljati taj teret na mene.«

»Sve je na tebi«, reče hladno. »I više nego si svjestan.«

On otvori usta kako bi joj odgovorio, ali ona se promijeni i počne zavijati. Ostatak čopora također promijeni oblik i okruži ga, jasno mu dajući do znanja da su mu spremni služiti. Sentineli koji su stajali u blizini rašire krila, plamenog pogleda u očima.

Jason im se primakne, krila savijenih prema naprijed, u dobro poznatom položaju za borbu. »Elijah...«

Čopor je reagirao na potencijalnu prijetnju svom alfi - prijetnju koju su

sami potaknuli - i poletjeli su naprijed kao uskomešano raznobojno more krzna.

Urlici naruše planinski mir. Anđeli se podignu u zrak. Likani u vučjem obliku navirali su kroz rastvorena vrata i razbijene prozore u neprekidnim valovima. Pucnjevi i zavijanje odzvanjali su kroz zrak.

Elijah je stajao usred tog kaosa i promatrao kako se cijeli njegov svijet pretvara u lokve krvi, krzna i perja. Urlici su odzvanjali kroz njega, ječali u njegovom užasnutom umu.

Metak mu prostrijeli rame, maleni komad srebra spalio mu je meso poput kiseline. Likani su postali još luđi i bjesniji kad su osjetili miris njegove krvi. Budući da više nije mogao birati, Elijah se promijenio i skočio usred tučnjave, želeći spasiti onoliko života koliko je mogao.

Adrian je kroz prozor Syreova ureda promatrao grad ispod sebe. Krv mu se sledila od straha. Iz minute u minutu, sve više je osjećao kako ponire u primitivan bijes.

Mobitel mu zavibrira. Osjetio je Ravenine oprezne oči na sebi kad ga je primaknuo uhu. »Mitchell.«

»Adrian.«

Dah mu eksplodira u prsima. »Lindsay! Gdje si? Jesi li ozlijeđena?«

»Bi li me radije zvao *tzet*?« upitala je blago. Potonuo je u Syreovoj stolici. »Što ti je rekao?«

»Duga priča, ali sažetak je taj da u sebi nosim duh žene koju voliš. Je li to istina?«

Na trenutak je oklijevao, osjećajući pritajenu bol u njenom glasu. »U sebi nosiš Shadoeinu dušu, da.«

Raven ga je lakomo promatrala iz ugla sobe, a oči su joj zlokobno sjale.

»Zato si mi prišao na aerodromu?«

»U početku je to bilo zbog nje«, priznao je. »Ali to se promijenilo. Ono

što se otada dogodilo između nas je zbog tebe, Lindsay.«

»U nekoliko kratkih tjedana prebolio si ženu koju si volio oduvijek i zaljubio se u mene?« Glas joj promukne, a taj bolan zvuk slomi mu srce. »Oprosti što ti ne vjerujem.«

»Mogu ti to dokazati. Reci mi gdje si i kako da te nađem. Ako sredim Syrea, Shadoeina duša će biti slobodna. Ostat ćemo samo ti i ja.«

»Ali jučer si se pozdravio sa mnom zauvijek, Adrian. Ne s tako puno riječi, ali svejedno je to bio kraj. Zbog ovoga?«

»Ne, dovraga«, stisnuo je u šaci olovku koja je stajala na stolu. »Nego zato što će, jednom kad ubijem Syrea, tvoja duša i tijelo biti samo tvoji. Nećeš više osjećati zlo oko sebe. Nećeš osjećati bića koja nisu ljudi. Nećeš imati fizičke karakteristike koje ćeš morati skrivati. Moći ćeš biti normalna. Imati normalan život. Uživati u svim lijepim ljudskim stvarima za koje nisi imala vremena.«

Nastala je duga tišina ispunjena samo zvucima njihova teškog disanja. Čuo je kako se s njene strane linije zatvaraju neka vrata. »Syre kaže da on to može popraviti. Da može ovo ispraviti.«

Adrian se nagne prema naprijed. »Nemoj ga slušati. Reći će ti štogod je potrebno kako bi dobio ono što želi.«

»Kaže da možeš opet dobiti Shadoe ako dovrši Promjenu. Ovaj put zauvijek. Za vječnost.«

»Kvragu, ne.« Soba se vrtjela oko njega. »To nije ono što želim.«

»Nije? Sva ta stoljeća, sve te inkarnacije... Našao si je i volio. I gubio, uvijek iznova. Sad imaš priliku to prekinuti.«

»Vara se, Lindsay.« Adrian je čuo čvrstinu vlastitog glasa, strašan očaj u njemu i pitao se zašto ona to ne čuje. »On misli da je Shadoeina nefilska duša - duša koja je dijelom anđeoska - jača od tvoje. Dok je bila živa, to je možda i bila istina. Ali sada nije. Ona je slijepi putnik u *tvom* tijelu. Tvoja duša više utječe na tvoj fizički oblik od njene. Ti nisi kao njene druge inkarnacije. Osjećaš njene nagone, ali možeš ih ignorirati. Uvijek si to bila *ti*, još otkako smo se sreli. Ako dopustiš da Syre dovrši Promjenu, njena će

duša biti slobodna, tvoja će umrijeti, a sve što će ostati bit će vampir, krvopija. Ne želiš to. Ja ne želim to za tebe.«

Začuo je tiho jecanje.

»Lindsay.« Oči su ga pekle. Pluća su mu plamtjela. »Molim te. Molim te, nemoj to učiniti. Daj da dođem k tebi, da popričam s tobom. Prošla si kroz mnogo toga u posljednja dvadeset četiri sata. Oporavljaš se od smrti svog oca - s pravom. Treba ti vremena da razmisliš. Da zacijeliš. Daj da budem tu za tebe, kao što si i ti uvijek bila tu za mene.«

»Ne moram razmišljati. Kako god Promjena prošla, ti ćeš konačno biti slobodan. Bio ti slobodan s njom ili bez nje, ovaj užasan krug koji uvijek iznova prolaziš konačno će završiti.«

Olovka mu pukne u ruci. Crna tinta razlije se po stolu. »Isto mogu postići ako ubijem Syrea. On je započeo Promjenu, on je jedini koji je može završiti. Daj da ja to napravim, na svoj način. Dopusti da se ja za to pobrinem.«

»Adrian...«

»Volim te, Lindsay. *Tebe*. Ne nju. Volio sam je prije, ali više je ne volim. Ne kao onda. Već dugo to ne osjećam, sinoć sam to shvatio. I nikad je nisam volio onako kako volim tebe. Preklinjem te... Svime što jesam, a što pripada tebi, nemoj to učiniti.«

»Vjerujem da me voliš«, šapnula je toliko tiho da ju je jedva čuo. »Koliko god možeš. Ali to je samo dodatan razlog da ovo završimo. Sve dokle ja postojim tamo negdje, nikad me nećeš moći pustiti - čujem ti to u glasu. Udarat ćeš o zid iznova i iznova sve dok se potpuno ne slomiš. Ne mogu to dopustiti. A jednom kad se promijenim, pustit ćeš me. Nećeš me htjeti kad budem vampir.«

Adrian ustane, a mobitel je krčkao koliko snažno ga je stiskao. »Lindsay!«

»Volim te, Adrian. Zbogom.«

Lindsay je izašla iz sobe. Netom otuširana, osjećala se pročišćenom iznutra i

izvana. Syre je strpljivo čekao za stolom u kuhinji. Imala je osjećaj da je tip muškarca koji bi satima mogao sjediti savršeno mirno, čekati, muškarac čije je strpljenje bilo beskonačno i nepopustljivo. Imao je toliko kontrole u sebi i snage - zračila je iz njega koliko i iz Adriana. Adrian, čiji je prekrasan glas šibao snagom njegovih emocija. Iz dana u dan, sve više je nalikovao čovjeku, zbog nje, činila ga je slabijim onda kad je morao biti najjači. Susret licem u lice sa Syreom dokazao joj je to više nego išta drugo dotad. Vođa vampira bio je zastrašujuća sila s kojom se trebalo obračunati, a njegova glavna zamjenica bila je ubojiti manijak. U danima koji su slijedili, Adrian će morati dati sve od sebe kako bi preživio.

»Jesi li spremna?« ustao je otmjeno i ugladeno. Ona kimne. »Da. Spremna sam.« Dao joj je znak da se vrati u sobu.

»Možeš li mi reći što će se dogoditi?« upitala je, ležeći na krevetu kako joj je i rekao. Srce joj je lupalo toliko jako da je pomislila da će dobiti infarkt.

Vođa vampira sjeo je na krevet pokraj nje i uzeo njenu ruku u svoju. Pogledao ju je u oči, a njegovo savršeno lice bilo je nježno od naklonosti. Sam pogled na njega govorio joj je koliko je Shadoc vjerojatno bila lijepa. Egzotična ljepotica čija je ljubav zauvijek zarobila Adriana.

»Popit ću tvoju krv«, glas mu je bio topao i opojan poput žestokog pića. »Toliko krvi da ćeš biti na rubu smrti. A onda ću te napuniti krvlju iz svojih vena i to će te promijeniti.«

»Moja će duša umrijeti.«

Na trenutak je izgledao kao da bi joj mogao slagati. A onda kimne. »Duše smrtnika ne mogu preživjeti Promjenu. Ali ako te imalo tješi, mislim da je Shadoc poprimila dio tebe tijekom ovog vremena koje ste zajedno provele. Na taj bi način mogla nastaviti postojati. Mislim da nećeš biti posve izgubljena.«

»Ali ne znaš to.«

»Ne«, složio se. »Ti si jedinstvena.«

Ona drhtavo izdahne. »U redu. Spremna sam.«

Syre joj odmakne kosu s čela. »Zaista ga voliš. Kad bih barem shvaćao zašto. Svaki put kad se vratiš, iznova ga zavoliš.«

Ona sklopi oči. »Molim te. Obavimo to.«

Osjećala je vlažnost njegova mirisnog daha na svom zapešću, a onda i oštru bol njegova ugriza.

Lindsay je lebdjela u neobično toploj maglici. Kao da pliva na leđima, tromo je plutala, nestalo je osjećaja za vrijeme, nestalo je žurbe.

Oko nje, valovi uspomena dizali su se i spuštali. Neke su bile njene, većina nije. Lebdjela je kroz njih strašno fascinirana, promatrala sljedove događaja kao da gleda neki film. Toliko verzija nje same, kao da je jedina glumica u beskonačnoj predstavi s mnogo likova, scena, vremenskih razdoblja.

U kutku svoga uma, osjetila je da je nešto peče. Oko nje, dim i vatra zapljuskivali su obale njenih sjećanja, voda je ključala sve dok nije postala neugodna. Pokušala se oduprijeti, zaroniti ispod, ali ispod površine nije bilo dna. Postojala je samo beskonačna praznina i škakljivi osjećaj da je isti taj bezdan povlači za stopala, mami u dubinu.

Izbila je na površinu i vratila se u ležeći položaj, odmaknuvši noge dalje od sile koja ju je mamila dolje.

Ali sve većoj vrućini nije mogla pobjeći.

»Uskoro će nestati.«

Okrenuvši glavu kako bi otkrila tko je to rekao, Lindsay otkrije da pokraj nje pluta neka žena. Egzotična, prekrasna žena. Žena čija bi se čudesna ljepota savršeno uklopila s Adrianovom mračnom i veličanstvenom ljepotom.

»Shadoe.«

Shadoe se nasmijala. »Zdravo, Lindsay.«

Ispružila je ruku i ispreplela prste s njenima. Iznenadni nalet hladnoće i olakšanja popne se uz Lindsaynu ruku čim su se dotaknule. U glavi joj se

pojave slike Syrea i prekrasne Azijatkinje. Smijali su se. Igrali. Lovili dvoje nasmijane dječice kroz polje visoke trave. Syre je imao krila. Velika, čudesna, azurnoplava krila koja su savršeno odgovarala boji njegovih zjenica. Sirila su se i rastezala iskazujući njegovu radost. Visoko je podignuo malenu djevojčicu i poljubio je u čelo. Lindsay osjeti dodir tih usana na vlastitoj koži i silinu očinske ljubavi koja ga je popratila kao da je namijenjena baš njoj.

Syre spusti Shadoe i krene za sinom, preslatkim dječakom s bucmastim rukama i nogama. Shadoe ode do mjesta gdje je njena majka pripremala piknik. Sjedne na rub dekice i počne bacati komadiće nekakvog povrća prema rubu čistine gdje je trava počinjala dominirati krajolikom.

Pojavilo se maleno biće nalik zecu, mekano, čupavo i bijelo. Pratilo je trag od povrća koji je vodio do Shadoe koja potom pomiluje njegovu glavicu. Kad se to maleno biće malo ohrabrilo i poskočilo kako bi prednjim šapama stalo na Shadoeino bedro, veselo se nasmijala i podignula ga baš kao što je Syre nju podignuo samo nekoliko trenutaka prije. Svojim je pjegavim nosićem mazila njegovu slatku njuškicu, a onda zakopala lice u njegov vrat.

Vrisak tog malog bića tako jako prene Lindsay da se trznula i potonula ispod valova. Uspomena otkliže dalje od nje, ulovljena u uzburkani val blizu vrele obale, ali ne prije nego je Lindsay nanjušila opojan miris krvi, a prekrasna grimizna nijansa oskvrnula nevino bijelu. Nalik Adrianovim krilima.

Borila se da izbjije na površinu, jedva dišući od straha, fasciniranosti, sve veće gladi. Miris krvi tog bića izluđivao ju je. Slinila je od želje da je pohlepno ispije onako kako je i Shadoe to učinila.

Shadoe se nasmije Lindsaynom lakomom dahu. Nefilka je graciozno plutala na leđima s rukama iza glave. Njena tamna kosa širila se prema van, kao i njena tanka, prozirna haljina. Izgledala je poput nimfe, prekrasna zavodnica.

»Ti si već bila vampir«, optuži je Lindsay.

»Ne. Nefili su žedali za krvlju i prije nego su Čuvari pali. Naše anđeoske polovice trebale su energiju koja se nalazi u životnoj snazi drugih.« U njenom glasu nije bilo ni užasa ni kajanja. Ni srama ni pogođenosti.

Lindsay je pokušala sve to shvatiti. Paklena vrućina polako se smanjivala, a opuštenost vraćala u njeno tijelo. Poželjela je malo odspavati, potonuti u svilenkasti zagrljaj uspomena oko sebe.

»Oduvijek me volio«, Shadoe će ležerno. »Opsesivno.«

»Znam.«

Obuzmu je nova sjećanja. Neka od njih prepoznala je iz svojih snova. Sad su konačno imala smisla. Svaka slika i svaka scena prikazivala je Adriana u trenucima požude i strasti. Lindsay ih je promatrala s oštrom, snažnom ljubomorom. Sklopila je oči, ali u tami nije pronašla utjehu. Sjećanja su bila u njenoj glavi, u njenom umu. Šaputala su. Pjevušila. Preklinjala. Taman je htjela zaroniti ispod valova kako bi pobjegla od njih kad je ugledala samu sebe. Umiri svoje nemirne kretnje i upije to sjećanje, oživljavajući u sebi nježne trenutke koje je dijelila s Adrianom.

Trebaš mi, tzel.

Probode je bol kad je shvatila što to znači: dok je vodio ljubav s njom, mislio je na nekog drugog.

Sjećanja su se neumorno nastavljala, ne dajući joj mira. *Uzmi me, neshama sheli.*

Plakala je od uzavrelih emocija koje su zračile iz Adriana dok je tražio od nje da uzme sve što joj ima za ponuditi.

»Što to znači?« Lindsay upita Shadoe glasom promuklim od boli i želje. »'Neshama sheli'?«

»Znači 'moja dušo'. Od milja.«

Lindsay je sve upijala. Dok su se uspomene kovitlale oko nje, sve brže i brže, sve dok se nisu pretvorile u vir koji se okretao u spirali, primijetila je kako su se njegove riječi od milja mijenjale tijekom njihova odnosa. Pred kraj, obraćao joj se samo kao 'moja dušo'. Ne Shadoeina. Njegova.

Ne, tzel. Oslobodit ću te. Pustit ću te... Opraštao se sa Shadoe, ne s njom.

Lindsay jurne uvis, boreći se protiv silovitog usisavanja vrtloga. Vrištala je, zapomagala, utapajući se, iznenada shvaćajući koliko je pogrešno

protumačila san prijašnje noći.

Adrian ju je volio. A sam Bog zna da je ona dovoljno luda za njim da bi umrla samo da on bude sretan. Izgleda da je upravo to i bila - žena koja ga je činila sretnim.

Neće odustati od njega. Odbijala je to. Poznavao ju je, sve što je bila. Od početka joj je dopuštao da odabere u kojem smjeru želi putovati, i koju god cestu da je odabrala - hoteli ili lov, s njim ili bez njega - sve je učinio kako bi joj omogućio tu slobodu istovremeno pazeći na njenu sigurnost. S njim je mogla biti ono što jest i on ju je kao takvu volio. Pazio.

Svom snagom Lindsay se borila protiv neumorne sile koja ju je potezala prema blistavom bezdanu pod nogama, ali oluja sjećanja oko nje dizala se sve više i više, a kadrovi i slike na nebu iznad doimali su se sve udaljenijima i udaljenijima.

»Shadoe!« vikala je. »Nikad ga nećeš imati cijelog. Nikad više.«

Pojavila se ruka i zgrabila je za zapešće. Shadoe se nagnula preko ruba vira, njena duga crna kosa bila je poput satenskog zastora oko njenog prelijepog lica.

»Dio njega sada pripada meni.« Lindsay je plakala, ramena su joj se lomila dok su je potezali u dva različita smjera. »Ne činiš mi se kao tip žene koja je spremna dijeliti.«

»A ti jesi?«

Lindsay stisne vilicu od boli. »Uzet ću ono što mogu«, reče. »Ako i bude mislio ponekad na tebe, mogu živjeti s tim. Možeš li ti živjeti s tim da vodi ljubav s mojim tijelom onda kad je s tobom?«

Shadoe zaškilji. A onda se njene punašne crvene usne izviju u osmijeh. Pustila je Lindsaynu ruku, a Lindsay padne u žarku svjetlost ispod sebe.

»Shadoe.«

Njena suparnica skoči u vir, proleti pokraj Lindsay ispruženih ruku stisnutih ispred sebe. Rasparala je svjetlost i nestala u njoj. Istog se trena promijeni smjer vira i ona poleti prema gore. Dok su se pokretne slike poviše Lindsay približavale, zadržala je dah i sklopila oči.

Oluja je ispljune van uz težak uzdah spoznaje.

Prenuvši se, Lindsay se probudi u nepoznatom krevetu. Treptala je i ugledala Kenta Magnusa kako sjedi na stolici pokraj nje.

»Kent?« upita, shvativši da je oblivena znojem. Toliko znoja da su poplun i plahte ispod nje promočile. Nešto tvrdo motalo joj se po ustima. Ispljune van prvu stvar, a potom i drugu. Lecnula se kad je u dlanu ugledala dva zuba. »Što ti radiš u mom snu?« Kent je zurio u nju, a potom se namrštio. »Lindsay? Gdje je Shadoe?«

»I ti si napaljen na nju?« zaškiljila je. Kentovo zgodno lice nalikovalo je ženi s kojom se upravo oprostila u svojoj glavi... ili duši, kako god. »Otišla je. Ne vraća se. Otišla je na bolje mjesto i sve to.«

»Sranje«, šapnuo je on, provukavši ruku kroz kosu, mrseći je nemirnim prstima.

»Što ti radiš tu?«

On protrlja suzne, krvave oči. »Ja sam tvoj... Ja sam Shadoein brat, Torque.«

»Oh. Ja sam mislila da si ti moj noćni recepcionar.« Baci se natrag na mokru posteljinu i zastenje, uvjeren da je u isto vrijeme i luda i na samrti. Nitko se nije mogao osjećati loše koliko se ona osjećala, i to preživjeti. Teški drhtaji uništavali su joj tijelo kao da se smrzava, dok je zapravo gorila. Imala je osjećaj kao da su joj usta napunjena pamukom koji je imao okus pepeljare. Želudac ju je palio kao da je spreman svakog trena biti iščupan, a u glavi joj je tutnjalo toliko jako da se osjećala kao da joj nešto želi pobjeći iz lubanje.

Ali stvarnost u kojoj se probudila bila je još gora. I dalje je bila Lindsay, i dalje luda za Adrianom, ali bila je jedno od bića koje su oboje mrzili i lovili - vampir.

23. POGLAVLJE

Adrian je ugledao dim kako se diže iz ostataka obitavališta čopora s jezera Navajo davno prije nego je stigao do njega. Kad je Damienov džip prošao kroz ulazna vrata, uletjeli su ravno u ratnu zonu. U kojoj je malo toga ostalo netaknuto. Vatra je nekontrolirano gorjela. Ono što je nekoć bilo kriogeno skladište sad je bila spaljena rupa u zemlji duboka nekoliko metara. Niti jedan prozor nije ostao čitav. Perje se rasulo po tlu zajedno s desecima golih leševa.

Prvi put u dva dana, jedan osjećaj probije gustu maglu tuge koja je obavila Adrianov um i srce.

Izišavši iz kamioneta, promotrio je pustoš. Trljao je mjesto na prsima i tupu bol u njemu, a onda upitao: »Koliko Sentinela je poginulo?«

»Pet, uključujući Jasona.«

Više gubitaka u roku od nekoliko sati nego su ih imali stoljećima, plus dva poručnika koja su poginula istog tog mjeseca. »Koliko je likana ubijeno?«

»Gotovo trideset.« Damien je izgledao blijedo i upalo. »Iako je vjerojatno da su neki pobjegli i podlegli ranama negdje drugdje. Nekolicina nam je ostala odana, ali ne znam koliko će nam biti korisni. Drugi će ih likani ubiti čim ih ugledaju.«

Adrian je tumarao kroz razorenu stražarnicu. Ovo je bio najgori udarac dotad, koji bi vrlo lako mogao prouzročiti kraj Sentinela.

A on nije bio u svom najboljem izdanju. Sve mu je bilo zamagljeno, kao da promatra svijet kroz napukle, prljave naočale.

Gdje je Lindsay? Kako je ona? Je li već prošla Promjenu? Uživa li Syre u povratku svoje kćeri nakon toliko stoljeća razdvojenosti?

Pomisao da naleti na Shadoe u Lindsaynom tijelu probola ga je poput žileta, pa ipak je znao da će taj dan doći ako je Promjena prošla onako kako je Syre predvidio. Nije imao pojma kako će preživjeti taj susret. Mogao se

samo nadati da će ga Stvoritelj poštedjeti te agonije.

Natjerao je svoj rastrojenu um da se koncentrira na užas pred njima. »Je li se vijest o ovome već pročula do drugih čopora?«

»Ne do svih«, Damien mračno odgovori. »Ali ne uspijevamo od jučer dobiti čopore iz Andovera i Forest Rivera.«

Adrian se vrati do džipa kako bi uzeo alat iz prtljažnika. »Kako protokol nalaže, spalit ćemo tijela i potom srasniti ovo mjesto sa zemljom. Ne smijemo ostaviti nijedan trag znatiželjnicima.«

»Da, Kapetane.«

Protrne kad je čuo tu riječ. »Kad se vratimo u Kuću, ti i Oliver morate smisliti način kako da nastavimo dalje. Do prekосуtra morate naći zamjenu za mene.«

»Adrian.«

Osjećao je težinu Damienova pogleda na sebi. Druga dva Sentinela koji su bili s njima, Malachai i Geoffrey, priđu bliže.

»Žao mi je«, reče grubo, grla stisnutog od grizodušja. Njegova je dužnost bila da podržava svoje ljude, da ih ohrabruje i motivira kad im padne moral. Ali i on sam bio je izgubljen. »Sve sam vas iznevjerio. Trebao sam se povući iz misije onog trena kad sam pao. Možda se sve ovo moglo izbjeći.«

Lindsay. Gdje si ?

»Uvijek sam smatrao da je tvoja sposobnost da osjećaš ljudske emocije naša prednost«, reče Damien.

Pokraj njega, Malachai kimne glavom.

Geoffrey, šutljivi seraf, slegne ramenima. »Lagao bih kad bih rekao da mi nijedna smrtnica nikad nije bila privlačna.«

Nemirno šireći krila, Adrianu je trebalo nekoliko trenutaka da odluči što da im na to odgovori. »Možda bismo trebali sazvati sve Sentinele u Kuću. Možda ćemo zajedno uspjeti naći snagu i odgovore koje tražimo.«

»Ja u tebi pronalazim snagu, Kapetane«, reče Malachai tiho i odlučno.

Kako je to moguće, pitao se Adrian, kad u njemu samom nije bilo snage?

Nije znao postoje li u njemu skrivene rezerve te snage, koliko iscrpljeno se osjećao.

Lindsay. Gdje si?

Vena je pulsirala životom, pumpajući hranjivu krv kroz djevojčino budno tijelo. Lindsay je osjetila svaki udar ženina srca kao da je na njega naslonila stetoskop. Očnjaci su se izdužili, a u usta navrla slina. Čvrsto stisne šake boreći se protiv želje da se nahrani.

Pokraj nje, Syre je sjedio na sofi laktovima naslonjen na raširena koljena, s čelom u dlanovima. Lice mu je bilo okrenuto prema podu, ali Lindsay je znala da mu je pogled hladan. Žalovao je, njegova je tuga bila opipljiva u hotelskoj sobi.

Torque je stajao ispred malog hladnjaka u kuhinji i čuvao prazne vrećice krvi koje su koristili dok su promatrali kako dovršava Promjenu. Preoprezno ju je promatrao, proučavao, kao da bi u njoj mogao pronaći svoju sestru, ili neko drugo čudo.

Što se Lindsay tiče, ona je sjedila za malim stolom i čekala crvenokosu ubojicu da se pojavi. Nestrpljiva i napeta, desnom je rukom vrtjela mobitel po stolu. Crveno svjetlo koje je žmirkalo govorilo joj je da ima nepročitane poruke od Adriana i Elijaha, ali nije joj se dalo slušati. Bila je već luda od gladi, poput ovisnika koji žudi za šutom. Tresla se, bilo joj je mučno. Tijelo joj je žudjelo za hranom, ali želudac joj se okretao pri samoj pomisli da pije krv.

»Sve ti je to u glavi«, Torque joj je rekao tog jutra. »Samo kušaj i vidjet ćeš.«

Bio je drag i obziran prema njoj, kao i Syre, ali osjećala se kao uljez. Koliko god da joj je bilo ugodno s Adrianom, isto toliko joj je bilo čudno s vampirima. Nisu znali da je provela većinu svog života loveći ih. Nisu znali da neće stati dok ne sredi Vashti.

To ubojstvo označit će kraj njenog života, u to je bila prilično sigurna.

Ubit će je i to će biti blagoslov. Za nju više neće biti ničega. Roditelji su joj mrtvi, morala je sisati krv iz vena kako bi preživjela, a Adrian bi je zamrzio ako bi je samo vidio. Radije bi ubio Shadoe - ženu koju je suludo volio i zbog koje je posrnuo - nego gledao kako se pretvara u vampira.

Vani, vjetar je zavijao niz otvoreni hodnik oko unutrašnjeg atrija. Njegov žalostan zvuk slamao joj je srce - i Adrian je žalovao.

Djevojka odjuri van iz apartmana kao da joj čopor bijesnih pasa dahće za vratom. Nije mogla ne osjetiti napetost u sobi. Lindsay se pitala što bi ta ista žena učinila da je znala kako razmišljaju o tome da je pojedu za užinu.

No, kad su se vrata počela zatvarati, iznenada su se ipak rastvorila. Wash je ušetala unutra na petama od deset centimetara kao da je kraljica svijeta.

Lindsay osjeti žed za krvlju, a cijela njena agresija eksplodira joj u nutrini. Širila je nosnice, uperivši pogled u ženu koju je od pamtivijeka htjela ubiti. Osjetila su joj bila toliko snažna da su je osjeti preplavili, ali neće imati priliku naviknuti se na njih. Zauvijek će ispasti iz igre za otprilike trideset minuta.

Wash zabaci dugu kosu preko ramena i pogleda u Lindsay. Skamenila se kad su im se pogledi sreli, a na licu joj se pojavi izraz nevoljnog pomirenja sa sudbinom.

»Sranje«, promrsila je sekundu prije nego je Lindsay jurnula preko sobe.

Gurnula je vampiricu na naslonjač, jedva promašivši Syrea, koji je poskočio uvis i utekao nevjerojatnom brzinom. Naslonjač se raspukne po pola i savije oko njih poput sendviča. Zarobljene u njegovoj sredini, Wash nije nikako mogla zaštititi žilu kucavicu na vratu. Izbacivši očnjake, Lindsay duboko zagriže. Šakom probije jastuke naslonjača, tražeći dugu slomljenu dasku iz njegova kostura. Wash se vrpeljila ispod nje, grgljajući i psujući.

Vashine uspomene udare Lindsay snagom slapova Niagare - Vashina povijest, upisana u krv Posrnulih. Životna sila koju su Sentineli i Posrnuli trebali kako bi preživjeli.

Lindsay je odmah pusti, oteturavši unatrag kako bi sjela na stolić. Obriše krvava usta gornjim dijelom dlana, osjetivši kako se soba vrti od brzine

kojom se nahranila i iznenađenja kad je otkrila da je Vash nevina.

»To nisi bila ti!« uhvatila se za glavu u kojoj je tutnjalo, ošamućena i dezorijentirana lavinom tisućljeća sjećanja koja nisu uključivala smrt njene majke.

Vash ustane, jednom rukom stišćući žilu na vratu iz koje je prskala krv. »Već si se drugi put izvukla, ti luda kučko. Sljedeći put kad me napadneš, koštat će te.«

»Kako god«, promrsila je Lindsay, slomljena saznanjem da se ponovno mora suočiti sa zadatkom traženja igle u plastu sijena. Hranjenje krvlju dok to godinama radi nije joj bilo primamljivo. Postala je čudovište kakvo je nekoć lovila, a dok bude tražila majčinog ubojicu bit će najveći licemjer i raditi drugima ono što je napravljeno njoj. »Učini mi uslugu i skрати mi muke.«

»Baš«, reče Vash netom prije nego je nogom udarila Lindsay u glavu.

Lindsay nije ni stigla primijetiti tepih koji je jurio prema njoj.

Adrian baci putnu torbu na krevet i raširi krila, rastežući ih u nastojanju da se riješi iscrpljujuće napetosti u ramenima. Krenuo je prema kupaonici kako bi se otuširao kad je čuo kucanje na otvorenim vratima svoje sobe.

Zastao je i ugledao Olivera, koji je izgledao ozbiljan kao i svi oni koje je vidio u posljednja tri dana. »Da?«

»Ovo će te zanimati, Kapetane.«

Ozbiljnost Oliverova glasa ponovno oživi bolnu napetost u Adrianovim leđima. »O čemu se radi?«

»Vampiri su na ulazu.«

Bijesan, Adrian izađe na terasu i odleti do kraja prilaza, sletjevši točno ispred željezne ograde. Stražareva kućica bila je prazna, na imanju nije bilo likana. Činjenica da je došao sam bila je nepromišljena, ali i odvažna, i dokazivala je koliko malo je u tom trenutku cijenio vlastiti život.

Automobil sa zatamnjenim prozorima čekao je na glavnoj cesti, okrenut nizbrdo prema gradu. Torque je stajao s druge strane ograde, zajedno s Razeom.

»Gdje su ti psi, Adrian?« zarežao je Raze. Velika vampirova usta stiskala su se dok je promatrao okolinu kroz tamna stakla sunčanih naočala.

»Ne trebaju mi likani da se obračunam s tobom.«

Torque se ljuljao na petama. »Imam poklon za tebe.«

Hladan predosjećaj prožeo je Adriana, ali nastavio se pretvarati da mu jednostavno dosađuju pa ravnodušno reče: »Osim ako se ne radi o Lindsay Gibson, ne zanima me.«

»Radi se o njoj. Umire.«

Adrianov puls oživi prvi put u mnogo dana. Torque ne bi tu doveo Shadoe. Samo Lindsay, ženu s kojom Syre nije imao nikakve veze. Pa ipak, Adrian je morao biti siguran. »Shadoe?«

Torque odmahne glavom. »Nje više nema. A Lindsay ne želi jesti. Osim komada koji je otrgnula iz Vash, nije popila ni kap. Srce joj je usporilo toliko da sam pomislio da je već mrtva kad smo stigli ovamo.«

Adrian je već preskočio ogradu i rastvorio vrata automobila prije nego je Torque stigao išta više reći. Lindsay je ležala na stražnjem sjedalu, a njena nekoć zlatna koža sad je bila blijeda poput alabastera. Krilima ju je zaštitio od sunca, potpuno zanemarujući činjenicu da je, okrenuvši leđa vampirima, bio itekako laka meta. Bila je mirna kao da je mrtva, grudi jedva da su joj se micale.

»Syre ti je vraća u spomen na Shadoe«, Torque će tiho. »Nosila je Shadoeinu dušu. Dugujemo joj zbog toga, a ti ćeš primiti tu uslugu.«

Posegnuvši rukama unutra, Adrian prekrivačem ogrne njeno mlohavo tijelo i izvuče je iz automobila. Privine je uza se, a potom odleti preko ograde.

»Nema na čemu!« Raze vikne za njim, ali Adrian je već žurio prema kući.

Odveo ju je u svoju sobu i ušuškao u krevet, mislima zatvarajući zastore kako bi blokirao sunčevu svjetlost. Lindsay je bila hladna poput hladnog

mramora i jednako tako beživotna. Misliva skine odjeću s oboje i ušulja se u krevet pokraj nje, primaknuvši je bliže kako bi prenio toplinu svog tijela na njeno. Snažno zadrhti kad se njeno ledeno tijelo stisnulo uz njegovo.

»Lindsay«, šapne, prislanjajući usne na njeno tjeme. Prekrasno je mirisala, drhteći je upijao njen miris. Suze su mu klizile niz lice, u njenu kosu, tišinu sobe narušavali su isprekidani zvukovi koji su bježali iz njegova stisnutog grla.

Odmaknuo se kako bi je proučio, drhtavom rukom odmaknuvši zalutale pramenove s njena lica. Njene blijede usne djelomično su se razmaknule, otkrivajući vrh očnjaka. Srce mu se stisne u grudima. »*Neshama*, nemoj me ostaviti.«

Adrian gurne prst u njena usta, porezavši vlastitu jagodicu o vrh zuba oštrog poput britve. Duboko gurne krvavi prst i njime prijede preko njenog jezika. »Jedi«, nagovarao ju je. »Jedi ili ćeš umrijeti, i tako ubiti i mene.«

Čekao je tko zna koliko dugo. Nakon što se nije ni pomaknula, Adrian izvuče van prst i gurne drugi, gurne oba krvava prsta u njena hladna usta.

Usne joj zadrhte.

»Da, *neshama sheli*. Pij. Vрати mi se.«

Ona tiho, plitko zacvili. Jedva proguta.

»Pij moju krv«, poticao ju je. »Uzmi ono što ti treba.«

Još jednom njeno se grlo lagano stisne. Kapci su joj drhtali, a koža joj je bila toliko prozirna da je mogao vidjeti finu mrežu plavih vena ispod nje. Otvorila je oči i pokazala žute zjenice vampira. Pogled joj je bio izgubljen, disanje i dalje preplitko.

On počne izvlačiti svoje prste, ali ona pomakne jezik i stisne ih o svoje nepce. Bila je previše slaba da bi ih tamo zadržala pa se on oslobodi i mračno osmijehne kad mu se usprotivila.

Okrećući glavu, Adrian je krvavim prstima prešao preko debele arterije na svom vratu. Njena su ga usta slijepo pratila, rastvorila se i tražila hranu poput gladnog djeteta. Podmetne ruku ispod njene glave i usmjeri je.

Jezikom je prelazila preko njegove pulsirajuće vene, koja je postajala sve

deblja kako je on postajao sve uzbuđeniji. Kad su njeni očnjaci probušili njegovu kožu, ud mu se istog trena ukrutio. Njena su usta ritmično sisala venu, odašiljući požudu i želju koja je zračila iz mjesta gdje ga je ugrizla. Koža joj se počela zagrijavati, tijelo joj je postajalo sve snažnije svaki put kad bi progutala. Njeno stenjanje vibriralo je kroz njega pa se trgne u naletu osjećaja.

Lindsay se počne trljati o njega, presti, predavati seksualnom užitku koji su vampiri osjećali dok su se hranili. Prebacivši nogu preko njegove, trljala se o njegovo bedro i na njemu ostavljala vlažan trag.

On posegne za njenim kukovima, još uzbuđeniji pri pomisli na godine koje su pred njima, beskrajne dane sa ženom koju voli. »Stavi me u sebe, Linds. Jaši me dok ne svršiš.«

Ona iščupa očnjake iz njegove kože. »Dok *ti* ne svršiš«, dahtala je, penjući se na njega.

Lizala je rupice na njegovu vratu i tako ih zatvarala. Gurnuvši ruku između njihovih tijela, omotala je svoju toplu ruku oko njegova uda i smjestila ga na svoj ulaz. Okružila ga je spretnim, brzim pokretom kukova od čega on izvije leđa, sikćući od zadovoljstva.

»Moj Bože... Adriane.« Trljala je svoju sljepoočnicu o njegovu, dah joj je bio vruć dok mu je dahtala na uho. »Tako si mi nedostajao.«

A onda se sledila.

Budući da se nije micala i da je jedva disala, Adrian je odmakne od sebe kako bi je pogledao u lice. »Lindsay? Što je?«

Ona prekrije usta dlanom, njene žute oči potamne od šoka i užasa. »Oh! Žao mi je, Adrian. Ja... «

On obujmi njeno lice dlanovima. »Zbog čega?«

Dok je ona odmahivala glavom, oči su joj se napunile ružičastim suzama. Rukama prekrije grudi, srameći se pred njim koji to nije mogao ni gledati. Njeno usko, vlažno spolovilo klizne uvis kad se odmaknula od njega. »Promijenila sam se. Nisam... «

Adrian se okrene i stisne je ispod sebe. »Sad te želim više nego ikad

prije.«

»Ali ne možeš...«

»O, da, mogu. Hoću.« Zarobi joj ruke iznad glave i koljenom raširi bedra. Povlačio se iz nje nevjerovatno polako, oboje ih stavljajući na muke. A onda je brzo i snažno ušao u nju.

Ona uzdahne, razrogači svoje prekrasne oči. Vampirske oči iza kojih je blistala Lindsaya čista, nesebična duša. Oči koje su ga u tami njegove mračne sobe vidjele jasno koliko i on nju.

Odmakne se i ponovno prodre u nju. »Kad sam osjetio kako mi sišeš venu tako sam se uzbudio. Osjećaš li koliki sam? Koliko sam tvrd zbog tebe? Izluđuješ me.«

Ona ga bedrima stisne oko kukova, slatko ga stišćući.

Sklopio je oči, sretan što je pristala. Glad mu je obavijala kralježnicu poput rastopljenog željeza, zastenjao je. Osjećaj je bio tako božanstven da je gorio u njemu, vraćao život u njegovo tijelo jednako kao što je njegova krv vratila život u nju. »Nije me briga *što* si. Nikad me neće biti briga. Važno je samo *tko* si, to volim.«

Ona zarije prste u njegove ruke, nanoseći mu oštru bol dok su njene nove kandže parale njegovo meso. I to ga je uzbuđivalo. Osjetivši to, ud mu se još više produži, ispunjavajući je sve dok se nije počela vrpeljiti. Bio je doma, njegova je duša bila potpuna sad kad je njena bila tu, kad je Lindsay tu bila, hrabra i nesebična.

Ponesen osjećajem njenog tijela ispod svog, oko njega, snažno je prodirao u nju. Promatrao je kako od užitka sklapa oči i opušta svoja puna usta. Raširio je krila visoko iznad kreveta, drhteći od divlje želje koja je rasla svaki put kad bi ušao u nju.

»Ne mogu živjeti bez tebe«, procijedi. »Neću dopustiti da me na to natjeraš.«

Ona se izvije prema njegovim kukovima, njeno glatko tijelo bilo je još snažnije nego prije. Dovoljno snažno da podnese sve što joj je mogao priuštiti, i potom tražiti još. »Volim te.«

Odmaknuvši se unatrag, Adrian je povuče uvis. Oslonio se o pete i ljuljao je na sebi. »Ševi me, Linds. Daj da svršim.«

Ona omota svoje svilenkaste ruke oko njegova vrata i raširi koljena oko njega. Gurajući kukove, jahala ga je, brzo i žestoko, u nježnim valovima.

Izazivala je strahopoštovanje, razoružavala ga užitkom. Ritmično udaranje njene zdjelice o njegovu bilo je tako erotično, ugrizao se za donju usnicu samo kako bi zaustavio nadolazeći orgazam. Ne još... Prerano... Neka potraje...

»Nemoj se suzdržavati«, stenjala je. »Čekam te.«

On je uhvati za vrat i primakne njena usta k svojim. Zapečate usne, a uzbuđeno disanje se spoji dok su zajedno svršavali. Drhtali od snage orgazma. Potreseni čistom, istinskom vezom među njima. Bez suzdržavanja.

Konačno.

»Elijah?« upita Lindsay, prstima prelazeći preko Adrianovih grudi. »I on je otišao s njima?«

»Njegovo tijelo nije bilo među mrtvima pa pretpostavljam da jest.«

To ju je pogodilo. Elijahovi postupci mogli bi ga vrlo lako okrenuti protiv čovjeka kojeg je voljela. Pomislila je na poruku koju joj je likan ostavio na mobitelu, datum poziva bio je *nakon* pobune. Htio ju je vidjeti, tražio je njenu pomoć. A budući da joj je bio prijatelj, htjela mu ju je pružiti. Bila je rastrgana na sto strana, dužna praktički svima koji su je u ovom ili onom trenutku na neki način spasili. »Što ćemo učiniti?«

Okrećući glavu, Adrian utisne svoje usne u njeno čelo. »Oporavit ćemo se i reorganizirati. Onda ćemo procijeniti štetu i početi iznova.«

»Ali sad vas ima tako malo.«

»Možemo mi to«, zvučao je siguran. »Možeš li vjerovati svojim Sentinelima?«

»Život bih im povjerio.«

Ona izdahne. »Osoba koja me otela iz Kuće i odvela Syreu... «

»Da?«

»... imala je krila.« Adrian se iznenađeno trgne.

»Žao mi je.« Nastojala ga je utješiti rukom nježno milujući njegova prsa.
»Nisam ga stigla dobro promotriti. Netko me odostraga udario po vratu i onesvijestio.«

On je dugo šutio, ali nemir koji je osjećao u sebi očitovao se u vjetru koji je zavijao oko kuće.

»Predobro skrivaš svoje emocije«, reče tiho. »Ali vrijeme te izdaje.«

On spusti pogled prema njoj širom rastvorenih očiju. »Kako znaš?«

»Osjećam vrijeme u tebi. Nekako sam usklađena s tim. Osjećam emocije kroz vjetar. Kao da priča sa mnom. Prije me znao upozoravati kad su neljudska bića bila u blizini, ali sad i sama to mogu osjetiti. Valjda je moj radar za vrijeme bio istinski moj, a ne samo odraz Shadoeinih sposobnosti.«

Usta mu se iskrive u jedan od onih njegovih rijetkih, širokih osmijeha.

»Što?« Lindsay je očarao taj osmijeh, ali istovremeno ju je zanimalo razlog.

»Molio sam se za znak - bilo kakav znak - da mi je Stvoritelj oprostio što sam se zaljubio. Kad je vrijeme počelo odražavati moje raspoloženje, pomislio sam da je to zato da me podsjeti na moje pogreške. Ali možda je upravo to bio znak koji sam tražio, dar koji te doveo k meni.«

»Predivno.«

»I ulijeva nadu, a to je ono što mi sad treba. Što treba svima nama.«

Ona ga zagrlila. »Kad sam bila mlada, mislila sam da me moje šesto čulo čini čudakinjom.«

»Ne. Čini te mojom.«

Neko su vrijeme ležali u tišini. Lindsay je zamalo zaspala, uspavana ujednačenim ritmom kucanja Adrianovog srca, toplinom njegova toplog, čvrstog tijela stisnutog uz njeno.

»Nedostaje li ti?« upita nakon nekog vremena.

On duboko udahne, a grudi mu se nadmu. Nije se pretvarao da je nije shvatio. »Trebala bi - dugujem joj to - ali prošlo je toliko vremena, a ti mi trebaš, jako. Teško je vidjeti išta dalje od tebe. Iako, da budem iskren, i ne trudim se. Sviđa mi se ono što vidim.«

»U redu je ako misliš na nju. Rekla sam joj da ti neću zamjerati ako budeš.«

»Razgovarala si s njom?«

Lindsay položi ruke na napete mišiće njegova trbuha, a onda nasloni bradu na njih. »Htjela te zadržati za sebe. Bila je pravi profesionalac što se tiče svih tih prošlih života i uspomena, dok sam se ja u njima utapala. Morala sam se boriti za tebe.«

Njegove se plave oči rasplamsaju od topline emocija. »Jesi?«

»Zamisli! Nakon što sam te toliko puta pokušala odgurnuti od sebe, konačno sam shvatila da bez tebe ne mogu ni živjeti ni umrijeti. Pa sam joj rekla, ako te zadrži, jedan dio tebe zauvijek će pripadati meni, i ona će te morati dijeliti. Izgleda da je odlučila kako bi radije da si sa mnom i misliš na nju, nego da si s njom i misliš na mene.«

Sva se naježila od Adrianovog osmijeha. »To zvuči nalik njoj.«

»Zahvalna sam joj«, prizna. »Odrekla se svoje duše kako bih ja zadržala svoju.«

»Zbog toga ću je voljeti zauvijek. Ali moje srce i duša pripadaju tebi, Lindsay.«

»Znam.«

Jedan rastegnuti trenutak poslije, on glasno izdahne. »Možda je ovo... iskustvo bilo dobro i za nju. Shadoe nije bila loša osoba, ali nije bila osoba koja bi žrtvovala vlastitu želju za dobrobit drugih.«

»Misliš da je sazrela tijekom tih bezbrojnih života?«

»Volio bih u to vjerovati. Za njeno dobro.«

Lindsay spusti pogled prema vlastitim prstima kojima je prelazila preko tanke linije tamnih dlaka koje su presijecale njegov trbuh i vodile u slatke donje predjele. Nakon svega što je prošao i što je izgubio, Adrian je još

uvijek tražio pozitivnu stranu. Voljela ga je zbog toga, i zbog gomile drugih stvari. »Rekla sam joj da ću uzeti što mogu kad si ti u pitanju.«

On se spretno okrene i zarobi je ispod sebe. S raširenim krilima iza, bio je sav mračan i zgodan. Zapanjujuć. »Onda ti je bolje da se pripremiš uzeti me cijelog.«

»Da, *neshama*.« Omota ruke oko njegova vrata. »Cijelog tebe. Uvijek.«

24. POGLAVLJE

»Kako sam se i bojao,« reče Damien, »izgubili smo čopore kod Andovera i Forest Rivera. Ostatak zasad uspijevamo kontrolirati, ali ako nas netko napadne izvana dok se mi borimo s pobunom unutra, još više njih će izginuti.«

Adrian je stajao pokraj ograde na terasi i promatrao kako njegovi Sentineli vježbaju krila gore u zraku. Ranojutarnje ružičasto-sivo nebo postajalo je svjetloplavo.

»Jednostavno ćemo morati pronaći način i biti još dosjetljiviji. U međuvremenu, bolest se širi među vampirima poput plamena. Možda je sve što moramo učiniti - sjediti i čekati. Ne bih računao na to, ali i to je mogućnost.«

»Danas si bolje«, Damien primijeti.

»Snažnije«, složio se. »Sretnije. Spreman sam suočiti se sa svijetom.«

»To seks progovara iz tebe.«

Adrian je okrenuo glavu kad je začuo Lindsayn glas i vidio je kako stoji nekoliko metara dalje. Ispružila je ruke iznad glave i podigla se na prste, rastežući svoje lijepo vitko tijelo - na njegovo oduševljenje.

Uspravila se i namrštila gledajući u Damiena. »Žao mi je. Zbilja nisam htjela kršiti pravila i biti bezobzirna. Ali to je baš ono što svi muškarci kažu jutro nakon što svojoj djevojci cijelu noć nisu dali da spava.«

Jutro nakon...

Adrian najprije pogleda u nebo, a potom u Damiena, koji je blago rastvorio usta. Lindsay kao da nije bila svjesna činjenice da stoji na suncu.

»Rado bih nastavila s treningom«, nastavila je. »Treat će mi kako bih vam mogla čuvati leđa i pronaći vampira koji je ubio moju majku. Neću odustati od lova na te gadove, od osвете. A moram i provjeriti što se dogodilo mom ocu. Ako treba poravnati račune, moram to znati. Ako je zbilja bila samo nesreća, i to moram znati.«

»Što god ti treba, *neshama*«, Adrian ju je uvjeravao, skrivajući vlastiti šok.

Damien se primakne bliže i tiho kaže. »Trebala bi se zapaliti na ovakvom suncu. Kako je moguće da ne gori?«

Adrian je sjedio na ogradi i promatrao kako Lindsay radi složene i nesvjesno privlačne vježbe. »Ne znam, ali pretpostavljam da moja krv ima veze s tim. Baš kao što i krv Posrnulih omogućuje privremeni imunitet.«

»I drugi su vampiri prije znali ugristi Sentinele. Ali nisu poslije mogli vježbati jogu na sunčanoj terasi.«

»Ali samo je Lindsay pila isključivo krv Sentinela nakon što ju je Posrnuli promijenio. Svaka stanica u njenom tijelu hranila se krvlju koja je štiti. Dokle god nastavi piti moju krv, možda će uživati u tim prednostima.«

»Sluga s darovima Posrnulih.« Damien podigne ruku prema čelu kao da ga boli glava. »Ako krv Sentinela liječi vampirsku bolest i daje imunitet zdravima, a ostali za to čuju...«

»... lovit će nas dok nas ne istrijebe, znam.«

»Bez likana, laka smo meta.«

»Siobhan provjerava bi li likanska krv mogla biti alternativa. I oni su nekoć bili serafi.«

Damien je na trenutak šutio. »Molit ću se za čudo.«

»Moli za sve nas.« Adrian položi ruke na ogradu i okrene lice prema suncu. Jutarnji povjetarac prijeđe preko njegovih krila nježno donoseći pozdrave novog dana. »Treat će nam.«